

Giới thiệu Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh

Truyện Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh của tác giả Hạ Thanh thuộc thể loại ngôn tình với muôn vàn khuôn bậc cảm xúc.

Từ nhẹ nhàng tới nồng nhiệt, từ đau thương cho tới ngọt ngào, từ nguội lạnh cho tới nồng cháy là câu chuyện tình giữa một cô gái ngây thơ và một chàng trai xã hội đen.

Truyện được kéo dài từ lúc cả hai còn ngồi trên ghế nhà trường cho tới lúc trưởng thành với vô vàn trắc trở, liệu bọn họ có thể vượt qua và có một cái kết viên mãn không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nơi Mọi Thứ Bắt Đầu

Tôi tên là Chi Khanh, là một cô học sinh 17 tuổi vô ưu vô lo, ngày ngày đến trường rồi về nhà, cuộc sống cứ tĩnh lặng trôi qua một cách vui vẻ và êm dịu.

Cho đến một ngày, một sự việc đã diễn ra phá vỡ hết tất cả cuộc sống tĩnh lặng của tôi.

Tôi còn nhớ, hôm ấy là một ngày trời nắng vô cùng đẹp đẽ, ánh nắng chiếu rọi vào những bông hoa đầu tiên của mùa xuân.

Hôm ấy, lớp tôi có một trận đá bóng lớn với 11a6 và đã thắng cuộc. Trong men say chiến thắng, lớp chúng tôi quyết định sử dụng số quỹ lớp còn lại (mặc dù vô unction ít ỏi) để tổ chức một bữa tiệc trong một Bar có tiếng trong thành phố. Chúng tôi hát hò, vui chơi với nhau một cách vô cùng tự do và sáng khoái. Phi Ánh, con bạn thân nhất của tôi, cũng là một danh ca của lớp vô cùng tự tin mà nói với chúng tôi rằng:

-Tao sẽ hát được 100 điểm- nó quay sang tôi, khẽ hát cảm lên- mày giám cá không???

Máu nóng của tôi xộc lên đầu. Từ bẩm sinh của tôi đã rất thích trò cá cược (mặc dù cho lần nào cũng thua TT-TT) và thường chơi cược rất mạo hiểm (tôi đã nhiều lần phải gánh chịu hậu quả). Tôi hát cảm còn cao hơn nó, nói một cách vô cùng tự tin:

-Mày mà hát được, tao uống hết 2 chai Volka cho mày xem- giọng tôi vô cùng tự tin

Bé Ánh dễ thương khẽ nheo mắt lại nói với giọng vô cùng nghi ngờ:

-Thật chứ

-Thật 100%

Nó mỉm cười một cách vô cùng ghê rợn làm tôi buột cả sống lưng, tay cầm điều khiển của nó khẽ bấm bấm, một hàng chữ hiện ra.

OH MY GOD...chúa ơi, tại sao con lại ngu ngốc đến thế này. Dòng chữ hiện ra đó rõ ràng là bài “Proud of you”, bài tù của nó, hơn nữa nó nhờ bài này còn được giải nhất giải ca nhạc quốc gia....tôi chỉ biết khóc ròng, tôi không cam tam, không cam tâm.

Tiếng nhạc cất lên, đem tôi vào giấc mơ thần tiên..

Love in your eyes

Sitting silent by my side

Going on Holding hand

Walking through the nights

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind

Tiếng nó trong trẻo, tiếng hát cất lên làm cả lớp nín thở lắng nghe, nó quay về phía tôi, nở một nụ cười hạnh phúc làm tôi cũng cảm thấy vui vẻ theo, thua

thì thua chứ, tôi đâu phải là đứa không biết giữ lời, hơn nữa đây còn là bài tôi thích nhất nữa chứ ^-^

I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

The heaven in the sky

Stars in the sky

Giọng nó trở nên thì thầm thần bí...

Wishing once upon a time

Give me love Make me smile

Till the end of life

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind

I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

The heaven in the sky

Can't you believe that you light up my way

No matter how that ease my path

I'll never lose my faith

See me fly

I'm proud to fly up high

Show you the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm singing in the sky

Show you the best of mine

The heaven in the sky

Nothing can stop me

Spread my wings so wide

Giọng nó kết thúc nhẹ nhàng và đầm ấm ...

Tôi mỉm cười ...

Uống từng hớp, từng hớp rượu lớn, tôi có cảm giác mình dần mất đi tri giác. Đầu óc tôi quay cuồng, nặng trĩu. Tôi mang máng nhớ khi tôi uống hết hớp rượu cuối cùng, tôi đã ngã đập đầu vào cạnh bàn một cách đau đớn. Tôi đã ngủ, ngủ rất say, rất hạnh phúc trong tiếng hát của Anh ...

Những tưởng, khi tỉnh dậy, thứ chờ đón tôi là bông băng, là căn phòng trắng muốt chứa đầy mùi thuốc sát trùng nồng nặc, ai ngờ được ...

Tôi mở mắt, đôi mắt tôi nặng trĩu. Ánh sáng sớm mai chiếu sáng qua cửa sổ với ban công và bộ rèm màu trắng làm chói mắt tôi. Tôi giơ tay lên tránh đi ánh sáng. Đầu tôi đau như búa bổ, đôi bàn tay cử động cũng thấy khó khăn, cố gắng hết sức ngán đầu dậy, tôi nhận ra một căn phòng này không phải phòng tôi. Tôi mở mắt nhìn xung quanh, bỗng cảm thấy rất lạ..quái quỷ, từ khi nào mà tôi có thói quen đi ngủ mà chỉ mặc nội y vậy hề????

Tôi nhìn sang bên cạnh và ...Bùm...đầu óc tôi nổ tung....

Trịnh Kiên, lớp trưởng của lớp tôi, soái ca của trường và hơn nữa là con trai của một ông trùm kinh tế (tôi còn nghe nói cha cậu ta là xã hội đen trên gian hồ nữa cơ) đang nằm bên cạnh tôi...và...cái quái gì thế này, tại sao cậu ta cũng không mặc quần áo????

Như nghe thấy có tiếng động, Kiên khẽ mở mắt, làm như không thấy đôi mắt kinh hoàng của tôi, cậu ta nở một nụ cười mê hoặc.

-Good morning Chi Khanh, buổi sáng tốt lành...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Buổi Sáng Nhiều Cảm Xúc

-Good morning Chi Khanh, buổi sáng tốt lành...

Tôi có cảm giác muốn tự tử, mặt tôi thoát chốc đỏ bừng, không rõ vì giận hay vì ngượng, thật là mất mặt quá sức T.T

“Chết tiệt, Trịnh Kiên, cậu giải thích rõ cho tôi, chuyện quái gì xảy ra thế này???”-Tôi hét to bằng âm lượng lớn nhất có thể

Hắn lắc lắc đầu, đưa tay lên bịt lỗ tai “Cậu nói nhỏ nhỏ thôi, làm cái quái gì mà hét to thế???” Động tác vô thức của hắn dẫn đến một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, cái chân trượt xuống...và...và...

Trời đất quỷ thần ơi, mặt tôi chuyển sang màu đỏ rực rỡ.....

Cánh tay cậu ta khỏe mạnh. Bờ vai rộng, rất cứng cáp, trông như người trưởng thành càng làm nổi lên vòng ngực săn chắc cùng cơ bụng 6 múi...

Hết sức, hết sức đẹp a.....thân hình này đến người mẫu nổi tiếng cũng phải ghen tị aaa...

Được rồi, tôi thừa nhận tôi là một đứa vô cùng mê trai TT.TT

Nhanh chóng xoay đầu sang hướng khác che dấu khuôn mặt đỏ bừng, tôi lắp bắp lên tiếng:

“Trịnh Kiên cậu nhanh giải thích cho tôi, chúng ta, chúng ta như thế này là sao???”

Một cánh tay nhanh chóng vòng qua thắt lưng tôi, kéo thật mạnh làm tôi mất thăng bằng và ngã thẳng vào lòng ngực ai kia...

Cậu ta cắn cắn vành tai tôi, nói với giọng vô cùng từ tính:

“Cậu muốn tớ giải thích như thế nào???”-cậu ta ngừng một lúc, rồi lại nói tiếp-“bằng lời nói..hay...hành động đây???”

Tôi chết đứng, một tia hi vọng nhỏ nhoi trong tôi bị tắt lụi, giọt nước mắt khẽ rơi. Sinh ra trong một gia đình gia giáo được nuôi dạy kỹ lưỡng từ nhỏ nên tôi hiểu rất rõ, trinh tiết đối với một đứa con gái rất quan trọng, mất đi nó khiến tôi có cảm giác thật là hụt hẫng...

Tôi dẩy dụa, muốn thoát ra khỏi lòng ngực rộng lớn của hắn nhưng lạ thay, tôi càng dẩy mạnh thì hắn càng ôm chặt. Hắn cất giọng khàn khàn:

“Chi Khanh, cậu ngừng lại ngay cho tớ, tớ nói cho cậu biết, tớ yêu cậu, có nghe rõ không, tớ yêu cậu, từ rất rất lâu rồi”- giọng của hắn vô cùng nghiêm túc

Tôi đứng hình, nín cả khóc. Tôi nhanh chóng lật gờ lại kí ức, từng trang, từng trang một...

Quái lạ, tôi nhớ cậu ta chưa từng tỏ ra có tình cảm đặc biệt với tôi nha???

Quái quỷ, ở trong lớp, chúng tôi chỉ đùa giỡn với nhau như những người bạn (có khi cậu ta còn im lìm, không thêm nói chuyện với tôi cơ) vậy chuyện này xảy ra thế quái nào được chứ???

Kì lạ, thật là kì lạ nha...

“Ách, chuyện này không giỡn được đâu nha, không cần chỉ vì muốn chịu trách nhiệm mà hi sinh bản thân mình như vậy đâu”- Tôi lau lau mắt, mỉm cười nhẹ. Thật ra tôi khóc không phải vì buồn mà là vì sốc a-“Tớ không sao, tớ sẽ không bắt cậu chịu trách nhiệm đâu”

Kiên nhìn tôi, khẽ nheo mắt “Chẳng lẽ tớ không xứng làm bạn trai cậu sao???”

“Không, không tớ không có ý đó. Tớ chỉ là...chỉ là...chỉ là với không tới a”- Đùa gì vậy chứ, cậu ta là con nhà tài phiệt nha, con trai xã hội đen nha, hơn nữa lại là hotboy của trường nha, thân hình lại đẹp đến như vậy. Số lượng Fan của cậu ấy mỗi người nhỏ một miếng nước bọt là đủ chìm chết trôi rồi a. Nhìn thế nào cũng thấy tôi không xứng aaaa

“Vậy quyết định vậy nha, cậu sẽ làm bạn gái của tớ từ hôm nay” cậu ta nói với giọng hí hửng

Ách, tôi không nhớ là mình đã đồng ý nha, tôi đã đồng ý sao???

“Thay đồ đi, rồi đi ăn sáng, đồ cậu trên sào ở ban công á”- thật tự nhiên, thật sáng khoái

Tôi đỏ mặt, giọng vô thức trở nên lí nhí “Cậu...cậu đi ra ngoài...”

Thay đồ xong, tôi lại ngồi lại xuống giường. Thật là mất mặt, hơn nữa chuyện này xảy ra quá nhanh khiến tôi khó có thể tiếp nhận được. Tôi không muốn gặp cậu ta nhưng cậu ta đang đứng ngoài cửa phòng, biết làm sao đâyyyyyy.....T.T

Nhìn quanh căn phòng rộng, ánh mắt tôi dừng lại ở ban công...

Mắt tôi sáng rỡ...

Ban công nằm ở tầng 2, ở phía dưới có hồ bơi, bên cạnh có một cái cây lớn...

Quá tuyệt để chạy trốn nha...Nếu tôi té xuống từ trên cây thì cũng sẽ rớt xuống hồ, chắc không có vấn đề gì đâu ha...

Nghĩ là làm, tôi nhanh chóng leo ra ban công, đu lên cây rồi leo từ từ xuống. Trong lúc leo xuống, tôi có cảm giác thật muốn cảm ơn anh hai về những buổi huấn luyện ngày xưa, trong lúc này đem ra sử dụng thật có ích ^-^

Sau khi tiếp đất, tôi nhanh chóng vượt qua cả trăm mét đường để đi đến cổng, vượt qua chiếc cổng rào cao 3 mét, tôi chính thức thở phào nhẹ nhõm...

Nhanh chóng vẫy một chiếc Taxi, tôi chạy trốn thật nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngày Mới Bắt Đầu

Thứ 6- năm ngày sau khi sự việc mất mặt ấy diễn ra...

Giờ Lịch sử, lớp 11a7....

Tôi ngồi thờ thần nhìn ra cửa sổ, nhìn những chiếc lá vô tư, nhẹ nhàng rơi xuống sân trường.

Đưa mắt nhìn sang tên lớp trưởng đáng ghét đang chăm chú ghi bài ở bên cạnh, tôi khẽ nhủ mày...

Nếu cậu ta nói thích tôi, tại sao mấy ngày qua cậu ta chẳng thể hiện gì hết cả vậy? Chẳng lẽ, những lời cậu ta nói buổi sáng khi đó đều là giả dối sao??? Không có khả năng nha, chẳng lẽ buổi sáng hôm đó là tôi tưởng tượng ra sao?? Tôi cảm thấy thật rối rắm...

Tôi mơ màng trong thế giới của riêng mình một lúc lâu, cho đến khi...

“Chi Khanh”- một tiếng gầm lớn bên tai tôi làm tôi giật thót

“Quái quỷ, Phi Anh, mày làm cái quái gì vậy???” Tôi vừa xoa xoa cánh tay bị đập vào học bản đầu đẳng, vừa uất ức hỏi

“Tao gọi hồn mày về, không khéo nó lại bay đi mất”- Anh khẽ lườm tôi, nguyệt một cái rõ dài- “Tao biết lớp trưởng rất đẹp trai, mày không cần nhìn ngắm đến mắt hồn như vậy đâu”

Mặt tôi bụm một cái, trở nên đỏ bừng “Tao đâu có ngắm lớp trưởng đâu”

Cậu ta kéo dài giọng, hỏi với giọng điệu vô cùng khinh thường “Thật vậy chẳng??”

Tôi gật đầu như bằm tôi “Thật, thật mà”- Như sợ cậu ta hỏi tiếp về vấn đề đó, tôi liền đánh lạc hướng của cậu ta- “Mày gọi tao có việc gì”

Cậu ta vỗ vỗ trán- “Mém nữa thì quên mất, mấy ngày nay thấy mày buồn buồn, tao mới mua hai vé ca nhạc mới, tối nay đi xem chung với tao nha”

Lần này, đến lượt tôi khinh bỉ- “Mày có lòng tốt đến thế sao??? Hừm... Có mà mày đi ngắm thần tượng nhưng ngại nên rủ tao đi theo thì có”

Cậu ta đỏ mặt, môi khẽ nở ra một nụ cười vô cùng vui vẻ, tiện tay đánh bốp lên lưng tôi một cái đau đến người- “Con quỷ này, mày biết rồi còn phải nói ra mới vừa lòng sao. Tối nay đi với tao, nha nha”- Cậu ta trưng ra một khuôn mặt vô cùng dễ thương

Mĩ nhân kế, đây tuyệt đối là mỹ nhân kế a...

Nhưng đáng tiếc, cậu ta dùng chiêu này sai người rồi...

Tôi chống tay lên bàn, làm ra một động tác dễ thương không kém- “Cái này còn phải xem tâm trạng của bốn cô nương nha”

Cậu ta rầu rĩ sờ sờ túi- “Khanh à, tháng này tao hết tiền mua trà sữa cho mày rồi mà, tha cho tao đi”

Tôi giả vờ khoát khoát tay- “Không chiều được lòng cô nương đây, tối nay đi một mình nhé cô em”

Cậu ta tức tối đập bốp một phát lên bàn tôi, trừng tôi một cái- “Chi Khanh, mày đúng là đồ vô sỉ xấu xa”- vẻ mặt của cậu ta đau khổ lại tiếp tục sờ sờ túi- “Mày được lắm, tao ra chơi sẽ mua cho mày ăn”

Nghe đến có đồ ăn, tôi lập tức bất chấp hết mặt mũi, nhảy ôm choàng lấy cổ nó, vô cùng vô sỉ mà thốt ra rằng “Chị Anh, em biết chị thương em nhất mà, mua cho em hương Chocolas nha chị, nha nha”

Cậu ta ngay lập tức làm ra một biểu tượng mắc ói...

Tôi càng cười rục rờ hơn, chúng tôi nhanh chóng lao vào thảo luận thời gian đi, mà không biết, ở đầu bàn bên kia, có một người vì nụ cười và dáng vẻ vô sỉ của tôi mà trái tim vốn đã say đắm lại lỡ thêm nhiều nhịp...

(Chin: thật dễ thương quá đi!!!!!!)

T/g: Mình muốn có đôi lời muốn thông báo tới các bạn đọc giả (dù nhiều hay ít) rằng lịch đăng chương của mình sẽ được cố định vào các thứ 3, 5, chủ nhật nhưng tạm thời bây giờ đang trong thời gian thi và sắp thi nên đôi khi mình sẽ có một số trục trặc không viết được hoặc sẽ đăng trễ, mong các bạn thông cảm cho mình nhé!!!

(Tái bút: Mình năm nay chỉ mới lớp 10 thôi, vẫn còn ngây thơ vô “số” tội lắm, mong mọi người chiếu cố thêm ạ^-^)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Buổi Đi Xem Ca Nhạc (Phần 1)

Tiếng nhạc rộn rã, mọi người xung quanh vui vẻ cười đùa, ca hát, như trong một lễ hội lớn.

Phi Ảnh kéo tôi chạy như bay qua các gang hàng mới mở, gọi với ra sau

“Nhanh nhanh lên Khanh, mày làm gì chạy chậm như rùa ấy”- nó cố gắng thở lấy hơi rồi nói tiếp- “Chậm là coi chừng chỗ đứng cũng hết chứ lị”

Tôi nhìn nó, nghi hoặc giả vờ kéo dài giọng- “Hồi nãy đùa khi nào ngủ quên cần tao sang gọi đi vậy ta??”

Nó đứng ngay lại, ngượng ngùng xoay lại tôi, gãi gãi đầu “ Tội qua tao thức hơi khuya, xin lỗi nha”

Tôi làm mặt giận, ngán mặt lên trời, không thèm nhìn nó

Nó ôm lấy tôi, giọng thủ thỉ giở con nít-“ Thôi mà, thôi mà, tao biết mày thương tao mà, ngoan ngoan đi với tao đi, tao thương nè, nha nha”

“Ừ chịu”

“Ng ngoan đi, tối mua trà sữa cho uống nè, chịu hông”- lại dụ dỗ

“Hông chịu” bụng tôi sưng ron

“Thôi đừng giận nha, tối tao cho mày ăn bít-tết, được chưa, cái đồ lợi dụng cơ hội như gì á”- nó nhăn mặt

Tôi nhìn nó, ánh mắt đầy nghi ngờ - “Hứa nha”

Nó giơ hai tay lên đầu hàng- “Rồi, hứa”

Tôi nhanh chóng tóm lấy tay nó, chạy còn nhanh hơn hồi nãy. Thật là tốt, đi chơi miễn phí còn được kèm trà sữa bít-tết, nói không sung sướng ai tin được chứ ^.^

Tiếng nhạc nhanh chóng cất lên, vui tươi, nhộn nhịp. Thế Hàn - nam ca sĩ mà con bé Ảnh hâm mộ nhất nhanh chóng đi bộ lên sân khấu. Hôm nay cậu ta mặc một chiếc sơ-mi trắng rất lãng tử, phong cách vô cùng quý phái, gần gũi. Bài hát được biểu diễn hôm nay là bài hát Hot nhất gần đây “Làm người yêu anh nhé Baby”

Tiếng hát ấm áp, trong trẻo cất lên giữ gió đêm lạnh lạnh

“Em lặng im còn anh thì ngồi ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt ngây thơ đó.

Em hững hờ quá nên anh lo sợ bơ vơ.

Đợi chờ đôi mắt ngoan em ngại ngần ngó sang.

Anh thần thờ, bơ phờ, đôi mắt mờ.

Anh đã cố đổi thay để mạnh mẽ hơn vì anh sợ cô đơn.

Nói yêu má hồng, mắt cong, bờ môi mọng rất khó.

Vì lo trong trái tim em đã có ai.

Nhưng nếu yêu em là sai thì anh đây không cần đúng.”

Giọng hát ngọt ngào, ấm áp. Đôi mắt đẹp híp lại vì cười đã cướp đi tất cả trái tim các cô gái đứng ở khán đài , trong đó có cả con bé mê trai đứng bên cạnh tôi =.|||| (thật kì lạ, trong đó lại không có tôi???)

Người yêu ơi... yêu mình anh được không?

Từ giờ và sau này.

Xua lạnh hơi đêm mùa đông.

Là ngày ta sum vầy khóa lấp con tim hao gầy...lấp trống tình yêu đông đầy...

Hãy để anh chứng minh cho em thấy...

Người yêu ơi... yêu thì có gì sai?

(Đâu có sai đâu)

Không là anh thì ai?

Đề anh đưa em về.

Là tình yêu mãi mê. Mặc kệ người ta cười chê.

Bởi vì tình yêu là thế.

Làm người yêu anh nhé? Babe!

Rồi làm vợ anh nhé? Babe!!

Giọng Rap khôe khoé vang lên

Không hiểu! Không hiểu! Không hiểu!

Gặp em tự nhiên trái tim nằm bên trái...Nhảy sang bên phải

phép toán anh có thể tính $1+1=2$

Anh + em = 3 là sai.

Nhưng tương lai sẽ đúng nếu như ta yêu nhau mãi

bàn phím máy tính chơi nhiều cũng chai.

hoa đẹp đến mấy cũng có ngày tàn phai

yêu xong chia tay ai cũng sợ hãi.

Riêng tình yêu anh trao em

nó rất dai và rất dài...!

Anh đã cố đổi thay để mạnh mẽ hơn vì anh sợ cô đơn

Là khi những nỗi nhớ như sóng xô nơi đây từng cơn.

Là khi em cười đùa bên ai đau đớn nên anh giận hờn

Nhưng yêu em là sai thì anh không cần đúng.

Ý em sao? Ý em sao?"

Như một làn sóng bùng nổ, mọi cô gái trong khán đài hét lên vang trời...

“CHÚNG EM ĐỒNG Ý”

Thật là một đám mê trai đẹp còn hơn mạng!!! Tôi chỉ biết lắc đầu cảm thán...hix..hix...

(Chín: “ấm ức” chị có chắc là chị không mê trai đẹp không mà chị nói người ta chứ

Khanh: “ngây thơ” chị có đầu nè???

Chín: “nặt gian gian” ai nhìn anh Kiên nhà em ở trần mà đỏ mặt vậy hè???

Khanh: “lười” còn không phải tại em sao???

Chín: “chạy mất tiêu”)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Buổi Đi Xem Ca Nhạc (Phần 2)

Một miếng bít-tết, dùng dao cắt nhỏ , nhanh chóng cho vào trong miệng, nhanh chóng vui vẻ tận hưởng hương vị đặc trưng của bít-tết trong nhà hàng này, tôi cảm thấy thật thỏa mãn...

Thật là không có cảm giác tiếc tiền nha ^^

Khẽ dời ánh mắt sang đối diện, nhìn cô nàng Phi Ảnh lâm vào trầm tư, tôi tự dừng lại nổi hứng muốn chọc cô nàng một tí...

“E hèm”- Tôi húng hắng

“.....”

Khi gió, không phải chứ, chỉ mất có chút tiền mời tôi đi ăn thôi mà có cần tiếc đến mất hồn như vậy không??

“E hèm...E hèm...”- Tôi lại húng hắng (Chin: chị này rảnh thiệt!!! =_=)

“.....”-tôi hoàn toàn bị ngớ lơ

Thật đáng giận, thật đáng giận nha.....

“Phi Ảnh”- dùng hết sức bình sinh, tôi tức giận hét lên

“Rầm”

Cái khi gì vậy chứ, cậu ta như vậy mà lại...tê ghê, không tin được, không tin được nha??

Tôi cất giọng quan tâm- “Ảnh à, có chuyện gì hả??? Có chuyện gì hi cứ nói với tao, làm gì mà buồn phiền vậy???”- Quả thật, chiều giờ tôi cứ thấy nó là lạ sao í

Nó cười khanh khách- “Khanh à, không ngờ hôm nay mày tốt đột xuất nha, dễ thương ghê vậy đó. Không có chuyện gì đâu nè, chỉ là có chút mâu thuẫn thôi”

Tôi an tâm- “Ừ, vậy thì được, có chuyện gì thì không cần để trong lòng đâu, cứ nói với tao nha”

Nó nắm lấy tay tôi, mỉm cười thật tươi: “Biết rồi mà”

“Ăn ngoan đi, tối nay chị mày dẫn mày đi chỗ này vui lắm”- Tôi vỗ vỗ tay nó, giọng dụ dỗ

“Ừm, đợi chút”

“Rồi, ăn cũng ăn xong rồi, nghe cũng nghe xong rồi, giờ đi đâu tiếp đây???”- Ảnh đẩy đẩy tôi

Tôi nhìn nó, cười híp mắt “Đi đánh nhau không?? Tâm trạng của tao mấy hôm nay cũng không được tốt lắm, đang muốn giải tỏa nè”

Nó chóng cằm, suy xét “OK, ngày mai không có môn gì phải kiểm tra, lỡ có bị thương thì vẫn ở nhà được”

Tôi với lấy chiếc túi xách ở băng ghế sau, nhanh chóng dúi vào tay nó-“Thay đồ ra cho thoải mái, bộ của mày hơi rộng quá, vướng lắm, tao thay sẵn rồi, nhanh nha”

Nhìn sơ qua đám côn đồ đứng trước mặt, chúng tôi nhanh chóng thông báo cho nhau, đúng cách dân chuyên nghiệp

“Số tên: 20 tên”

“Loại vũ khí: Cấp C và D, gồm hai chiếc mã tấu, 3 chiếc côn điện, còn lại là dao găm”

Ảnh quay sang tôi, hỏi với giọng không-thể-nghi-ngờ “Xử lý gọn chứ”

Tôi hất cằm “OK, vi vu đi”

Chúng tôi nhanh chóng tách ra, lao vào đám thanh niên đầu xanh đầu đỏ trước mặt. Sở dĩ chúng tôi chỉ muốn trên chọc nhóm có 1-2 tên thôi, nhưng

chưa gì thì đã bị tội nhóc này giữ lại với mưu đồ “bất chính”, thôi thì “bình đến tướng đỡ” vậy, chỉ cầu mong chúng khá khá một tí ~..~

(Chin: chị ấy nói cứ như là “bất đắc dĩ” lắm í, sướng muốn chết còn làm bộ... hừ...)

Những cú đá xoay, vật ngược đẹp mắt được liên tiếp tung ra như cảm xúc được ứ đọng sâu trong chúng tôi, nhanh mạnh và dứt khoát, chúng tôi nhanh chóng hạ được tất cả bọn chúng. Nhìn hai chục tên đang nằm rên rỉ dưới đất, tôi khinh bỉ trong lòng. Đáng ra chúng tôi đã tìm được những đối thủ xứng đáng hơn, vậy mà... Thật bức mình quá đi...

Ảnh kéo kéo tay tôi – “Mệt chưa, mệt rồi thì về nha”

“Mấy mệt hả??” Tôi nghi hoặc

“Ừ, tao hơi mệt, tối qua thức khuya xử lý tí công việc á mà” Nó xoa xoa thái dương

“Cũng được, mấy mệt rồi thì về thôi” Tôi xót xa xoa xoa thái dương cho nó, thật là tội nghiệp, chắc phải làm nhiều việc quá đây mà

Sau khi đưa Ảnh về nhà, tôi cũng nhanh chóng quay về nhà của mình. Vừa vào tới cửa thì gặp mẹ...

“Con đi đâu về đấy??”- mẹ tôi nghi hoặc

“Con đi xem ca nhạc với Ảnh mẹ ạ”- buồn áo khoác, tôi mệt mỏi buồn người lên ghế sofa

“Xạo nè, có mà con vừa đi đánh nhau về thì có”- mẹ tôi cười cười

Tôi ưỡ ỏi- “Dạo này tâm trạng con với Ảnh không được tốt, tiện đường thôi mà”

Mẹ tôi nhẹ nhàng xoa xoa thái dương cho tôi “Muốn đánh nhau thì về mà đánh với bố mẹ nè, cần gì đi tìm mấy tên tép riu đó, đánh chẳng đả tay gì hết!!”

Tôi mỉm cười, ngồi dậy, ôm lấy mẹ, nở một nụ cười thật tươi “Con biết rồi mà mẹ”

Bỗng...

“Ai nha, em yêu à, em không ở trên này ôm anh, chạy xuống đây ôm con nhím nhỏ đó chi vậy??”- Cái giọng đáng ghét đó là của ai, tôi không cần nhìn cũng biết...

“Hừ... trả mẹ cho bố đó, con không dành đâu mà lo” tôi hếch mặt

Bố nhìn tôi chằm chằm...

Tôi nghi hoặc “Có chuyện gì vậy ạ??”

“Con bảo không cần mà, vậy thì buông tay ra đi chứ” bố tôi chỉ chỉ

“Bố, bố được lắm, mẹ cũng không bình con, không thèm nói chuyện với hai người nữa, con đi ngủ đây”

“Ngủ ngon, bái bai” bố tôi vẫy vẫy tay

Thay bộ đồ đang mặc trên người ra, tôi nhanh chóng tắm rửa rồi giấc ngủ tìm đến thật sâu, không mộng mị, kết thúc một ngày dài mệt mỏi, như chuẩn bị sức chiến đấu cho ngày mới...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hello, Học Sinh Mới (Phần 1)

Màn cửa buồng buồng, bay phấp phới...

Chuông báo thức reo in ỏi...

Tôi nặng nề nhấc đầu lên giữa đồng chấn mền rồi bù, tay xoa xoa thái dương. Chết tiệt, tối hôm qua chỉ có đánh nhau một chút thôi mà cả người tôi rã rời, thật là vô dụng. Tôi gật gù, phải thường xuyên “luyện tập” hơn mới được...

Tôi chậm rì rì leo từ trên giường xuống rồi bò vào nhà tắm. Dòng nước ấm xối lên người khiến tôi tỉnh táo hẳn. Tôi nhanh chóng thay bộ váy đồng phục vào rồi đánh răng rửa mặt và soạn sách vở. Nhìn chiếc cặp nặng trĩu trên bàn, tôi thật vô cùng chán nản. Hôm nay tôi học những 5 tiết, lại còn hoạt động ngoại khóa nữa chứ.Chán quá đi!!!!

“Tintin.Tintin.”

Có tin nhắn, ai mà nhắn tin sáng sớm thế này nhỉ???

“Chi Khanh aaaaa, tao mệt quá, tại mày hết. Hôm nay tao nghỉ, xin hộ tao nha ~.~ mấy bữa nữa có trà sữa nè. Cố giúp chị nha bé. Chị ngủ tiếp đây. Bye Bye!!!!”

Khi gió, đúng là đồ bỏ bạn bỏ bè..hử....

Mùi thức ăn thơm phức, mẹ đưa một lát bánh mì cho tôi “Ăn nhanh đi Khanh, con lè mề quá à, coi chừng trễ đó nha”

Tôi nhai bánh mì, cười tít mắt “Con biết rồi mẹ”

Nhai vội lát bánh mì, tôi ôm cặp chạy nhanh khỏi nhà, nói vọng lại “Con đi nha mẹ, hôm nay con hoạt động ngoại khóa ở trường, không có về đâu, com trưa đừng chờ con”

Mẹ tôi cười vui vẻ “OK, vậy đỡ tốn com”

Tôi lườm mẹ tôi một cái rồi nhanh chóng phóng xe đến trường...

Tôi nhanh chóng đỗ xe vào bãi rồi ôm cặp phóng vọt lên lớp. Hôm nay nghe giáo viên nói lớp tôi có học sinh mới và tôi phải lãnh nhiệm vụ đưa tên đó tham quan trường. Thật là khổ quá đi....

Nhanh chóng ôm cặp vào chỗ ngồi, tôi khẽ lướt mắt tới đối diện. Không có ai, chắc cậu ta đi trễ chẳng??? Tôi không quan tâm lắm, nhanh chóng phóng lên phòng giáo viên ở tầng 4..

“Cộc...cộc...cộc...Cô Hoa ơi, em, Khanh nè cô ơi” tôi vui vẻ gõ cửa

“Khanh hả em, vào đi” tiếng cô tràn đầy thích thú

Tôi đẩy nhẹ cửa, nhanh chóng bước vào phòng. Đập vào mắt tôi là Thế Hàn, chàng ca sĩ tới hôm qua chúng tôi còn đi xem ca nhạc đang ngồi thoải mái trên ghế với bộ đồng phục học sinh trên người đang tươi cười chào đón tôi...

Liệu nếu có Phi Ảnh ở đây, có khi nào nó ngất ngay tại chỗ không nhỉ??

Cô Hoa vỗ vai tôi “Đây là Lâm Thế Hàn, học sinh mới của lớp chúng ta. Thế Hàn, đây là Nguyễn Chi Khanh, lớp phó của lớp cô, hôm nay sẽ là người sẽ dẫn em đi tham quan trường, hai em làm quen đi”

Tôi hào phóng đưa tay ra “Minh tên là Chi Khanh, sau này có gì thắc mắc cứ liên hệ với mình, mình sẽ giúp đỡ bạn, được chứ???”

“Ok Chi Khanh, mong được cậu giúp đỡ nhiều” Cậu ta nói, giọng vui vẻ và hòa đồng

Cô Hoa nhìn cả hai đứa “Khanh à, em đưa bạn đi dạo một vòng trường đi. 2 tiết đầu em được miễn, cô lên lớp trước đây nha”

“Được cô, cô cứ đi đi, em sẽ chăm sóc bạn chu đáo mà” Tôi lè lưỡi

Cô đi dí trán tôi “Cô đó nha cô Khanh, tôi mà nghe có người khiếu nại cô ma cũ ăn hiếp ma mới là cô coi chừng tôi đó”

Tôi giờ hai tay, ra vẻ đầu hàng “Em không dám, em không dám đâu a, oan uổng quá, hix hix”

Cô nhanh chóng thừa lúc tôi không để ý, búng lên trán tôi một phát đau điên rồi mới thỏa mãn ôm cặp về lớp. Vừa xoa xoa cái trán sưng vù, tôi vừa quay lại hỏi

“Hàn này, bây giờ cậu muốn đi đâu trước???”

Cậu ta gãi gãi cằm, vẻ suy nghĩ “Ừm, đầu tiên cứ đi căn-tin đã nha”

“OK, cậu đi theo tớ” tôi hăng hái vẫy tay

“Ừm, nhưng mà cậu dẫn tớ đi có bị lạc không đó” Cậu ta nháy mắt

“Không sao, bôn cô nương này mà đưa cậu đi, đảm bảo sẽ trả cậu về nguyên vẹn không trầy xước”

“OK, hứa đó nha”

“HiHi”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hello, Học Sinh Mới (Phần 2)

Tôi ngồi xuống ghế, thờ hồng học. Tại sao, tại sao trường tôi lại rộng đến thế chứ??? Tôi chỉ đưa cậu ta đi có một vòng thôi mà đã mệt đến hệt hơi rồi. Không được rồi, thể lực tôi dạo này thật quá yếu, phải thật chăm chỉ luyện tập thêm mới được...

Tôi nhanh chóng chạy đi mua hai chai nước lạnh, cho cậu ta và cho tôi rồi lại ngồi phịch xuống ghế. Thật là ề ảm quá nha.

Cậu ta nhìn tôi, đầy vẻ quan tâm “Cậu có sao không??”

“Tớ không sao, chỉ là hơi mệt vì đi nhiều thôi” tôi phát phát tay

Cậu ta gật gù “Ừm, mà Khanh nè, cho tớ hỏi với, cậu có biết Phi Ảnh không????”

Tôi mờ mịt nhìn cậu ta. Kì lạ, thế quái nào mà cậu ta lại biết Ảnh chứ??? “Có, tớ có biết, cậu ấy là bạn thân của tớ, có chuyện gì vậy??? Sao cậu biết được cậu ấy??? ”

“Bí mật nha” cậu ta tỉnh nghịch nháy mắt “Cậu cũng phải giữ bí mật này cho tớ đó, không được tiết lộ bất cứ thông tin nào cho cô nàng Phi Ảnh đó nha”

“Ừm, biết rồi” tôi gật gật đầu

“Mà Khanh này, cậu có hình của cậu ta không??” cậu ta hướng về phía tôi, chìa tay

Tôi thêm một lần nữa ngẩn đầu lên, nghi hoặc. Cậu ta biết Ảnh nhưng chưa bao giờ gặp nó ư. Tốt nhất là tôi sẽ không đưa hình cho cậu ta, tôi sẽ không bán đi bé Ảnh dễ thương của tôi đâu...

“Không có”

“Thật không??” cậu ta nheo mắt nghi ngờ

“Thật”

“Cho tớ ảnh đi mà”

“Không cho”

“Đi mà...”

“Không cho” tôi lắc đầu

“Đi mà” cậu ta lay lay tay tôi

RENG.....RENG....

“Ra chơi rồi, tớ đi trước đây, bye bye, không thì Fan của cậu lại đề tớ bẹp dúm mất” tôi vội vã đứng dậy, nhanh chóng chạy mất

5 phút sau, căn-tin

“Cậu đến trường này làm gì??” Trịnh Kiên hỏi Thế Hàn với giọng đầy tràn sát khí

“Tớ đến tìm người trong mộng của tớ a” Hàn làm ra vẻ ủy khuất

“Cậu bớt xàm ngôn đi, tớ cảnh cáo cho cậu biết, cậu dám lại gần vợ tớ thêm bước nữa thì coi chừng cái mặt của cậu đó” Hấn tức giận nói

Cậu ngỡ ngác “Vợ cậu, là ai vậy??”

“Là người mà cậu quần từ sáng giờ, Chi Khanh á” Hấn lườm cậu

“Vậy Khanh là cái người cậu bảo với tớ là đánh nhanh thắng nhanh á hả” Cậu hỏi với vẻ mặt vô cùng ‘ngây thơ’

“Cậu thử nói với cô ấy vậy xem??” Hấn nhướn mi

“No, no, tớ nào dám chứ” Cậu giơ tay đầu hàng (Chin: có thật là anh không dám không??? =. = Hoi bị nghi ngờ à nha) “Mà hai người sao rồi, cậu đã thắng chưa???”

“Đánh rồi nhưng không thắng được. Cô ấy chạy mất” Hấn lắc đầu bất lực

“Tội nghiệp cậu quá” Cậu cảm thán nha

“Nói chung chuyện này không liên quan đến cậu. Chỉ cần tránh xa cô ấy là được” Hấn nói giọng cảnh cáo

“OK, OK, vợ cậu ai dám cướp chứ???” Cậu giơ tay đầu hàng, cười tít mắt

Thoát được khỏi căn-tin, tôi nhanh chóng chạy ra sau trường kiếm chỗ ngủ một giấc. Những hôm hoạt động ngoại khóa mà không có Ảnh chán thật đấy, chẳng có ai chơi cả, hix hix

Nằm dưới gốc cây phong mát mẻ, tôi có thời gian nghĩ về những ngày qua. Từ khi sinh ra tôi đã luôn có cảm giác bài xích với người lạ, nhưng sao hôm ấy, khi hấn ôm tôi, tôi không những cảm thấy bài xích mà ngược lại, còn có chút hưởng thụ. Tôi không hiểu mình bị làm sao, chẳng lẽ, tôi thích cậu ta rồi ư??? Tình yêu giữa chúng tôi ư??? Nó có quá xa vời tầm với không??? Hơn nữa, tình cảm cậu ta dành cho tôi là gì, mãi mãi chung tình hay 419*???

Nhìn những chiếc lá theo gió rơi rơi, nhìn cách chúng kết thúc tất cả thật nhẹ nhàng, tôi bỗng có cảm giác mong ước mình là một chiếc lá vô tri, không có tình cảm. Nếu như thế thì cuộc sống này dễ dàng biết bao nhiêu. Tôi sợ yêu cậu ta, một khi yêu, tôi sẽ trở nên bi lụy, và khi bị tổn thương, tôi sẽ không chịu nổi.....Một người như cậu ta, tôi sợ mình không thể nào ôm chặt được.....

Tâm trạng tôi làm sao thế này?? Ghét thật đó, tại sao lại buồn thế này chứ, ước gì có Ảnh ở đây, tôi sẽ vùi nó một ly trà sữa, khi đó, nỗi buồn sẽ theo trà sữa, trôi vô bụng hết ^.^ . Thật hài hước, phải không??? ^-^

*419: ‘for one night’ -> tình một đêm

(Chin: từ chương này mình sẽ đặt ra cách xưng hô luôn nha: Chi Khanh-nó ; Phi Ảnh: nhỏ; Trịnh Kiên: hấn ; Thế Hàn: cậu.....Mong các bạn sẽ không bị nhầm lẫn và có thể tiếp tục vui vẻ đọc truyện. ~.~)

(Tái bút: Mình đang cầu comment nha. Thân ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Biến Cố

Sau giờ ra chơi....

Tôi ử oải mở sách. Người tôi cứ có cảm giác môi như. Tôi ụp mặt xuống bàn, định đánh tiếp một giấc.

Hần quay xuống (cậu ta được xếp chỗ ở bên cạnh Ảnh, tức là ngồi xéo tôi và ngồi thẳng với Kiên á), khều khều tôi “Ê này, cậu bị sao vậy???”

“Ừm, tớ không sao!!” Tôi xoa xoa đầu, thật chóng mặt

“Thế nào lại không sao, mặt cậu tái mét rồi kìa, mau xuống phòng y tế đi”

Tôi gạt tay “Tớ chỉ hơi chóng mặt, ngủ một giấc là không sao rồi”

Cậu ta bỗng đưa mắt lo lắng nhìn sang Kiên, vì tò mò tôi cũng nhìn xem thì thấy cậu ta cũng đang lo lắng nhìn tôi

“Cậu không sao thật chứ, tớ đưa cậu xuống phòng y tế nhé” Kiên ái ngại hỏi

“Ừm, tớ không sao, đừng lo lắng cho tớ, cứ học đi, chốc nữa là hết ấy mà” tôi mỉm cười

Cố gắng mãi tôi mới vượt qua được năm tiết học, cơ thể tôi lúc này uể oải đến cực đỉnh. Tôi đứng dậy, định chuẩn bị cho tiết ngoại khóa thì bỗng xây xẩm hết cả mặt. Tôi sắp té xuống thì có một vòm ngực rộng lớn nhanh chóng đỡ lấy tôi

“Đề tớ đưa cậu xuống phòng y tế” Cậu ta lo lắng nói rồi nhanh chóng bế tôi lên

Tôi định nói với cậu ta không cần thì mắt tôi bỗng tối sầm, tôi cứ thế mà ngất đi...

Khi thấy nó ngất trong vòng tay mình, Kiên gần như sợ hãi đến mất tự chủ. Hắn nhanh chóng đưa nó chạy như bay xuống phòng y tế. Nhìn khuôn mặt nó trắng bệch và càng ngày càng có vẻ trắng hơn, hắn hốt hoảng gọi điện về nhà, yêu cầu mang đến bác sĩ giỏi nhất cho nó. Ôm nó trong vòng tay, hắn thật sợ hãi

“Chi Khanh, cậu tỉnh dậy ngay cho tớ” hắn lay lay nó

Bác sĩ nhanh chóng chạy đến, mặt cũng trắng bệch. Càng kiểm tra cho nó, mặt bác sĩ càng hốt hoảng

“Cô ấy bị trúng độc, thời gian trúng có vẻ là sáng ngày hôm qua, đáng ra độc tố sẽ phát tác trong vòng ba ngày, nhưng có vẻ vì cô ấy hoạt động quá nhiều nên phát tán sớm, khiến độc đã lan vào nội tạng, cô ấy sắp lâm vào hôn mê, rất nguy hiểm, hãy nhanh chóng tìm ra thuốc giải cho cô ấy”

Hắn nắm lấy cổ áo bác sĩ “Thuốc giải ở đâu???”

“Đây là một loại độc tự chế, xin thứ lỗi, tôi không có thuốc giải” Bác sĩ ái ngại nói

Hắn bắt lực ôm lấy đầu. Tại sao, tại sao mọi chuyện lại ra như thế này. Chẳng lẽ đã có người nào đó đánh hơi ra tình cảm của hắn dành cho nó rồi sao?? Lỗi tại hắn, tất cả là lỗi tại hắn, đáng lẽ ra hắn không nên có tình cảm này với nó mới phải...

“Nhưng tôi có thể kéo dài cho cô ấy trong vòng ba ngày. Trong ba ngày này, cậu hãy tìm ra thuốc giải cho cô ấy” Bác sĩ nói tiếp

Như tìm được tia sáng trong đêm đen, hắn gật đầu “Tôi sẽ tìm ra”

Hắn vừa đi thì cha mẹ nó và Phi Ảnh cũng vừa chạy ào tới. Nghe bác sĩ nói về tình trạng của con gái mình, cả bố mẹ nó lẫn Phi Ảnh đều trở nên tức giận đến đáng sợ

“Tôi đã thuận theo con bé, đưa con bé ra khỏi thế giới đó, nhưng họ vẫn không tha cho nó, tôi sẽ không bỏ qua vụ này đâu” Cha nó tức giận đập bàn

Mẹ nó nhanh chóng thao tác trên máy tính một cách chuyên nghiệp, không bao lâu sau đã mở được một cuộc hội thoại quốc tế.

Trên màn hình máy tính nhanh chóng xuất hiện một người đàn ông rất vui vẻ “Mẹ yêu dấu, lâu rồi không thấy mẹ gọi cho con, cả em nữa nha Ảnh”

Mẹ nó trầm mặt “Hắc Lang, em gái con vừa mới bị hạ độc, còn đang hôn mê, con nhanh chóng cho người đi tìm thuốc giải cho nó ngay”

Nét tươi cười nhanh chóng mất đi trên khuôn mặt anh Hai nó, thay vào đó là sát khí đáng sợ “Được, con biết rồi, con sẽ nhanh chóng đi tìm ngay, thời gian có thể kéo dài trong bao lâu??”

Cha nó trầm giọng lên tiếng “Cho con 2 ngày”

Anh nó gật đầu “Được, đợi con, con sẽ tiêu diệt hết bọn chúng và mang thuốc giải về”

“Hãy nhớ, chỉ được 2 ngày, còn nữa, hãy phối hợp với tổ chức Tri Ứng để tìm kiếm, Trịnh Kiên, thiếu ban chủ của tổ chức Tri Ứng cũng đang tìm kiếm nó cho em con” cha nó dặn dò

Anh nó gật đầu “Con đã biết, đợi con”

“Đi nhanh đi”

Hắc Lang: Tên thật là Nguyễn Chi Dương, 26 tuổi, là anh hai của nó, rất thương nó, gia thế giống như nó, sẽ được tác giả bí mật, sau này sẽ bật mí ^_^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Tình Cảm Của Trịnh Kiên

Nóng, cơ thể tôi vô cùng nóng. Từng khớp xương như rã rời, không một chút sức lực. Cơ bắp co rút, nhói lên từng trận khiến tôi đau đến tê dại. Ý thức tôi hoàn toàn chìm vào một màu đen u ám không chút lối thoát. ...

Tôi cố gắng vùng vẫy muốn thoát ra khỏi màn đêm nhưng lại nhận ra mình không thể cử động. Từng cơn ác mộng cứ vồ lấy tôi, ngấu ngiến tôi trong sự khát máu và điên dại. Đã bao lâu, đã bao lâu rồi tôi lại gặp lại những thứ ác mộng này, những thứ mà ngày xưa gần như làm bạn với tôi mỗi đêm???

Tôi co rút, tôi cảm thấy mình thật bất lực và đau đớn. Tôi đã cố trốn chạy nhưng vẫn không thể nào thoát được số phận, hay nói đúng hơn, là danh phận, thứ danh phận đáng nguyền rủa đó. ...

Tôi chạy, chạy mãi, chạy mãi trong màn đêm đen như muốn thí cả mạng mình cho đến lúc kiệt sức, buồn xuôi tất cả thì bỗng nhiên, một đôi tay nắm lấy tay tôi, mang hơi ấm từ đôi tay đó sang tay tôi, mang bình yên đến cho tâm hồn đang hoảng loạn của tôi. Tôi tay này là của ai?? Và sự an toàn này nữa, nó đến từ đâu?? Và tại sao???

Hắn nắm lấy tay nó, đôi tay nó vẫn còn lạnh ngắt. Nhớ lại khi nãy, hắn vẫn còn thấy sợ. Nó đau đớn trên chiếc giường trắng, nó la hét, nó cắn răng cho đến bật máu, nó như trở nên cuồng dại. Hắn lau đi mồ hôi trên vầng trán ướt đầm của nó mà lòng khê đau. Nó đã phải trải qua những chuyện như thế nào mà ác mộng cứ đến với nó trong đêm, trong đau đớn quằn quại. Nắm chặt lấy đôi tay nó lần nữa như muốn truyền thêm cho nó sức mạnh, hắn nhanh chóng đi ra ngoài. Hắn vẫn chưa tìm thấy thuốc giải, và hắn vẫn đang cố gắng tìm kiếm nhưng vẫn vô vọng, chẳng có chút tin tức nào. Hắn chỉ còn hai ngày, và thời gian đó quả thực là áp lực rất lớn, rất căng thẳng.

Đi dọc hành lang tiến về cổng biệt thự, hắn vừa đi vừa suy ngẫm. Gia thế của nó là gì, hắn không quan tâm, nhưng tại sao nó lại bị ám sát chứ??? Liệu việc này có liên quan tới hắn không???

Bỗng. ...

“Trịnh Kiên, lại đây, ta có chuyện muốn nói với cháu” Cha nó vẫy vẫy tay sang bên cạnh

Hắn ngồi xuống, đưa đôi mắt tò mò về phía cha nó

Ông nhìn hắn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc “Nói cho ta biết, quan hệ giữa cháu với Chi Khanh là như thế nào???”

Hắn đáp lại “Cháu yêu Chi Khanh, cháu là người đàn ông đầu tiên của cô ấy và sẽ là người duy nhất của cô ấy”

Cha nó cười khẩy “Nực cười, trẻ tuổi như cậu mà biết gì là yêu sao???”

“Tình cảm của cháu dành cho cô ấy bác có thể tin tưởng.” hắn nói giọng chắc chắn

“Nói cho ta biết, cháu có tình cảm với nó từ khi nào? Và thái độ của nó ra sao???”

“Cháu là con em nhà hắc đạo, lớn lên trong máu tanh và sự lạnh nhạt, đã sớm tin rằng thế gian này, tình cảm giữa những người xa lạ với nhau chỉ là hư vô. Vì muốn thoát khỏi nó, cháu đã trốn khỏi đó một thời gian và đến trường học vào đầu năm nay. Từ ánh mắt đầu tiên cháu nhìn thấy cô ấy, cháu đã cảm thấy vô cùng đặc biệt. Cô ấy vui tươi, cô ấy tốt bụng, cô ấy dễ thương, cô ấy làm nũng, cô ấy cười, cô ấy buồn, từng hành động một như tia nắng ấm chiếu sáng đời cháu. Chiếu sáng đến mức, cháu lạc lối trong nó và dành luôn trái tim của mình cho cô ấy luôn lúc nào không hay. Từng ngày cháu đến trường, chỉ có một mục đích duy nhất, là nhìn thấy nụ cười của cô ấy, dáng vẻ của cô ấy. Nó gần như trở thành một thói quen trong cháu. Cháu trở nên trái tính, trở nên khó chịu khi có tên con trai nào đi gần cô ấy. Cháu trở nên ghen tuông khi cô ấy cười đùa hay tỏ ra thân mật quá mức với bất cứ tên đàn ông nào. Vậy là yêu, phải không bác???” hắn buồn bã đối tư thế “Cô ấy trốn tránh cháu, với một lí do khó hiểu nào đó, nhưng cháu sẽ không bỏ cuộc. Cháu sẽ vẫn đi theo cô ấy, đến một ngày nào đó cô ấy chấp nhận tình cảm của cháu. Đó là quyết định của cháu” Hắn nói giọng kiên định.

Ông nhìn hắn, nhìn thật lâu. Ông tin, tin những lời cậu ta nói hoàn toàn là sự thật. Ông cũng đã yêu, và vẫn yêu mẹ nó với một tình cảm nồng cháy như thế, nên ông hiểu, tình cảm của hắn hoàn toàn là thật. Nhưng tình cảm của hắn và nó nào có thể dễ dàng như ông và vợ mình khi xưa. Hơn nữa, con ông đã cố gắng trốn chạy cái thế giới đó như thế nào, ông đã được chứng kiến, liệu tình yêu của con bé có lớn đủ để chấp nhận vì người đàn ông này mà bước vào vũng bùn đó một lần nữa không???

Ông thở dài, khẽ đứng dậy, vỗ vai hắn “Ta tin tưởng tình cảm của cậu dành cho con gái tôi, nhưng tôi muốn hỏi cậu một câu cuối cùng. Nếu có một ngày, cậu phải lựa chọn con gái tôi với tất cả của cậu, cậu lựa chọn bên nào???”

“Cô ấy từ ngày hôm ấy đã trở thành tất cả của cháu, không có gì có thể thay đổi cô ấy trong cháu được. Cho nên, cho dù đánh đổi với tất cả mọi thứ, cháu vẫn sẽ chọn cô ấy” Hai mắt hắn kiên định, đó là câu trả lời của hắn

“Tốt lắm, nhưng ta phải nói với cháu điều này, tình cảm của cháu và nó sẽ phải trải qua vô vàng trắc trở...”

Không đợi ông nói hết, hấn đã cắt tiếng “Cháu sẽ không bao giờ buông tay”

Ông gật đầu “Được. Chỉ còn một điều thôi, ta cảnh cáo cháu. Nếu cháu làm tổn thương nó, dù chỉ một chút, cháu cũng sẽ không bao giờ còn cơ hội được gặp nó , và khi đó, hậu quả mà cháu phải gánh cháu không bao giờ có thể nào tưởng tượng ra được đâu”

Hấn nhìn vào mắt ông, nói từng chữ một vô cùng rõ ràng “Cháu sẽ không bao giờ như thế. Cháu chắc chắn”

(Chín: chương này hơi dài dòng và hơi buồn, mong các bạn thông cảm cho mình nha ^-^)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lời Nguyên Của Nguyễn Gia

Khu biệt thự ngoại ô thành phố...

Hấn khoanh tay nhìn kẻ đáng chết đang ngồi. Tên đó mặt danh là Ex, là người đã mà theo hấn biết, rất có thể là người đã hạ độc nó mà hấn vừa bắt được sáng nay. Tên Ex này là một dược sư nổi tiếng và chỉ anh ta mới có thể tạo ra một loại độc mà không ai phát hiện được như thế. Anh biết, tên này là dược sư của một tổ chức rất lớn và nếu chọc đến Đưa ánh mắt sang Ex, hấn cất giọng dữ tợn “Đưa ra thuốc giải, không thì chịu chết đi”

Ex nhìn hấn, khỏe miệng cười cười nhưng chẳng thấy tí vui vẻ nào trong ánh mắt “Cha cha, ai đây ta, có phải là Trịnh thiếu của Trịnh gia không nhỉ?? Thật hân hạnh cho Ex tôi vì đã được gặp”

Trịnh Kiên mất kiên nhẫn, đập bàn lớn tiếng quát “Bớt nhảm nhí đi, thuốc giải đâu, đưa ra”

Ex nhìn hấn, giọng khinh bi “Trịnh thiếu à, cậu vô lý vừa thôi. Cậu chạy thẳng vào nhà tôi rồi đập bàn đòi thuốc giải, tôi biết đưa thuốc giải gì cho cậu a??? Tôi nhớ rõ ràng là tôi chưa bao giờ đụng đến người Trịnh gia của cậu nha???”

“Thuốc giải của Nguyễn Chi Khanh đâu”

“À, thì ra là tìm thuốc giải cho White, nếu như vậy thì cậu nên sớm biến đi, không có thuốc giải đâu” Ex thông thả tựa mình vào ghế sa lông, ánh mắt chuyển khó dò khi nghe đến tên nó

“White??? Tại sao người lại gọi cô ấy là White, tại sao người lại biết cô ấy??” Trịnh Kiên trở nên gấp gáp hấn

“White chưa nói cho người sao??? À mà thôi, ta cũng không phải là người lắm chuyện, người chỉ cần về nói với cha của White rằng, cô ấy đang phải chịu Sự Trường Tồn, vì cô ta đã cất MP quá lâu, nên kết quả là sự đau đớn của nó rất dễ khiến cô ta mất mạng. Cứ nói với ông ta như thế là được, đi đi, thứ lỗi không tiễn” Ex phát phát tay, ra ý đuổi khách

Trịnh Kiên không hiểu, cái gì gọi là “Sự Trường Tồn”, cái gì là “MP”. Nhìn ánh mắt của Ex, hấn biết mình không thể nào làm gì hơn được nữa. Hấn quay ra cửa, nhanh chóng đi đến nhà nó, hấn muốn hỏi cho ra lẽ, hỏi tất cả mọi thứ về nó. Tại sao? Tại sao người con gái đơn giản, dễ thương và đáng yêu của hấn lại trở nên phức tạp đến thế này chứ???

Hấn vừa đi, một người đàn ông khác nhanh chóng lao vào phòng từ góc khuất, túm lấy cổ áo của Ex, vừa lắc vừa cất tiếng gào “Tại sao?? Tại sao cậu lại cất đi MP của em gái tôi, chuyện đó xảy ra từ khi nào, bao lâu rồi??”

Ex nhìn Hắc Lang đang trong cơn đau đớn dữ dội, ánh mắt chỉ còn lại đau đớn “Black à, White đã cất đi liều MP hàng tháng của mình từ khi ra quyết định rời khỏi tổ chức rồi. Tính đến nay cũng đã được gần 2 năm. Bây giờ cậu cũng chẳng còn có thể làm gì đâu”

Sự thật như muốn kéo anh như gục ngã trong nỗi đau của chính mình. Sự trường tồn là gì, người khác không biết, anh dĩ nhiên biết. Đó là một lời nguyên của Nguyễn gia anh. Con trai và con gái của Nguyễn gia khi sinh ra đều mang một thứ bệnh lạ trong người mà không thể nào thoát được. Đó là Longevity, hay còn được gọi là sự trường tồn, là một thứ bệnh vô cùng hiếm và thường chỉ xảy ra duy nhất trong những người mang huyết thống Nguyễn gia, truyền từ cha sang con hoặc từ mẹ sang con. Thứ bệnh lạ đó như một thứ lời nguyên bám theo gia tộc anh, một lời nguyên quái ác. Căn bệnh đó không thể nào dự đoán được lúc phát ra, có thể là khi người bệnh còn nhỏ hoặc khi người bệnh đã già nhưng khi phát ra sẽ mang đến cho người đó một cơn đau đớn vô hạn và có thể dẫn đến cái chết. Có một loại thuốc chỉ được lưu truyền trong tổ chức với một số lượng có hạn có thể giúp được cho bệnh trạng này. Đó là MP. Nếu tiêm loại thuốc này một thời gian dài trước khi bệnh phát ra thì người bệnh khi phát bệnh chỉ có chút cảm giác mỏi mệt và vô lực. Anh cũng đã trải qua sự trường tồn rất thoải mái, nhưng anh đâu ngờ, cô em gái của anh lại ngu ngốc đến thế. Nó dám ngưng hấn MP ư, thật là ngu ngốc. Anh vốn dĩ vẫn nghĩ rằng Khanh vẫn còn sử dụng MP nên khi nghe tin cô bị trúng độc đau đớn, anh vốn dĩ chưa bao giờ nghĩ đến Sự trường tồn

cả. Con đau của sự trường tồn không ai có thể nói được, liệu con bé có thể thoát chết được không vẫn còn là một ẩn số...

Anh lắc đầu, nói như rên rỉ “Tại sao?? Tại sao cậu không nói cho tôi biết??? Tại sao cậu lại để nó làm càn như thế chứ???”

Ex vỗ vai Dương “Black à, tôi đã cố gắng hết sức nhưng cơ thể White không thể nào phù hợp với thuốc, nếu tiêm thêm sẽ khiến cô ấy thành một con quỷ khát máu, cậu biết cô ấy ghét điều đó đến như thế nào mà”

Anh thật sợ, thật sợ đứa em gái ngoan ngoãn dễ thương của mình sẽ ra đi mãi mãi, nội tâm anh xéo lên từng cơn “Nhưng con bé liệu có qua nổi không??”

“Điều đó còn mong vào sự từ bi của Chúa, cô ấy là một cô gái vô cùng tốt, cậu mong Chúa sẽ không mang cô ấy đi...”

(Chin: xin lỗi các bạn, tối hôm qua mình có việc, không ở nhà nên không đăng truyện được, mong các bạn tha lỗi “cúi đầu” ^-^ Trời lạnh lắm, mọi người nhớ mặc áo khoác nhé ^^)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đau Đớn

Nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của nó, hần không ngừng băng khoảng. Hần không thể nào hiểu được khi cha nó bảo hần rằng, nó phải tự vượt qua?? Nhìn nó chìm trong đau đớn, tim hần cũng như nhói lên từng cơn. Một hôm nay hần đã không đi học cũng chẳng ngủ nghỉ mà chỉ ngồi đây nhìn nó trong những cơn ác mộng thương trực với nó hằng đêm với nỗi sầu muộn. Nắm thật chặt tay nó như muốn truyền thêm sức mạnh, ánh mắt hần dừng lại trên đôi môi khô của nó. Hần nhanh chóng đứng dậy đi lấy nước cho nó thì Phi Ánh mở cửa bước vào. Phi Ánh ngược đôi mắt đắm lệ sưng húp cùng những quần thâm nơi đáy mắt lên nhìn hần, cất giọng buồn buồn:

“Trịnh Kiên, cậu không định về nhà sao??”

Hần lắc đầu “Tớ chưa về được, tớ phải đợi cậu ấy tỉnh dậy đã”

Nhỏ nhìn hần với ánh mắt đầy nghi ngờ “Cậu không phải đi học sao??”

Hần nhanh chóng rót một ly nước đầy, tắt vòi nước “Ừm, tớ sẽ đợi cậu ấy tỉnh rồi đi với cậu ấy luôn, cậu ta là nguồn động lực đi học của tớ, giờ cậu ta nghỉ rồi, mình đến trường cũng buồn lắm, thôi tớ cứ ở đây đi đã”

Phi Ánh gật đầu “Vây cũng được. À mà bác gái nói với tớ là đã dọn phòng bên cạnh cho cậu rồi, cậu cứ qua đó mà nghỉ ngơi, cậu mà thức đến tàn tạ như thế này, nếu cậu ấy mà tỉnh lại, chắc nhận không ra cậu quâ” Nhỏ nở nụ cười khúc khích nhưng niềm vui đã sớm không lên tới đáy mắt “Cậu thử về phòng xem còn nhận ra chính mình không chứ, thấy mà ghê”

Hần đưa tay sờ sờ cằm “Ừm, vậy tớ đi nghỉ một chút, có chuyện gì chạy qua nói tớ liền nhé” Trịnh Kiên đưa ly nước đang cầm trên tay cho nhỏ “Cậu mang ly nước này dứt cho cậu ta giữ mình nhé”

Nhỏ đưa tay nhận ly nước “OK, để mình dứt cậu ấy cho, cậu đi đi”

Nhìn bóng lưng vừa khuất khỏi cánh cửa, nước mắt sớm được kìm nén trong đáy mắt của nhỏ nhanh chóng tràn ra. Nhỏ nắm lấy tay nó, khóc nức lên từng cơn đau đớn “Chi Khanh à, mày phải cố gắng lên, mày đừng ngủ nữa, cố gắng lên, đừng bỏ cuộc, nha. Mày là người tao quan tâm nhất và cũng là người quan tâm tao nhất, mày mà đi rồi, tao biết sống làm sao đây, hà, tao nói với mày, nếu như mày bỏ cuộc, tao sẽ không tha cho mày đâu. Còn nữa, Trịnh Kiên yêu mày lắm, mày là cả cuộc sống của cậu ta, tỉnh dậy mà đón nhận tình cảm đi mà, đi mà. Mày đừng ngủ nữa, tao đau lắm, thật đó...”

Nhỏ khóc, khóc nức nở, khóc như chưa từng được khóc bao giờ. Nhỏ cứ như vậy, ôm lấy cánh tay nó mà khóc làm ướt cả rap giường. Nhỏ cảm thấy mình thật bất lực, một cảm giác bất lực mà từ rất lâu rồi không còn xuất hiện đối với nhỏ nữa. Chi Khanh là người bạn thân nhất của nhỏ, và nhỏ cũng rất thương nó, một con bạn như ánh mặt trời chiếu rọi âm áp cho mọi người xung quanh, ấy vậy mà giờ đây nằm im lìm trên giường, trong cơn đau đớn và ác mộng, trắng bệch và thiếu sức sống, mà có thể cũng chẳng bao giờ có thể tỉnh dậy được nữa, sự thật như vậy, làm sao nhỏ tiếp nhận nổi đây???

Nhỏ lắc lắc cánh tay nó, cất giọng buồn buồn “Khanh à, khi trước, mỗi lần tao khóc, mày là người bên cạnh đưa khăn giấy cho tao, giờ tao khóc ướt cả rap giường rồi nè, nhanh chóng ngồi dậy đi lấy khăn cho tao đi nào. Mày lười biếng thật đó. Ngủ suốt cả ngày mà còn làm tao khóc sưng cả mắt, mày thật là xấu nha. Nhanh tỉnh đi, tỉnh rồi sẽ hết đau đó, cũng sẽ không còn ác mộng đâu...”

Nhỏ bỗng ngừng lời. Nó bỗng dừng chuyển biến khác lạ. Nó lên cơn co giật từng cơn, đau đớn khiến nó co rúm người lại. Nhỏ hốt hoảng nhả liên tục vào cái nút trên đầu giường nó, vừa nhả vừa kêu lớn “Bác trai, bác gái, anh Dương, Trịnh Kiên, Chi Khanh bị làm sao đây, mọi người nhanh tới giúp cháu”

Rằm.

Cánh cửa bị một lực cực mạnh của hắn và anh đá sập. Hắn nhanh chóng chạy lại phía giường, nắm chặt lấy cánh tay nó rồi giữ chặt nó trong con co giật. Anh nónhanh chóng đi lấy thêm thuốc giảm đau rồi hốt hoảng tiêm ống thuốc lớn vào người nó. Nhìn nó co giật từng cơn, lòng anh đau đến chết được. Đêm nay là đêm cuối cùng, liệu nó có thể qua nổi không???

Ngồi thẳng trên người để giữ chặt nó, nhìn nó lịm dần, lòng hắn khó chịu đến chết được. Hắn nhanh chóng đặt một nụ hôn sâu lên cánh môi khô của nó, hắn trần trọc nếm thử hương vị ngọt ngào trên cánh môi hút hồn hắn hôm trước. Hắn bất kể, bất kể mọi người trong gia đình nó đang nhìn hắn, hắn chỉ muốn thương thức, chỉ muốn cảm nhận nó thêm một chút, cảm nhận rằng nó chưa rời xa hắn.

Mọi người trong phòng không tiếng động nhanh chóng ra ngoài. Hắn không quan tâm, chỉ chăm chú cố gắng cảm nhận nó, trần trọc hôn trên đôi môi của nó, rồi, như vẫn còn cảm thấy chưa đủ, hắn tách hàm răng của nó, trần trọc cùng nó lâm vào thiên nhiên. ...

Chín: Để cùng chúc mừng Giáng Sinh, mình xin thông báo ngày 24-25, (tức là thứ 7 và Chủ nhật) mình sẽ đăng liên tiếp hai chương, mong mọi người ủng hộ ạ ^-^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tỉnh

Tôi càng ngày càng thấy mình trở nên kiệt quệ. Tôi biết ngày này rồi cuộc cũng sẽ phải đến nhưng tôi không ngờ nó lại đến nhanh đến thế này. Tôi còn vui vẻ chưa đủ lâu.

Trong vô thức, tôi luôn cảm nhận được một đôi tay ấm áp giữ chặt lấy tay tôi, như một liều thuốc an thần khiến tôi phụ thuộc hẳn vào sự ấm áp của đôi tay đó, nó khiến tôi trở nên quyến luyến. Tôi không biết, đôi tay này là của ai. Anh hai, Phi Ảnh, cha tôi, mẹ tôi...?

Từng cơn đau co rút kéo đến với tôi như những cơn thủy triều vô tận. Tôi đau, đau đớn lắm, cảm giác đau đớn này còn nhiều hơn những lần bị thương ở các buổi huấn luyện khi xưa. Trong cơn đau đớn đó còn có cả ác mộng, ác mộng máu tanh cùng những tiếng nói mơ hồ...

Tôi không phân biệt được ngày đêm, tất cả đối với tôi lúc này chỉ còn tối đen và đau đớn. Hơn tám từ đôi tay của người nào đó, tôi vẫn cảm nhận được nhưng tôi vẫn không thể nào mở mắt nhìn lấy một cái. Tôi trở nên thật yếu đuối và hay sợ hãi, sợ hãi liệu tôi có chết đi không, liệu tôi có thể vượt qua lần thử thách này không, liệu tôi có thể mở mắt mà gặp lại mọi người không, liệu tôi có thể cảm ơn người có đôi tay ấm áp kia, người đã xua đi ác mộng hằng đêm của tôi không??

Những giọt nước mắt của Phi Ảnh rơi xuống tay tôi khiến tôi đa như buột xé. Trong đau đớn cùng cực, tôi nhận ra mình vẫn có thể phản kháng. Tôi cố gắng dấy dựa, nhưng tôi phát hiện ra một sự thật là, cơn đau của tôi sẽ tăng lên tỉ lệ thuận với sức tôi dùng để dấy dựa. Càng dấy dựa, tôi càng cảm thấy đau đớn. Tôi nắm chặt lấy tay người đó, tôi gồng mình chịu đựng cơn đau với ước mong được sống lại một cách mãnh liệt. Nhưng, khi liều thuốc an thần giảm đau đó được tiêm vào người tôi, sự thoải mái của nó mềm chút nữa kéo tôi ngã quỵ trong sự thoải mái. Trong một thoáng suy nghĩ, tôi đã từng có chút ý định buông tay....

Nụ hôn của người đó, trần trọc mà bá đạo, lại lần nữa kéo vực dậy tinh thần chiến đấu của tôi. Tôi cố hết sức đấu tranh, gồng mình với tất cả lần cuối cùng. Và lần này, thật may mắn, tôi đã thành công mở mắt, trở về với vòng tay của mọi người...

Trên miên một lúc lâu, Kiên mới chịu tha cho nó. Nhìn đôi môi vì bị hôn sâu mà trở nên mọng đỏ, hắn quả thực cũng có chút không đành lòng. Về vuốt trán nó, hắn nhận ra nó đã ướt đầm mồ hôi. Chắc hẳn nó phải đau đớn lắm mới có thể khiến mồ hôi ra nhiều chừng này. Nhanh chóng dùng khăn lau đi hết mồ hôi trên trán nó, hắn nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh nó, nhìn ngắm khuôn mặt dễ thương của nó. Chính khuôn mặt này, nụ cười ở đôi môi này, vẻ tinh nghịch trong ánh mắt này đã cuốn hút hắn. Khẽ hôn lên mí mắt nó một cái nhẹ nhàng, hắn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu không mộng mị cũng chẳng để phòng, điều mà trước kia gần như chưa từng xảy ra trên người hắn...

Hắn không ngủ được lâu thì bừng tỉnh một cách vô cớ. Như một thói quen, hắn nhìn vào lồng ngực của mình để kiểm tra nó, bỗng hắn chợt thấy đôi mắt ấy, đôi mắt tròn to cuớp đi hồn phách của hắn đang nhìn chăm chăm hắn về dò hỏi khiến hắn giật mình, những tưởng chính mình vẫn chưa thoát khỏi cơn mơ. Hắn dụi dụi mắt, lại tiếp tục nhìn nó khẽ mỉm cười trong lòng hắn, lúc ấy, hắn mới kịp có phản ứng....

Tôi mở mắt, đập vào mắt tôi là một vòm ngực rộng lớn khiến tôi hốt hoảng, chẳng lẽ, chẳng lẽ tôi đau đến mức chết đi, nhập vào thân xác ai đó rồi không??? Không có khả năng nha..

Hốt hoảng một hồi, khi tôi nhận ra tên đang ôm mình là Trịnh Kiên đang ngủ say, tâm tư đang treo ngược cành cây của tôi mới dần dần bình tĩnh lại, đến nước mây, trong đầu tôi lại nảy sinh một vấn đề khác, tại sao Trịnh Kiên lại nằm trên giường tôi, cậu ta đến bao lâu rồi, và, tại sao cậu ta vào nhà, rồi vào phòng tôi được nha???

Hắn bỗng mở mắt, nhìn chăm chăm tôi, rồi không ngờ được ôm thật chặt lấy tôi, hỏi một câu đến một đứa trẻ lên ba ngốc nhất cũng trả lời được

“Chi Khanh, có phải cậu đấy không??”

Bà nhà mì, không phải bà đây thì là ai, tôi cố gắng kìm nén, kìm nén mình để không bật ra tiếng chửi, chỉ hơi vùng vẫy “Trịnh Kiên, cái đồ ôn hòa nhà cậu, mau thả tớ ra, tớ bệnh không chết nhưng sắp bị cậu bóp chết rồi” Tôi cất giọng khàn nghì

“Ừm” cậu ta nhanh chóng buông tôi ra, vành tai nhanh chóng đỏ bừng

A...Đồ mặt???

Tôi ngập ngừng hỏi cậu ta “Ừm...cái này...mấy ngày tớ phát bệnh, cậu đều ở đây hả???”

Cậu ta cứng ngắt gật gật đầu..

OMG, không phải đùa đấy chứ...

Bàn tay ấm áp đó, nụ hôn trần trọc mà triển miên đó....

Ách, mặt tôi thoát chốc đỏ bừng, sâu trong tim lại có cảm giác rung động mãnh liệt....

Chín: tình rồi, tình rồi a. Mọi người đỡ căng thẳng, tôi cũng đỡ áp lực ^-^ hé lộ tí xíu, chương sau vô cùng “mặn nồng” đó nha mọi người

Ừm, giáng sinh đến rồi, không biết chúc gì hết, chỉ mong mọi người có một kì giáng sinh an lành, ấm áp bên gia đình và người thân nhé!!!! MERRY CHRISMAS!!!!

Tái bút: giáng sinh này tác giả buồn lắm (vì không có ai dẫn đi chơi mà ^_^) mọi người nhớ chúc mừng Nô-en tác giả để tác giả đỡ tủi thân nghen...>_<

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chúc Mừng Giáng Sinh

Nô-en đến rồi...

Tôi cuối cùng cũng được ra khỏi nhà. Bà mẹ yêu quý của tôi, rõ ràng là biết sau khi tỉnh tôi đã chẳng còn tí đau đớn nào cả nhưng vẫn cứng rắn giữ tôi ở nhà “đường bệnh”. Thời gian đường bệnh thật dài đến kinh hoàng- 2 tuần, 14 ngày ngồi không ở nhà tiêu tốn mất bao nhiêu thời gian quý giá của tôi a...

Ôm một chồng thật lớn nào đồ trang trí, nào bánh kẹo, tôi nhấc điện thoại lên, cất giọng líu lo:

“Hi, chào buổi sáng, Phi Ảnh à, dậy chưa???”

“Cái con khi gió nhà mày, có ngày Chủ nhật thôi cũng không để tao được yên nữa, mày sướng rồi, nghỉ ở nhà cả 2 tuần, còn tao bây giờ mới được nghỉ a. Mày đi chết đi, Chi Khanh thôi” Tiếp đón tôi là một tràng “chào mừng” vô cùng nồng nhiệt

Tôi cười tí mắt “Dậy rồi thì nhanh thay đồ, tao qua nhà Kiên trang trí trước đây, mày tí nữa qua chi nấu ăn thôi, Ok”

“Rồi rồi, bà chủ nhỏ, bà đi giùm con, hic hic, mới sáng sớm Bíp...bíp...bíp”

Tôi nhìn chiếc điện thoại bị ngắt kết nối mà ngửa răng. Cái con quỷ nhỏ này, bà không trị mày không được nha...

Nhanh chóng vẫy một chiếc Taxi, tôi ôm hết đồng đồ chạy thẳng đến nhà Trịnh Kiên, nhấn chuông cửa, vừa nhấn vừa líu lo “Trịnh Kiên a, cậu nhanh nhanh mở cửa a”

Không thấy ai trả lời...Im lặng...

Tôi lại gõ gõ “Cậu có nhà không Kiên ơi???”

Im lặng. ...

Tôi lo lắng đẩy đẩy cửa, thì cửa bỗng mở ra.Cửa không khóa. ...

Lo lắng cậu ta đã xảy ra việc gì, tôi nhanh chóng đặt đồng hồ đang cầm trên tay xuống rồi chạy lên lầu. Đi ngang qua một góc khuất, bỗng có một đôi tay rộng lớn ôm chầm lấy tôi từ phía sau, trấn tôi vào tường một cách mạnh bạo rồi nhanh chóng đặt lên môi tôi một nụ hôn nóng bỏng cuồng dã. Chúng tôi ôm lấy nhau, quấn quít lấy nhau rất lâu, rất lâu, cho đến khi tôi không thở nổi nữa cậu ta mới chịu buông ra khiến cả hai thở hổn hển. Khuôn mặt tôi nóng ran, thoát chốc trở nên đỏ bừng. ...

Cậu ta kề môi sát tai tôi, cất giọng tà mị “Tớ nhớ cậu”

“Ừm” Tôi gật gật đầu

Cậu ta đưa tay khẽ vuốt tóc mai của tôi, nhẹ nhàng nói “Cậu đã khỏe hẳn chưa, tớ đi học một mình, thật sự rất chán đó. ...”

Tôi lại gật gật đầu, mặt tôi đỏ bừng, vẫn không ngẩng lên được

Không khí quanh chúng tôi tràn ngập ái muội. ...Bỗng...

Bing bong.Bing bong. ...Bing bong. ...

Tiếng chuông cửa reo vang, đồng thời cũng có tiếng Thế Hàn vọng vào

“Trịnh Kiên, Chi Khanh, hai người có làm gì cũng nên nhanh nhanh mở cửa đi aaa, tụi tớ ở ngoài này sắp chết cồng rồi a”

Tôi nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của Kiên, chạy lon ton xuống dưới lầu mở cửa, không quen dính kèm cho hấn một cái lườm dữ tợn. Cánh cửa bật mở, Phi Ảnh nhanh chóng vọt vào đầu tiên, vừa cởi giày vừa xuyết xoa vì lạnh, trên tay còn cầm hai bịch đồ ăn lớn. Thế Hàn vào sau, tay vẫn còn ôm một cây thông Nô-en to khủng bố mà tôi và Phi Ảnh mới đặt ngày hôm qua, cất giọng phiền não, oan ức về phía tôi “Chi Khanh à, hai cậu làm trò khi gì mà lâu vậy, cậu có biết tớ vì cầm cây thông này mà mém nữa tay cũng bị liệt luôn

không???Hừm???”

Tôi vừa hé môi, định trả lời thì Kiên đã nhanh miệng nói vọng xuống “Tớ và vợ tớ làm việc gì, cần cậu quản sao???Hừm???”

Thế Hàn giờ giờ tay, ra vẻ đầu hàn “Biết cậu lợi hại, tớ không giám hỏi nữa”

Trịnh Kiên gật gù “Biết vậy là tốt!!”

Tôi tức máu, nhanh chóng vớ một trái banh tán bóp vô đầu hấn ta một cái “Tốt cái đầu cậu á”

Trịnh Kiên xoa xoa đầu, giọng oan ức “Chi Khanh, cậu mưu sát chồng hả”

Tôi hét to “Chồng cái khi nhà cậu á, cút”

Phi Ảnh cười cười, vỗ vỗ má tôi “Em gái à, mặt em đỏ đến mức vắt ra si-rô được rồi nha, còn chói..”

Tôi hung hãn lườm nhỏ “Cậu có nhanh chóng cút vào nhà bếp nấu ăn không??? Hay là muốn tao làm thịt mày ngay tại chỗ...???”

Phi Ảnh cười cười “Tất nhiên là em đi nấu ăn rồi a, mà bà chủ nhà nói, ai giám không nghe chứ, hìh”

Tôi tức giận chửi đồng “Bà chủ nhà cái đầu m” rồi nhanh chóng hậm hực xách bọc đồ trang trí ra phòng khách

Trịnh Kiên nhanh chóng ôm cây thông Nô-en chạy theo tôi, bỏ lại hai người ở phía sau cười muốn vỡ mặt...

Sống thế này, mới là sống, đúng không mọi người!!

Chín: Xin thông báo một tin buồn đến mọi người, do gia đình có chút việc bận nên mình có lẽ sẽ không thể nào đăng chương vào tuần sau được, mong mọi người thông cảm nhé ^-^

Tải bút: sau khi quay lại, mình sẽ bồi đáp cho mọi người thật nhiều, an tâm nhé, sẽ không thất hứa đâu ^-^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Bàn Tọa A, Mong Mà y Sớm Chút Siêu Thoát....

Tôi vô cùng cảm thán về mẹ yêu dấu của tôi aaaa... Mẹ ơi, mẹ có phải kiếp trước từng làm nghề quản ngục không???

Tôi đã tỉnh được hai ngày, hai ngày rồi đó nhưng mộng tôi đến cái giường còn chưa rời ra đâu huhu T.T

Tôi vừa uống chén canh Phi Ảnh vừa mang vào, vừa hé miệng rên rĩ

“Phi Ảnh à, hay là tao với mà y dựng cờ khởi nghĩa đi?”

Ảnh nhìn tôi, ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ, không trả lời...

Tôi đặt chén canh xuống bên cạnh giường, lại ỉ ôi “Ảnh ơi Ảnh à, tao muốn đi chơi đi chơi đi chơi, mộng tao sắp chai rồi oa oa”

Ảnh nhìn tôi, vẻ thật bất đắc dĩ “Coi như mà y lợi hại” rồi nhanh chóng đứng dậy, diu tôi ra xích đu trên ban công

Tôi khẽ lắc lư trên xích đu, cảm giác như tất cả phiền muộn trên thế giới này không còn liên quan gì đến tôi nữa, không máu me, không áp lực, cảm giác thật vô cùng thoải mái...

Nhỏ khoác lên vai tôi một chiếc áo len dày, cất giọng nhẹ nhàng “Trời gió lớn, mặc thêm vào cho ấm”

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng “Ừm” rồi tựa đầu lên vai nhỏ, cất giọng trầm trầm “Phi Ảnh, mà y có thấy mệt mỏi không??”

Nhỏ không nhìn tôi, ánh mắt vẫn nhìn về vô định “Ừm, cũng có đôi chút”

“Tao cũng vậy, đã rất lâu rồi, tao không quay về đó, không biết các anh em như thế nào rồi nhỉ” tôi vẫy vẫy tay

Nhỏ khẽ vuốt tóc tôi, trả lời “Mọi người vẫn tốt, nghe cậu phát bệnh còn trực tiếp muốn chạy qua đây cơ”

Tôi lè lưỡi “Mọi người bên đó hư quá cơ, mấy bữa nữa phải trực tiếp mắng cho họ một trận cho ra trò mới được”

Nhỏ khẽ cốc lên đầu tôi một phát đau đớn “Chưa hỏi tội mà mà y còn dám đòi đi xử tội người khác hả”

Tôi ôm đầu, cất giọng vô cùng oan ức “Chị Ảnh a, em có tội gì đâu???”

Ảnh híp mắt, bức cung “Khai mau, mà y và lớp trưởng có tư tình từ khi nào, nói”

Ách..hình như bà cô này dùng từ hơi sai... cái gì mà tư tình???

Tôi nghiêm mặt “Cái này không gọi là tư tình... gọi là ngoại tình đúng hơn”

Phi Ảnh bị khuôn mặt nghiêm túc của tôi đánh cho gục ngã hoàn toàn “Con lạy má, con gái nhà người ta nghe hỏi như vậy đều là một mực từ chối, tỏ ra ngại ngùng nha, ài, thiệt là mặt dày hơn tướng thành mã. Có ai như mi không chứ, trực tiếp thừa nhận như vậy aaa...”

Tôi thương cảm xoa xoa mặt nhỏ “Sống với chị lâu như vậy rồi, giờ bé mới biết là quá trễ đó nha...~”

(Chín: Vâng, em biết, còn biết từ trước khi sinh chị ra cơ ~.~)

Ảnh hiện ra một icon nôn ói...

Tôi hiện ra một icon đắc thắng...

Rốt cuộc, ai kia vẫn không nhin được tò mò, tiếp tục hỏi “Nói đi mà, từ bao giờ vậy???”

Tôi lườm nguýt “Không phải tại mà y sao???”

Ngơ ngác.....

Tôi nổi đóa “Tao hỏi mà y, hôm trước hát karaoke mà y dụ tao uống say xong, mà y chạy đi đâu???”

Ảnh làm ra vẻ vô cùng vô cùng vô tội “Em tối đó thấy chị say quá mà lớp trưởng thuận đường nên nhờ lớp trưởng đưa chị về nhà a”

Tôi chính thức nổi điên “Cái đồ... cái đồ... cái đồ chết tiệt nhà mi, mi à người hại đời bà xem bà mi chém mi ra sao aaa....”

Nói là làm, tôi nhanh chóng tung người nhảy từ trên xích đu xuống định lao theo chém nó, nhưng tôi cứ nhiên lại quên là...tôi thực sự mới bước xuống từ giường bệnh a

Vừa đáp xuống, chân tôi cứ như vậy mà nhũn ra, tôi nhắm mắt, mặc niệm cho số phận của cái bàn tọa của tôi T.T

Bàn tọa a, mong mày sớm chút siêu thoát....

Chin: Hello mọi người, tác giả đã trở lại và thăm hại... í lộn...lợi hại hơn xưa. Ừm, mấy bữa trước do đang vào đợt cao điểm thi nên mình không thể nào có í tưởng mà viết được, hôm nay đứng lại cũng thấy hơi ngượng tay nên có lẽ sẽ hơi dở, mong mọi người thông cảm cho mình nha ^-^ Cảm ơn nhiều!!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Có Muốn Bỏ Trốn Cùng Tớ Không??

Vừa đáp xuống, chân tôi cứ như vậy mà nhũn ra, tôi nhắm mắt, mặc niệm cho số phận của cái bàn tọa của tôi T.T

Bàn tọa a, mong mày sớm chút siêu thoát....

Tôi chuẩn bị tinh thần đã sẵn sàng nhưng bỗng nhiên lại không có cảm giác đau vọng lên từ bàn tọa mà cả người liền rơi vào một bộ ngực rất ấm áp...

Tôi ngo ngác nhìn lên....

Hắn đều giả nhìn xuống....

Im lặng.....

“Oa, đồ sắc lang này, bỏ tớ xuống” tôi hồi thần, vừa hét vừa đánh vào lòng ngực cậu ta. Ông trời ơi, thiên cũng có mức độ thôi chứ, có cần đến mức chi cần nhắc tôi là xuất hiện như thế này không???

Cậu ta nhìn tôi, vẻ vô cùng oan ức “Người ta làm ơn lại bị mắc oán, không biết đâu, cậu phải bồi thường cho tớ”

Phi Ảnh đứng bên cạnh tôi, không biết từ khi nào đã móc chiếc điện thoại ra, vừa chụp hình vừa nhỏ giọng “Chi Khanh, mày làm cho tâm hồn không tì vết của lớp trưởng bị tổn thương rồi, phải bồi thường xứng đáng nha. Tốt nhất là hôn đi, tao đứng bên cạnh chỉ chụp hình lại thôi, không ý kiến gì đâu”

Trán tôi nhanh chóng chảy vài đường hắc tuyến. Phi Ảnh à, mày cũng quá chuyên nghiệp đi =_|||

Tôi vừa tức giận vừa hét to “Hôn cái khi nhà mì, cái đồ thấy trai đẹp quên bạn”

Trịnh Kiên khẽ xoay đầu tôi lại, nói vọng sang nhỏ “Ý kiến không tồi, chụp được tấm nào đẹp đẹp nhớ gửi qua cho tớ”

Nhỏ vẫn không rời mắt khỏi chiếc điện thoại, cao hứng vô cùng “Ok”

Chưa kịp đề tôi định thần, hắn nhanh chóng đặt lên môi tôi một nụ hôn sâu. Ặc...sâu đến mức tôi mém nữa đã tắc thở mà chết rồi =|||

Không biết keo dài bao nhiêu lâu, Trịnh Kiên vì tôi thiếu chút nữa không hít thở được mới chịu lưu luyến rồi đi đôi môi đỏ mọng vì sung của tôi...haizzz, đúng là đồ đại sắc lang ==

Qua khoe mắt, tôi thấy Phi Ảnh đang lỉnh dẩn ra cửa, vừa đi vừa giơ ngón cái về phía hắn....

Ai, tôi cảm thán. Tại sao tôi lại có thể kết bạn với một đứa thấy sắc quên bạn như nó chứ Y.Y

Mặt tôi hơi ửng đỏ, giọng nói có phần hơi lạc đi, tôi ngây ngô, cười cười hỏi “Hôm nay cậu không đi học hả”

Hắn nhanh chóng ban cho tôi một cái nhìn tò mò, nhanh như chớp đặt một bàn tay lên trán tôi, cất giọng nghi ngờ “Quái, rõ ràng là không nóng mà??Cậu không nhớ hôm nay thứ mấy sao??”

Tôi ngại ngần gạt tay cậu ta ra, cười hi hi ha ha như con ngốc...Hôm nay là một ngày chủ nhật đẹp trời a...

Hắn khẽ khoác lại chiếc áo khoác cho tôi, miệng cười vô cùng gian xảo “Sao, ở nhà chán lắm...nhỉ”

Tôi nhanh chóng trở thành một tiểu loli dễ thương “Đúng vậy, đúng vậy, chán chán lắm luôn í”

“Có muốn bỏ trốn cùng tớ không??” Hấn nhanh chóng nằm lên giường tôi

Tôi hết hồn “Không đùa nha, tớ..tớ..tớ không..”

Hấn bật cười giòn “Cậu nghĩ đi đâu vậy, tớ chỉ định rủ cậu trốn đi chơi thôi mà...hay là...hay là cậu thực sự muốn bỏ trốn cùng tớ??”

Tôi tức giận đem chiếc gối đang ôm trong tay ném thẳng vào mặt cậu ta, mặt nóng bừng, nằng to “Cậu, cứ”

Cậu ta cười ha ha không nói gì...

Tôi ngại ngùng không được bao lâu thì một ý tưởng cực cực hay bật tung ra khỏi óc “Nha, Kiên, bỏ trốn đi xa thì không được nhưng chỉ trốn ra trung tâm thành phố chơi cũng không có gì ha”

Tôi ta cười, vẻ hiểu rõ “Tất nhiên...”

Tôi vỗ tay cái bốp “Quyết định vậy đi!!” Sau đó lại ngồi xoa xoa cằm tự kỉ “Trốn thế nào được a..”

Hấn khẽ khều khều tôi, chỉ chỉ ra ban công...

Tôi nhanh chóng đưa mắt nhìn theo...

Hấn nhìn tôi, cười đến là đen tối “Cậu hấn không dưới một lần thử qua nên chắc cũng không lạ lắm gì chứ nhỉ??”

=||| OH MY GOD, cha mẹ ôi thằng cha này thù dai dễ sợ a...

Chin:Đó mọi người phương pháp bỏ trốn nè...^^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Mẹ, Mẹ Thấy Sắc Quên Con A....

Một ảo thuật gia chuyên nghiệp không bao giờ biểu diễn một màn ảo thuật trước mặt một người đến hai lần...

Một tên trộm chuyên nghiệp cũng sẽ không bao giờ chấp nhận để mình quay lại lấy một bảo bối duy nhất lần thứ hai từ một người duy nhất...

Nhưng tại sao một tên đào thoát chuyên nghiệp như tôi lại phải trốn đi bằng cách này đến lần thứ hai????

Tôi không cam tâm, không cam tâm, không cam tâm.....

Ai nhìn vào tôi lúc này chắc hẳn không bao giờ nhận ra tôi là một tiểu thư a, bằng chứng là...

Váy ngủ+ đầu bù xù...

Đang trèo cây...

Ông trời ơi, con thê đây sẽ là lần cuối cùng con trèo cây, con thê đó...

Trở lại 5' trước....

Tôi =||| khi nghe hấn ta đề nghị, thật là thù dai quá đi...

Rồi không đợi tôi có ý kiến, hấn ta nhanh chóng leo qua cửa sổ rồi biến mất trên cây phong um tùm. Công nhận hấn to gan thiệt, vì trên cây phong đó nhiều kiến bóng lắm hehe...

Quả nhiên, hấn ta ngay lập tức quay lại, nhăn nhó nhìn tôi, miệng xuyết xoa cánh tay bị kiến cắn đỏ ửng.

Đáng đời nha!!!!

Tôi giả vờ quan tâm, nhanh chóng chạy đến, cười đến là đều giả...

A, Trịnh Kiên a, cậu cũng có ngày hôm nay...

Tôi xuýt xoa “Ôi, kiến cắn nhiều thế này chắc cậu đau lắm nhỉ?”

Hắn ta mong đợi (thứ gì thì tôi không biết, có lẽ là tôi sẽ thổi cho hắn ta chẳng??? Thôi quen đi nhé) gât gât đầu, tỏ vẻ dễ thương...

Tôi nghiêm mặt “Cho đáng đời, ahaha, cho đáng đời, ai biểu không hỏi”

Hắn ta bỗng cười đều, rồi, không kịp chờ tôi phản ứng, nhanh chóng đặt lên môi tôi một nụ hôn lướt.

Tôi đứng hình...

Mặt tôi nóng nóng, hình như là lại đỏ lên rồi...Ngại quá đi a..

Khoang..aaaa, hắn ta lại đánh trống lảng rồi, tức quá đi..

Tôi chính thức nổi điên, nhanh chóng đá mạnh một cái vào bụng hắn ta, này thì cậu chết chắc rồi...

Quả nhiên...

Hắn ta ôm bụng, ngồi sụp xuống, cất giọng vô cùng ai oán “Chi Khanh a, cậu mà lịch cỡ mười phân nữa là hạnh phúc nữa đời còn lại của cậu không còn rồi a”

Đầu tôi chảy ba vạch hắc tuyến...Cái gì là hạnh phúc nửa đời còn lại của tôi a...

Tôi trừng mắt “Cậu mà còn lộn xộn, coi chừng tớ muốn mạng cậu đó”

Hắn ta giờ tay, về đầu hàng “Biết rồi, biết rồi, bà xã đại nhân”

Tôi giờ chân lên, tiếp tục định đá...

Hắn ta hốt hoảng, lại giờ tay “Nhảm nhảm nhảm, là Trịnh phu nhân mới đúng”

Lần này tôi không nghe nữa, trực tiếp đá xuống...

Trịnh Kiên, cậu đi chết đi!!!

5’ sau...

Leo dưới Chi Khanh hai nhánh cây, Trịnh Kiên vừa leo vừa lăm bằm...

“Chi Khanh, cậu tàn nhẫn thiệt đó, sung một cục rồi nè”

Nó trừng mắt “Còn không phải cậu nói nhảm???”

Kiên oan ức lăm bằm “Biết rồi, biết rồi”

Nó không nói gì, chỉ tỉ mẩn leo à leo...

Cách mặt hồ 3m...

Chi Khanh vẫn còn tức bụng truyện lúc nãy, thấy hắn sắp leo được xuống, nó bộc phát, nhanh chóng đập mạnh một cái...

Hắn không hề bất ngờ, nhanh chóng khéo léo nắm lấy cổ chân nó..

Thế là...

ÙM....BÌ BỒM....

Cả hai đứa bị té vào cái hồ bơi gần cái cây, tạo ra một tiếng vang vô cùng lớn...

Chi Khanh chạy ba đường hắc tuyến, thế này là xong rồi a...

Quả nhiên...

“CHI KHANH, con lại trốn đi chơi, lại còn lừa Trịnh Kiên leo cây, có biết như thế là nguy hiểm lắm không hả!!!” Mẹ nó dù chưa thấy đâu nhưng tiếng đã hùng dũng ra đến sân

Nó hết nhìn mẹ đang chạy đến rồi lại nhìn đến Trịnh Kiên đang thoải mái bơi lội bên cạnh chỉ biết thở dài. Mẹ ơi ai lừa ai còn chưa nhận thức được rõ đâu a. Mẹ, mẹ thấy sắc quên con a.....Chi Khanh mạnh mẽ gào thét....

Chín: Thức nguyên một đêm mới ra được chương mới, dạo này bí ý tưởng quá a. Chắc phải nghỉ mấy hôm để tìm lại ý tưởng, mọi người đừng mắng mình tội nghiệp a..

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hình Phạt Tàn Khốc

Ừm...oap..

Tôi nhanh chóng tiếp nước một cách cực kì bất đắc dĩ, cái này có phải chăng gọi là ác dã ác báo???

Nước nhanh chóng thấm vào áo khiến tôi khẽ rùng mình, nước hồ thật quá lạnh nha....

Bỗng, một tiếng hét với tần số lên đến hàng ngàn đột nhiên phát ra khiến tôi giật bắn người, mém nữa là chìm...

“CHI KHANH, con lại trốn đi chơi, lại còn lừa Trịnh Kiên leo cây, có biết như thế là nguy hiểm lắm không hả!!!”

Tôi ngo ngác nhìn bà mẹ yêu dấu của tôi rồi lại nhìn sang hấn....

Ai, trường hợp này ai lừa ai còn chưa biết đâu a...

Tại sao mẹ có thể tin là con có thể lừa hấn đi mà không phải hấn lừa con? A, không chịu không chịu nha, mẹ thấy sắc quên con a.....Lão cha, ông đâu rồi, ông đến mà xem vợ của ông thấy sắc mà bỏ rơi con gái kìa...oa...oa...oa...

Tôi vừa lau mái tóc ướt đầm vừa hắt xì liên tục....Ai, đúng là xui xẻo mà....Như thế này có phải gọi là bất không được gà còn làm mất nắm thóc không đây hả trời...

Tôi vừa lau vừa cúi cúi mặt, không thể nào ngẩng mặt lên được, và lí do chỉ có một...

Anh Hai đại nhân đại lượng, đừng có nhìn chăm chăm em với đôi mắt khát máu như vậy được không a....Hix hix hix, em oan ức, oan ức lắm nha...

Chi Dương âm trầm nhìn cô em gái nghịch ngợm không có một tí giới hạn này của mình, nháy mắt lại trở lên âm trầm, cả người bỗng tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo...

Tôi cắn lưỡi...thôi rồi thôi rồi, lần này thì chết chắc rồi a...

Quả nhiên...

“Chi Khanh, em như vậy là khỏe hấn rồi chứ gì...???” Anh lười biếng ngã lưng về phía sau, mắt vẫn nhìn chăm chăm tôi

“Haha, khỏe rồi, khỏe rồi a...” Tôi cười giả lả, mông không tự chủ hướng cầu thang xích tới...

“Nha, khỏe rồi thì nên tiếp tục những việc còn đang dở đi a...” Anh cười híp mắt, nụ cười trong thật giống thiên sứ, nhưng tôi biết rõ, rất rõ, ẩn sâu trong tâm hồn anh là một ác quỷ....

“Haha, tất nhiên tất nhiên” Tôi rùng mình, đến rồi, đến rồi, đến rồi....

Anh Hai tôi âm trầm, nói bằng giọng vô cùng nham hiểm “Nha, khỏe rồi thì chạy 50 vòng quanh khuôn viên biệt thự cho anh...”

Orz, chết tôi rồi, chết tôi rồi, khuôn viên biệt thự này thật sự rất khủng bố đó, đã vậy còn bắt một người cả năm ròng chưa tập luyện tí nào như tôi đây

chạy, đây có phải gọi là bức chết tôi không a...

Tôi nhẹ nhàng len lén xích mõng ngồi xuống bên cạnh anh Hai, xoa xoa vai, nói bằng giọng nịnh hót (mà theo lão ba của tôi nói còn ngọt hơn cả đường phèn) “Nha, chuyện này, chuyện này có thể suy tính lại được không???”

Anh Hai trầm ngâm nhìn tôi, gật đầu “Có thể”

Trông lòng tôi mừng hết lớn nhưng mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh “Nha...”

Anh Hai cắt lời tôi “Không chạy thì lần cũng được...Đúng, đề nghị này rất được nha..”

=.=||| Anh Hai yêu quý, mức độ biến thái của ngài cũng không phải là dạng vừa đâu...

Tôi hăm hực phì mũi đứng dậy, không cam lòng mà hét ngược lại “Được lắm, anh được lắm, thù nay em không trả, em không phải là Chi Khanh”

Anh Hai tôi chấp tay, ra vẻ trịnh trọng “Anh đây xin mời mắt mong chờ...”

Tôi ngồi bệt xuống sân cỏ, cất tiếng thở phì phò nặng nhọc...Ai, tôi chạy cả buổi sáng rồi nhưng chỉ mới được có ba chục vòng thôi a, tôi mệt quá, thật sự mệt quá đi...

Chính chủ của vụ này- Trịnh Kiên chắc cũng không khá khẩm hơn tôi bây giờ là bao nhiêu. Hắn ta đã sớm bị anh Hai yêu dấu của tôi tổng đi cọ rửa nhà vệ sinh từ khi mới trôi từ mặt nước lên rồi...

Vì sự nghiệp tránh xa nhà vệ sinh...CỐ GẮNG LÊN!!!!!!

Chin: Chúc mừng năm mới mọi người, chúc mọi người có một năm mới thật vui vẻ, bình an và thuận lợi trong cuộc sống, gia đình và công việc....Happy New Year!!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Mỹ Nam Kế

Tôi lì lợm đứng dậy để chạy thêm một vòng nữa thì thấy Trịnh Kiên đang thông thả đi về phía tôi, vừa đi vừa huýt sáo vô cùng vui vẻ...

Tôi nghi hoặc, nhà tôi nói ra cũng không lớn lắm đâu, chỉ cỡ 500m2thôi (Chin: lạy chị, 500m2 mà còn kêu là không lớn lắm) nhưng ít nhất cũng trên dưới mười cái nhà vệ sinh lận nha, sao cậu ta lại có cái về mặt khoan khoái vui vẻ thế nhỉ??? Đáng lẽ ra, giờ này hắn phải tái mặt rồi chứ???

Tôi ngồi bệch hần xuống, vừa xoa xoa bắp chân đau nhức, vừa cực kì chu mỏ vừa không chú ý đến hình tượng một chút nào mà kéo kéo góc áo hần, cất giọng nghi hoặc với vài phần hồ ly

“Nè, Trịnh Kiên, cậu dọn xong rồi hả???”

Hắn trầm ngâm, rồi gật gật đầu “Có thể coi là như vậy”

Tôi vẫy tay “Nha, xong là xong, không xong là không xong, có vẻ là cái khái niệm gì a???”

Hắn xoa xoa cằm “Tớ không biết di Hoa, di Nương làm xong chưa a...”

Di Hoa di Nương là hai người giúp việc trung thành nhất của nhà tôi, hai di ấy đã từ lâu không đụng đến việc nhà rồi, nhắc đến hai người ấy làm gì a???

Tôi nghi hoặc “Hai di ấy có việc gì???”

Hắn ta cười đến là sáng lạn “Nha, hồi nãy ở hành lang tớ gặp hai di ấy bèn đứng lại chào hỏi một chút, vốn muốn tiếp tục công việc được cấp trên giao phó thì hai di ấy cực kì thân thiết giữ tớ lại, còn nói cái gì mà trong nhà có nhiều người giúp việc như vậy để bọn họ làm được rồi xong nhanh chóng kéo tớ đi uống trà...aizz...tớ cũng lực bất tòng tâm a...”

Nếu nghe cậu ta nói không chắc chắn tôi sẽ nghĩ là thật, nhưng sau khi tỉ mỉ quan sát đôi mắt đầy nét gian trá như một con hồ ly chín đuôi của cậu ta, tôi ngửa đầu ai oán nhìn trời...

Azzzzz.....tuyệt đối là mỹ nam kế a...

Tôi xoa xoa trán, thật là bất đắc dĩ a, người hầu nhà tôi, định lực sao lại kém đến thế chứ???

Tôi vừa quay đầu sang nhanh chóng giật mình hết hồn. Khuôn mặt yêu nghiệt của cậu ta đang kề sát vào mặt tôi, cất giọng trầm trầm “Nha, cậu có ý kiến gì sao???”

a...aa.....aaaaaaaaaaaaa.....

Khuôn mặt này....khuôn mặt này....khuôn mặt này...

Thật con mẹ nó yêu nghiệt a....

Tim tôi đang nhảy Tango ...

Mặt tôi vừa mới lấy từ lò nướng ra a...

Orz, máu mũi cũng ham vui chạy ra chơi cùng a...

Thật con mẹ nó mất mặt, vừa rồi còn trê trách mấy người kia thiếu định lực...

Chính mình còn không chịu được một đòn của hắn ta liền chảy máu mũi.....

Thật mất mặt, thật mất mặt...

Hắn ta mỉm cười, lại tỏ vẻ quyến rũ, lắc lắc đầu, đưa ra một miếng khăn giấy trắng muốt, mỉm cười yêu nghiệt, đặt vào tay tôi...

Bùm...

Máu mũi theo phong trào càng đông càng vui, chính thức phun trào lần hai...

Tôi một tay đặt lên khăn giấy, một tay chỉ ra công, không ngại tiếng nói sẽ bị khăn giấy làm nhiễu đi mà hét to “TRỊNH KIÊN, cậu cmn rút ngay cho tôi, còn tiếp tục ở đây, tôi không đảm bảo được cậu còn toàn thân đâu”

Hắn ta nhìn tôi bằng ánh mắt cún con đáng thương bị người ta mắng oan...

Tôi giận dữ trừng mắt...

Ánh mắt của hắn ta, lại càng đáng thương...

Tôi đầy oán niệm trừng mắt...

Chỉ số đáng thương trong mắt hắn ta, có tăng không có giảm...

Tôi buồn bực cup mắt xuống, thật muốn ngay lập tức ngựa đầu lên trời xanh, chất vấn Ngọc Hoàng đại đế, tại sao cho tôi nhiều thứ không bằng hắn vậy a...

Xảo quyết không bằng hắn...ờ, cái này có thể là do bẩm sinh đi

Phúc hắc không bằng hắn...ừm, cái này không ý kiến

Nhưng tại sao mức độ vô sỉ, mặt dày lever max của tôi cũng không bằng hắn...

Tôi muốn vô sỉ, muốn mặt dày một lần cho thỏa chí aaaaa.....

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nổi Giận

Sáng hôm sau...

Tôi đau hông, đau mông, đau chân, tất cả đều đau, thật là thảm...

Tôi nằm ỉ trên bàn chẳng muốn đi đâu cả, thật là đau quá đi...

Phi Ảnh ngồi cạnh tôi, chán chường chọc chọc cây bút vào cái hộp bút, cuối cùng cũng bùng nổ.... “Aaaa, Chi Khanh, lâu lắm rồi cậu mới đến trường, cậu không đi chơi với tớ, ở trong lớp chi vậy”

Tôi không thèm nhìn nhỏ, vẩy vẩy tay “Mày đi chơi một mình đi, tao mõi lưng lắm”

Nhỏ bậm môi, kéo tôi lên “Mày đứng dậy, đi với tao, đừng có làm bộ đi, quái thú như mày đã sớm không còn biết đau từ lâu rồi”

Tôi buồn bực phát khóc “Không phải à không biết đau, nhưng mà là quái thú đến mức đau có thể không kêu rên cơ, ai bảo mày là tao không biết đau?”

Nhỏ chẳng thèm nghe tôi, kéo tôi xềnh xệch dọc hành lang “Tao mặc kệ, mặc kệ, tao buồn lắm rồi, mày phải chơi với tao”

Nhỏ kéo tôi nhanh chóng chạy đến căn-tin “Mày ăn gì??” Nhỏ hỏi tôi

“Gì cũng được, như cũ đi” Tôi không quan tâm đến vấn đề ăn uống này lắm

Nhỏ gật gật đầu, miệng khẽ điểm lại lại những thứ tôi hay ăn “Hai phần bít tết, một cốc sữa, một ổ bánh mì đen, một phần cánh gà và một phần coca”

Tôi gật gật đầu “Đúng rồi, đúng rồi”

Nhìn bóng lưng của nhỏ loay hoay nhận đồ ăn ở đằng xa, tôi lâm vào trầm tư. Hình như Phi Ảnh dạo này có gì đó hơi khác thường, hình như là đang yêu thì phải???

Phi Ảnh đang quay lại, trên tay đang cầm một cái khay to đựng rất nhiều thức ăn, bỗng...

Một cô gái có vẻ rất hống hách, hình như là hoa khôi của trường, tên là Diệu Linh thì phải, chặn đường Phi Ảnh, nói gì đó với nhỏ. Tôi thấy nhỏ không nói gì, chỉ thấy nhỏ khẽ nhủu mày rồi tránh sang bên cạnh, tiếp tục tiến về phía bàn tôi...

Cô à Diệu Linh không cam lòng hét to “Con điểm kia, mày cứ giả vờ thanh cao đi, Thế Hàn không bao giờ yêu cái thứ như mày đâu”

Tôi nghe Phi Ảnh cười châm biếm “Cái thứ như tao...”

Tôi tức giận..

Tôi gần như đã đánh mất lý trí...

Cô ta, cô ta giám sỉ nhục Ảnh ư??

Tôi nắm chặt tay, bật dậy từ trên ghế như một chiếc lò xo về phía cô ta

Phi Ảnh nắm chặt lấy tay tôi, khẽ khuyên nhủ “Không cần để ý đến lời nói của cô ta làm gì, chấp nhất nhiều chỉ tổ phiền phức”

Tôi hậm hực gật đầu, định tha cho cô à một mạng, nhưng không ngờ cô à không những không biết điều mà xéo nhanh, lại còn tưởng tôi sợ cô à lắm...

Diệu Linh sấn xô đến chỗ Phi Ảnh, vừa giơ tay lên cao, ra bộ muốn tát nhỏ một cái, vừa hét to “Lời nói của bọn tiểu thư mà mày dám bỏ ngoài tai hả, mày muốn chết phải không???”

Tôi chính thức mất kiểm soát. Tôi giựt tay ra khỏi tay Ảnh, vừa đứng chắn trước mặt nhỏ rồi giữ chặt tay Diệu Linh rồi cho à ta một cú tát thật mạnh, mạnh đến mức miệng của à ta chảy máu...

Cô à giống như không thể tin được tôi dám làm như thế, vừa chỉ vào mặt tôi vừa lắp bắp “Mày...mày” rồi đưa tay lên tát tôi một cái làm tôi không kịp phản ứng, chỉ khi nghe bồng rắt trên gò mà thì tôi mới giật mình nhận ra

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại thì một cánh tay thanh mảnh nhanh chóng nắm chặt tay cô à lại, sau đó bẻ ngược lên nghe rắc một tiếng, hẳn là trật xương rồi. Giọng Ảnh trở nên vô cùng lạnh lẽo...

“Mày dám chạm cánh tay dơ bẩn đó của mày vào Khanh sao?? Được lắm, cả tuần nay tao nhin mày đủ lắm rồi, đừng tưởng tao không phản kháng là tao sợ mày, tao chỉ không thèm chấp cái loại hạ tiện dựa hơi gia đình như mày mà thôi. Nhưng mày xui xẻo rồi, mày đã chạm đến điều đại kị của tao. Mày, chờ chết đi...”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chưa Một Ai....

Ánh mắt của Ảnh vắn lên tia máu đỏ, đó là một dấu hiệu rất nguy hiểm, không phải nguy hiểm cho nhỏ mà là nguy hiểm cho cô ả Diệu Linh kia kìa. Tôi nắm chặt lấy tay nhỏ, tôi thật sự sợ, nếu nhỏ thực sự nổi điên, với thân thù của tôi sẽ không thể nào cản nhỏ lại được. Nhỏ thật sự rất mạnh, sức mạnh vượt qua cả nhận thức của tất cả cô ả cậu ả ở đây.

Tôi nắm chặt nhỏ, nhỏ giọng thì thầm “Phi Ảnh, thôi đi, đi lên lớp với tao, có chuyện gì để mày bình tĩnh lại rồi tính tiếp” rồi lúi xènh xèch nó lên lớp

Cô ả Diệu Linh ở đằng sau bây giờ mới hoàn hồn, tưởng chúng tôi chạy đi là do chúng tôi sợ cô ta, không biết sống chết hết to “Tụi mày, tụi mày, tụi mày được lắm, tụi mày dám dă thương bốn tiểu thư, tụi mày nhớ đó, tao sẽ mạch ba tao, rồi tụi mày sẽ không yên với tao đâu”

Tôi cười lạnh. Đừng tưởng chúng tôi bỏ đi như thế này là chúng tôi sợ cô, Diệu Linh à. Những người dám sỉ nhục Phi Ảnh trước mặt tôi như thế này, từ trước đến giờ chưa một ai dưới tay tôi có thể nhận được một cái chết tốt. Chưa một ai...

Kéo được nhỏ về lớp, tôi thoáng thở phào nhẹ nhõm. Để nhỏ ở dưới đó thêm vài giây nữa chắc nhỏ sẽ giết chết cô ả ấy mất, khi đó thì phiền phức to.

Tôi lấy một chiếc gương nhỏ trong học bàn ra xem. Ừm, sưng hơi to nhưng không để lại vết móng tay, sẽ không để lại sẹo, nếu không thì tôi bị hủy dung mất. Tôi gật gù đầu...

Nhỏ ấn tôi xuống ghế, nhanh chóng lấy ra từ trong cặp một lọ tinh dầu trị thương nho nhỏ, nhẹ nhàng bôi lên gò má tôi. Cảm giác mát lạnh của tinh dầu làm dịu hẳn cơn ngứa trên gò má tôi khiến tôi thoải mái hẳn.

Ảnh ti mi bôi tinh dầu lên gò má tôi, ánh mắt ngày càng chuyển lạnh. Nó đặt mạnh chai tinh dầu xuống mặt bàn, cất giọng tức giận “Tao đi giết ả ta”

Tôi giữ chặt tay nó, ả nhỏ xuống ghế “Thôi, cô ả này để tao xử cho, không lẽ mày định bôi nữa chừng rồi để tao tự bôi sao???”

Ảnh không cam lòng ngồi xuống ghế, tiếp tục bôi tinh dầu cho tôi, nhỏ giọng lầm bầm “Sưng thế này, xấu chết đi được, hay để tao kêu Ex mang thuốc đến cho mày nha”

Tôi cười muốn chết “Mày gọi Ex từ Nhật về đây chỉ để mang một lọ thuốc cho tao, ông không xử chết mày mới lạ đó”

Nhỏ nói, giọng tự trách, vừa thổi cho khô tinh dầu trên má tôi, vừa nhỏ giọng lầm bầm “Biết như thế, nhưng nhìn mặt mày nè, xấu chết đi được. Mà mày cũng thiệt tình, tự nhiên chạy ra chỉ để bị đánh không biết nữa”

Tôi cười xòa “Tao tức giận. Cô ả là cái gì mà dám khi dễ bé Ảnh dễ thương của tao. Bé Ảnh dễ thương của tao chỉ có thể để tao khi dễ thôi”

Nhỏ cốc đầu của tôi một phát nhẹ như phui ruồi, giọng cảm động nhưng vẫn cố ra vẻ cứng rắn “Mày chỉ được cái như vậy thôi, nhớ, lần sau không được như vậy nữa nghe chưa”

Tôi gật đầu như gà mổ thóc “Biết rồi, biết rồi”

Vừa nói xong thì tôi thấy Kiên và Hàn bước vào, tôi đứng dậy, vẫy vẫy tay “Đến rồi hả”

Kiên và Hàn gật đầu “Ừ”

Kiên ngẩn mặt, muốn nói gì đó thì ánh mắt dừng trên má tôi, ánh mắt chuyển lạnh...

Hàn ôn nhu nâng cằm tôi, cất giọng lạnh lẽo “Gò má cậu bị làm sao thế này? Ai dám đánh cậu?”

Tôi cười cười vô hại, vẫy vẫy tay “Không có gì, không có gì, chuyện này tự giải quyết được”

Hàn chăm chú quan sát má tôi một lúc mới ngẩn mặt dậy, cười tỏa nắng “Cái tát này tuy mạnh nhưng không để lại dấu móng tay, sẽ không để lại sẹo, tôi về nhớ chườm nước nóng, sáng mai là đỡ rồi”

Tôi gật đầu

Kiên cất giọng quan tâm “Cậu có giải quyết được không? Có cần tớ giúp gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Có Thù Phải Trả

Tôi nhìn Ảnh, cười cười gât gât đầu “Có thể có thể”

Ảnh nói với hấn “Cậu không cần lo, gì chứ những việc trả thù như thế này nó làm giỏi lắm”

Trịnh Kiên nhéo nhéo bên gò má không sung của tôi “Khai mau, tại sao lại bị đánh, có phải đi chọc phá ai phải không??”

Thế Hàn ở bên cạnh đệm thêm “Hoặc đi chọc phá nữ nam nào đó chẳng hạn” liền bị Phi Ảnh cốc đầu một cái cốp:

“Có cậu mới đi chọc phá ấy”

Thế Hàn ôm đầu, ra vẻ đau đớn “Ui chao, tởm, tởm thôi mà”

Phi Ảnh lườm cậu ta “Cậu liệu hồn”

Tôi che hai mắt, giọng vui vẻ chế nhạo “Ui chao ui chao, vợ chồng nhà mấy người ân ái cũng không nên ở nên công cộng như thế này a, thật là tổn thương tâm hồn đơn cô của ta a”

Nhỏ liếc tôi “Mày không có nên ghen sao???”

Tôi chưa kịp phản bác thì hấn đã ôm lấy tôi, đặt lên môi tôi một nụ hôn phớt rồi quay qua cười nhăn nhó với nhỏ “Ai nói Khanh không có???”

Nhỏ giờ tay, vẻ đầu hàng “Rồi, rồi, biết rồi, biết hai vợ chồng nha cậu ân ái không dứt rồi, không cần phải khoe lộ liễu như vậy đâu a”

Tôi đỏ mặt, xấu hổ lao vào đánh nhỏ mấy cái rồi ôm mặt chạy ra khỏi lớp. A, mặt mặt a, hấn ta hôn tôi ở giữa lớp đó... Bao nhiêu người nhìn a, mặt mặt quá đi....

Tôi chạy đến cửa lớp rồi mà vẫn nghe thấy tiếng cười sang sảng của hấn ta....a, tôi không dám nhìn mặt ai nữa rồi...

7:30 tối..

Tôi chăm chú nhìn vào chiếc máy tính trên đùi, hoài niệm quan sát một chút những thứ đã lâu không đụng đến này rồi nhanh chóng thao tác tay một cách thư thả và nhanh nhẹn, cánh tay nhanh chóng dễ dàng giải nén những dãy số, hóa giải nhanh chóng những con số nhức óc. Không đến mười phút, bức tường lửa tiêu tốn hàng triệu dollar của công ty Cyzal nhanh chóng bị tôi phá sập một cách dễ dàng. Tôi mỉm cười ngạo nghễ. Dám làm tổn thương đến những người xung quanh tôi, Diệu Linh, cô đừng mong chết dễ chịu....

Tôi nhanh chóng dạo quanh trang chủ của tôi ty, “tiện tay” mang theo những mẫu thiết kế kim cương mới nhất, “quen tay” thả một số loại vi-rút vào hệ thống giám sát điều hành của công ty, thật vui vui về về mà gửi chúng cho một công ty kim cương lớn khác rồi mới thỏa mãn thả máy tính xuống....

Ngày mai có trò hay xem rồi...

Tôi mỉm cười ngạo nghễ, một nụ cười đã rất lâu, rất lâu không xuất hiện trên khuôn mặt của tôi, một nụ cười mang một chút khát máu....

Diệu Linh, tôi nói rồi, cô sẽ không bao giờ được chết từ tế....

Sáng hôm sau...

Tôi thong thả đi dọc hành lang, vừa đi vừa nghe ngóng. Không ngoài dự đoán của tôi, chuyện của Cyzal là chuyện nổi nhất ngày hôm nay...

“Nè nè, cậu nghe chuyện gì chưa???”

“Chuyện gì???”

“Nghe nói là công ty Cyzal sáng nay bị rút giá cổ phiếu một cách chóng mặt chỉ sau một đêm, hình như vì bị mất bản quyền mấy mẫu kim cương mới nhất, lại còn vớ lờ chuyện trốn thuế nữa đó”

“Aizzz, xui xẻo đến vậy chắc chọc phải đại nhân vật nào đó rồi, đáng đời cô ả Diệu Linh kia, xem cô ả còn có thể chảnh chọc được không???”

“Đúng đó!!!!”

.....

Tôi vui vẻ thả cặp xuống bàn, nhanh chóng lôi từ trong cặp ra một ổ bánh mì mà sáng nay mẹ chuẩn bị, thông thả nhai, vừa nhai vừa ngân nga một ca khúc không rõ tên, hết sức vui vẻ...

Phi Ảnh vừa mới tới, nhỏ nhanh chóng thả cặp xuống bàn “Chi Khanh nè, tao nghe vụ Cyral hồi nãy, do mày làm hả???”

Tôi mỉm cười “Mày nói thử xem???”

Chin: Đạo này hơi bị bận nên mình chỉ đăng một chương vào chủ nhật, thỉnh thoảng rảnh sẽ đăng thêm một hai chương mới vào các ngày khác thôi, mong mọi người thông cảm cho a

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ước Mơ Của Chi Khanh

Tôi mỉm cười “Mày nói thử xem???”

Nhỏ nắm lấy tay tôi, giọng hối lỗi “Chi Khanh à, xin lỗi nha, chỉ vì chút chuyện của tao mà mày phải làm những thứ mày không thích như thế này, mày có thể để tao tự giải quyết mà”

Tôi mỉm cười sáng lạng “Ai nói với mày là tao không thích máy tính??? Nó là cuộc sống của tao, từ nhỏ tao đã được làm quen với nó, lớn lên cùng với nó. Đối với máy tính, tao vẫn luôn giữ vững sự yêu thích đến kì lạ. Tao ra khỏi tổ chức vì tao chán ghét cảnh gió tanh mưa máu mỗi đêm, những khi ra ngoài phải luôn luôn có vệ sĩ kề bên, thật chán ghét, thật không tự do. Nhưng với máy tính, tao vẫn vô cùng đam mê. Tao ước, sau này tao có thể làm hacker mũ trắng tự do tung tăng bay nhảy, là một người không có một gì vướng bận, tìm một người chồng thực tốt, sống một cuộc sống thật hạnh phúc, thật hạnh phúc.....”

Nhỏ vuốt má tôi “Vậy cũng được, mày làm gì tao cũng ủng hộ mày hết”

Tôi lấy từ trong cặp ra hộp bánh mì, cầm ra một cái “Mày ăn sáng chưa???”

Nhỏ lắc đầu “Chưa ăn, đói muốn chết”

Tôi đưa cái của tôi đang cầm trên tay cho nhỏ “Nè, ăn đi, hương cá hồi đúng ý mày thích đó”

Nhỏ cười tí mắt “Chỉ có mày mới hiểu tao như vậy thôi, Chi Khanh à”

Hôm nay có một tiết kiểm tra...

Tôi uể oải đánh dấu trắc nghiệm và trả lời các câu hỏi một cách vô cùng không hứng thú...

Azzzzz...

Hôm nay Trịnh Kiên không đi học a, thật là chán...

Gió nhẹ thổi man mát vào tóc tôi làm cho tôi vô cùng sáng khoái. Khẽ lăn lộn trên ghế, tôi chìm vào giấc ngủ say...

Bỗng một cú đánh đau đớn nhanh chóng thẳng tắp tập kích đầu tôi...

“Chi Khanh, em làm xong chưa mà ngủ vậy hả???” Cô Vân hét âm lên

Tôi hốt hoảng nhìn đồng hồ, còn 15’, cơ mà tôi mới làm xong trắc nghiệm thôi a...

Tôi hốt hoảng cắm đầu vào làm, tỉnh cả ngủ. Tuy nói bài hôm nay rất dễ nhưng giải quyết hết đồng câu hỏi này trong vòng 15’ cũng vô cùng bất khả thi nha....

Thật là xui xẻo quá điiii.....

Chuông reo hết tiết vang lên...

Tôi nhanh chóng ghi vào bài kiểm tra đáp án cuối cùng...

Vẫn còn may, vẫn còn may....

Cô Vân thu bài tôi còn lại dụng cụ cốc lên đầu tôi một phát “Bà cô này, chưa làm xong bài kiểm tra mà dám ngủ, chưa thấy ai như em luôn đó Khanh, hay là em chê đề cô dễ quá??Hừm???”

Tôi cười lấy lòng “Em nào có em nào có, chỉ là tối qua thức hơi khuya, đúng vậy, chỉ là tối hôm qua thức hơi khuya thôi, không phải tại đề cô dễ đâu a”

Cô gật gù đầu, vẻ đắc ý “Biết vậy là tốt, không thì...haha, cô sẽ cho em một đồng luôn, đến lúc đó thời gian khóc của em cũng không có đâu nha cưng...”

Tôi chấp tay “Em biết rồi em biết rồi, em đi nha???”

Cô vẫy vẫy tay, ra vẻ không kiên nhẫn “Đi đi đi đi”

Tôi nhanh chóng thối lui ra cửa, vừa kéo cửa ra thì cô Vân nói thêm “À, Khanh à, thầy hiệu trưởng nhờ cô nói với em lúc nào rảnh thì lên tìm thầy nói chuyện phiếm đó” rồi nháy mắt với tôi một cách vô cùng tinh quái...

Tôi chảy vài giọt mồ hôi lạnh, lão già hói đầu này, tìm tôi không biết lại nhờ một đồng việc bất khả thi gì nữa đây a.....Người ta nói, càng biết nhiều càng khổ, quả thật không sai...

Tôi ‘nhẹ nhàng’ mở cửa phòng hiệu trưởng, cất giọng nói vô cùng ‘đằm thắm’ ‘nhẹ nhàng’ “Em đến rồi ạ”

Thầy Minh, hiệu trưởng trường tôi, cũng là anh em tốt của lão ba tôi quắc mắt nhìn tôi một cái “Cô nương, lão già này chưa điếc, lão già này vẫn còn nghe được cô giậm rầm rầm ở ngoài hành lang a, cơ mà còn nữa, cửa phòng hiệu trưởng này yếu lắm, không chịu được lúc nào cô nương vô cũng bằng cách bạo lực như thế đâu a”

Tôi mỉm mỉm cười, ngượng ngừng a ngượng ngừng...

Tôi rõ ràng vô phòng rất lịch sự nha. Đầu tiên là gõ gõ cửa vài cái....Ừm...Sau đó dùng ‘một chút xiu’ sức vào chân để đẩy cửa ra thôi a, rõ ràng rất nhẹ nhàng...rất nhẹ nhàng nha....

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tại sao nước mắt lại rơi???

Nhìn lại cánh cửa đã bị bung bản lề, tôi thực xấu hổ cười hềnh hệch “Nha, ngài hiệu trưởng Vincent yêu quý, gọi cháu lên đây có chuyện gì vậy???”

Bác Vincent liếc xéo tôi một cái tóe lửa, chập rì rì mà quăng lên trên mặt bàn một xấp văn kiện dày cộp đánh bịch một phát “Ryan fax văn bản cho cháu, nó bảo là không liên lạc với cháu được, thiệt tình, thằng nhóc đó không biết lưu luyến gì con nhóc không tìm không phỉ như cháu nữa”

Tôi đứng tựa vào bàn, vừa chỉnh chỉnh mấy ngón tay, nói bằng giọng lơ đãng “Ai biết được nha, người ta có mị lực mê người thế này, chỉ có người không biết thương thức như bác mới không bị cuốn hút thôi đó chứ”

Bác Vincent đập bàn, chỉ chỉ tôi, ánh mắt vừa tức giận vừa mỉa cười “Cháu...cháu...cháu...cháu nói ai không biết thương thức hả, cháu có tin ta gửi địa chỉ của cháu cho cái đám nhóc ở Canada để bọn nhóc đó lôi tuốt cháu về bên đó không???”

Aizz...lão già này biết rõ yếu điểm của tôi thật đó...đáng ghét...

Tôi mỉm cười hềnh hệch “Bác Vincent, cháu giận, cháu giận thôi mà, bác là người có mắt thẩm mỹ nhất nhất nhất mà cháu từng gặp qua luôn đó....Bác đừng nói thông tin của cháu cho bọn họ biết nha...nha....nha...???”

Bác Vincent khẽ vẫy vẫy tay, ra vẻ vô cùng thiếu kiên nhẫn “Đi đi đi đi đi đi, càng nhìn thấy cháu thì càng thấy cháu chướng mắt, đi đi cho khuất mắt ta”

Tôi mỉm cười tươi, xoay người ra cửa, vừa đi vừa vẫy vẫy xấp tài liệu “Bye bye bác, cháu đi nha” rồi nhanh chóng đóng cánh cửa hù bản lề lại. Chà, tiếng kêu rất to nha....

Ngài Vincent tựa người vào chiếc ghế bành rộng thoải mái, khẽ nở một nụ cười sùng sịnh, lắc lắc đầu cảm thán “Aizzz...con bé này thật là...”

Tôi thong thả đi dọc hành lang về lớp, vừa đi vừa giờ nhanh những xấp tài liệu vừa mới được Ryan gửi qua. Nhanh chóng bỏ qua những bức thư sến súa thấm đẫm nước mắt nước mũi của các thành viên trong tổ chức, tôi miễn cưỡng lắm mới có thể kiểm được một thông tin cho ra hồn. Nhanh chóng đọc nhanh qua những dòng thông báo ấy, ánh mắt tôi khẽ chuyển...lạnh băng...

Dòng thông báo đó do Valerie - một người khá ít nói trong tổ chức gửi cho tôi. Dòng thông báo đó chỉ vồn vện có mấy chữ:

“Khu vực B2201 đã bị Arnold (Tri Ứng) tấn công, chúng ta không bị mất không mất anh em nào nhưng một số mã nguồn do chị tạo ra đã bị lấy đi....

Valerie”

Tôi ngồi bệch xuống bãi cỏ, cả người bỗng trở nên thơ thẩn...

Tại sao??? Tại sao??? Tại sao chuyện này lại xảy ra với tôi???

Người con trai tôi yêu tại sao lại cùng tôi không cùng một chí tuyến...tại sao chúng tôi lại là những người đối địch của nhau???

Không...không...không...trước khi mối tình này trở nên sâu đậm không thể không chế, tôi sẽ tự tay cắt đứt mối tình oan nghiệt này...

Tôi nhất định có thể cắt đứt nó, nhất định có thể...nhất định có thể...

Nhưng tại sao nước mắt của tôi lại rơi như thế này...???

Tối hôm đó...

Tôi khẽ thao tác những động tác quen thuộc, nhanh chóng vào được hệ thống video của tổ chức...

Hình ảnh của một người con trai quen thuộc nhanh chóng hiện lên trên màn ảnh...

Cậu con trai đó có khuôn mặt hoàn mỹ, sở hữu một mái tóc vàng và nụ cười tỏa nắng rực rỡ làm an lòng người đối diện đang lười biếng ngồi nghiêng trên sofa đọc một cuốn sách gì đó...

Người con trai đó, không ai khác, chính là Ryan

Tôi nở nụ cười, gõ nhẹ xuống mặt bàn tạo thành những tiếng cốc cốc nho nhỏ..

Ryan ngẩn đầu, lập tức nở nụ cười tươi, giọng điệu vui mừng như trẻ con “Chị White, lâu quá rồi không gặp chị, em tưởng chị quên tụi em luôn rồi đó chứ”

Chin: 8/3 Chin xin chúc các bạn nữ càng ngày càng trở nên xinh đẹp, dễ thương và được mọi người yêu mến nha ^-^

P/S: Muốn có một người chúc mình như vậy ghê ^-^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Con người nguy hiểm đó là ai???

Tôi vuốt tóc, cười khúc khích “Nha, hình như là chị quên thật rồi, làm sao bây giờ đây???”

Ryan nấn nấn tay, cười đều “Chị có dám không???”

Tôi bật cười “Chị không dám, không dám, không dám. Nè, Ryan, mọi người đâu rồi???”

Ryan ngả người ra sau, miệng kêu to “Mọi người ơi, chị White gọi nè...”

Ngay tức thì...

Từ bốn phương tám hướng, mọi người ào về phía màn hình vi tính, nhanh chóng đập bay Ryder ra ngoài, ai cũng nhao nhao vô cùng vui vẻ.....

“A, chào chị, White, lâu ngày không gặp, chị khỏe không???”

“Oa..oa...oa...chị quen mắt tụi em rồi, sao lâu quá không liên lạc với tụi em”

“Chị White, chị White, bao giờ chị mới về đây, em nhớ chị ghê vậy đó”

“.....”

Tôi khẽ giơ cánh tay lên, ra hiệu im lặng, mặt nghiêm túc “Thôi, như vậy là đủ rồi, chị có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với các em đây”

Mọi người lập tức im lặng. Ryan, thật vất vả chen khỏi đám đông nhón nháo liền hỏi tôi “Có chuyện gì quan trọng vậy chị??”

Tôi chống hai tay lên bàn “Valerie, chị đã nhận được tin báo của em, em hãy trình bày cho chị rõ ràng về vụ việc được không??”

Một cô gái trẻ nhanh chóng bước ra khỏi đám đông. Cô gái đó có một đôi mắt màu tím huyền ảo như sapphire mang nỗi buồn man mác, mái tóc nâu nhạt được uốn xoắn nhẹ rồi cột cao kết hợp với khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương. Cô ấy thong thả ngồi vào ghế, đôi môi hồng khẽ cất tiếng “Chị White, xin lỗi, em làm mất mà nguồn của chị. Khu B2201 hôm ấy do điều động người đến một số nhánh khác nên không đủ nhân lực, khi bị bọn Arnol đến bắt ngờ tụi em không thể nào phản ứng kịp nên tụi em đã trốn đi nhưng rõ ràng em nhớ đã tiêu hủy hết tất cả dữ liệu trong máy tính nhưng không biết tại sao chúng lại có thể lấy được những dữ liệu đó, em cảm thấy rất kì lạ”

Tôi trầm ngâm “Em xác định đã tiêu hủy hết tất cả dữ liệu??”

Valerie gật đầu lia lịa “Em chắc chắn mà”

Thật kì lạ, tôi rất tin tưởng tay nghề của Valerie, em ấy nói là đã xóa tức là đã xóa, không thể nào có việc như thế này xảy ra được “Em đã kiểm tra các mã nguồn ấy chưa??”

Em ấy lắc đầu “Chưa ạ, nhưng chúng có gửi cho tụi em bản mẫu, rõ ràng là rất giống mã nguồn của chị ạ”

Tay tôi khẽ nhip lên mặt bàn “Em gửi cho chị xem”

Tôi nhanh chóng xem lướt qua những ‘mã nguồn’ mà Valerie gửi sang, mỉm cười thông báo “Đây không phải là của chị, tuy cách làm rất cao siêu nhưng vẫn có vài điểm khác”

Tôi nghe thấy tiếng mọi người thở dài nhẹ nhõm, Valerie vui vẻ reo lên “Vậy thì tốt quá”

Tôi phì cười “Đúng vậy, chưa gì đã làm chị lo muốn chết, thật tình mấy cái đứa này”

Ryan cười cười xoa xoa đầu “Ai mà biết được chứ, tụi em chỉ sợ làm mất của chị, chị sẽ về giết từng đứa mất”

“Hahaha”

Tôi cười muốn đau cả bụng, vừa lau nước mắt vừa nói “Được rồi được rồi, mấy cái mã bị mất chị sẽ cố gắng viết lại, mấy đứa đừng lo nha”

Mọi người gật gù đầu. Tôi nghe có đứa nhõng nhẽo “Chị White ơi, cho em địa chỉ của chị đi, tụi em nhớ chị chết mất”

“Đúng đó đúng đó, tụi em nhớ chị lắm”

Tôi cười “Không được, cho mấy đứa địa chỉ của chị, mấy đứa sẽ quấy chị đến chết mất thôi...Nhưng mà chị có ý này...”

“Ý gì vậy chị..”

“Ngày 24 tháng này, chị sẽ đến bãi biển Maldives, chúng ta hẹn gặp ở đó nhé???”

“OK chị”

“Cơ mà dạo này chị hết tiền rồi, mấy đứa phải bao chị đó nha”

“Nhìn chị kìa, nói không ai tin, haha”

“Chị đừng lo, có tụi em, tụi em sẽ bao nuôi chị, hahaha”

“....”

Khẽ thao tác tay để tắt đi cuộc trò chuyện trên máy tính, khuôn mặt tôi nhanh chóng mất đi nụ cười. Số mã nguồn đó do tôi làm rỗng cả tháng trời mới xong, nhưng không ngờ trong Arnold có người trong thời gian ngắn đến như vậy có thể làm giống tám chín phần, nếu không nhờ một số đặc điểm đặc biệt có lẽ tôi cũng không thể nào nhận ra được. Con người nguy hiểm đó là ai... là ai???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tôi...thực sự đã quá mệt mỏi rồi...

Quán Bar, với những tiếng nhạc xập xình, những chai rượu mạnh, những tiếng la hét của những người say trong tiếng nhạc...có lẽ là nơi duy nhất trên thế giới này có thể làm cho tôi quên đi chính mình, quên đi những sự thật tàn khốc, quên đi trách nhiệm. Quên đi, quên đi tất cả mọi thứ....

Đắm say trong những ly rượu mạnh, tôi thật muốn chúc say bản thân để quên đi tất cả. Tôi cứ uống, cứ uống, cứ uống mãi cho dù không biết thời gian đã trôi qua bao lâu...Một ngày...cũng có lẽ là hai ngày chẳng?? Tôi không thể nào biết rõ được nữa...

Nhìn ly rượu cứ đầy rồi lại vơi, nước mắt tôi lăn dài. Tự nhủ với chính mình không được đắm chìm mãi, nhưng tại sao lại khó đến như thế, tại sao lại đau khổ đến như thế. Từ khi nào tôi lại trở thành một con bé nhu nhược đến mức này, từ khi nào tôi lại trở thành một con người chỉ khi chìm trong men say mới có thể làm dịu lại buồn khổ....Từ khi nào...từ khi nào...từ khi nào???

Nhấc lên ly rượu mới rót thêm, tôi đưa lên môi định uống thì một cánh tay thon dài chặn ngay trên miệng ly rượu. Tôi ngẩn đầu, ánh mắt hơi mờ đi vì uống quá nhiều. Trong ánh sáng lập lờ không rõ của quán, tôi cố gắng lắm mới có thể nhận ra người mới tới là ai. Là Anh, nhớ tôi rồi...

Ảnh nắm lấy vai tôi, lắc mạnh làm tôi choáng váng, vừa lắc vừa giận dữ hét to “Chi Khanh, mày tinh táo lại một chút đi, làm ơn, mày xem mày bây giờ có còn là con người hay không???”

Tôi thoái chí gạt tay nhỏ “Còn là con người nữa hay không, tao không bận tâm, cũng chẳng muốn bận tâm nữa”

Nhỏ nắm lấy vai tôi, ánh mắt như muốn bật khóc “Mày làm sao vậy Khanh, tại sao mày lại thành cái dạng này, nói cho tao biết đi”

Tôi giờ cao ly rượu trong tay rồi khẽ lắc nhẹ. Dịch rượu trong ly nhanh chóng dao động, thật mạnh...thật mạnh...rồi.. “Choang”..ly rượu vỡ nát, những mảnh vụn của nó đâm sâu vào tay của tôi, nhưng tại sao tay lại không có cảm giác đau?? Liệu có phải tâm đã đau hơn nên không thể cảm thấy chẳng??

Tôi cười khẩy, nhìn những giọt máu đỏ như không phải của mình “Tại sao, tại sao trời lại bất công đến như thế. Yêu một người rồi nhận ra người đó đã đem lại tất cả các đau đớn trong quá khứ của mình, cũng là người cùng mình sẽ không bao giờ đợi trời chung. Ông trời ơi, ông còn muốn để con sống nữa không đây???”

Tôi bật khóc, khóc nức nở. Đã bao lâu rồi tôi chưa khóc như thế này nhỉ? Tôi cũng không rõ nữa, chỉ nhớ là đã thật lâu, thật lâu về trước rồi...

Trái tim tôi đau nhói. Người ta thường nói ‘đau đến tan nát con tim’, ngày xưa khi tôi nghe câu nói đó, tôi chỉ nghĩ rằng đó là một câu nói quá lên thôi. Nhưng hôm nay tôi đã chân chính cảm nhận được nỗi đau đó rồi. Nó quá thật rất đau...rất đau...

Ảnh ôm lấy tôi, nghẹn ngào “Khanh à, đừng buồn nữa. Nếu đã là kẻ thù, xin mày đừng cố níu kéo nữa, chỉ có mày tổn thương thôi. Nhìn mày đau lòng, lòng tao cũng đau lắm. Nhưng đau lòng cách mấy cũng không thể nào trốn tránh được, trước khi nó trở nên sâu đậm, mày nên sớm cắt đứt đi”

Nước mắt tôi tràn như vỡ đê. Ảnh không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi rồi dìu tôi ra xe. Nhấn tôi ngồi vào trong xe, nhỏ nhanh chóng lấy từ cốp xe ra một chiếc hộp y tế nhỏ nhỏ rồi nhanh chóng băng bó lại cho tôi, vừa băng bó vừa nhẹ nhàng khuyên bảo “Đôi tay là linh hồn của một Hacker, mày làm ơn đừng tự hủy hoại chính mình như vậy nữa nhé”

Tôi ậm ừ gật gật đầu. Nước mắt khóc mãi cũng đã cạn, tôi thần thờ ngồi trên ghế, ánh mắt không một chút tiêu cự như một con búp bê bằng gỗ. Một lúc lâu sau, tôi nghe tiếng mình buồn buồn vang lên “Tao muốn đến Maldives để bình ổn lại tình cảm trong một thời gian ngắn, mày có thể đi cùng tao không???”

Nhỏ không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Tôi nhắm mắt, lưng khẽ dựa vào ghế xe, kí ức như chiếc đèn kéo quân lướt qua đầu tôi...

Tôi...thực sự đã quá mệt mỏi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Xin nghỉ học

Chuông báo thức reo vang vào lúc 8h sáng...

Tôi mệt mỏi ngồi dậy từ trên giường. Con đau đầu từ con say tối qua vẫn chưa tan hết khiến cho đầu óc tôi nặng trĩu, thật là khó chịu.

Tôi xoa xoa đầu, lồm cồm vừa định bò dậy thì nghe thấy tiếng mẹ từ ngoài cửa vọng vào “Khanh à, dậy chưa con?? Mẹ vào nhé??”

Tôi hết sức lực, nằm phịch xuống giường, nói vọng ra “Dạ, mẹ vào đi”

Lạch cạch...mẹ tôi mở cửa phòng rồi bước vào một cách nhẹ nhàng, trên tay bê theo một cái khay để linh tinh nhiều thứ. Mẹ nhẹ nhàng đặt cái khay lên chiếc tủ đầu giường rồi đưa cho tôi một chén canh, vừa nhìn mặt vừa nói “Tối hôm qua con uống nhiều quá, lúc Ảnh đưa con về thì con đã ngủ mê mng, đã vậy trên tay còn có vết băng bó làm mẹ lo muốn chết. Sao rồi, tối qua con uống nhiều vậy sáng nay có nhưc đầu không??”

Tôi xoa xoa thái dương, thấp giọng rên rỉ “Có mẹ ạ”

Mẹ tôi chỉ chỉ vào chén canh trên tay tôi “Cho đáng đời con, đó là canh giải rượu, uống đi cho đỡ nhưc đầu” Rồi mẹ chỉ vào mấy miếng sandwich trên mâm, nói thêm “uống xong thì ăn một chút đồ ăn nhẹ rồi nghỉ ngơi đi”

Tôi lắc đầu “Con không nghỉ đâu, sáng nay con có chút việc cần giải quyết ở trường, tí nữa là con phải đi luôn”

Mẹ tôi gật đầu “Được rồi, uống hết canh rồi ăn sáng xong thì đi đâu mới được đi”

Tôi mỉm cười, ôm mẹ một cái thật sâu “Con biết rồi, yêu mẹ nhất”

Mẹ tôi cốc vào trán tôi một cái đau điên “Con bé này, càng ngày càng dẻo miệng, thôi ăn sáng nhanh đi không là trễ đó cô nương”

Tôi cười tươi “Con biết rồi..”

Mẹ tôi xoa xoa đầu tôi “Có chuyện gì không được đề trong lòng đâu nhé”

Tôi gật đầu, nở nụ cười buồn “Con biết rồi ạ”

Tôi thong thả đi dọc hành lang của trường. Khác với mọi ngày, tôi hôm nay không mặc đồng phục và mang theo cặp vở mà chỉ mặc một chiếc áo thun đơn giản cùng quần jean và một đôi boot đế bằng thanh lịch. Mọi người thắc mắc vì sao à? Đơn giản thôi, hôm nay tôi đến trường không phải để đi học, mà hôm nay tôi đến...để xin nghỉ học...

Đứng trước cửa phòng hiệu trưởng, tôi nhẹ nhàng đưa tay lên gõ ba cái. Trong văn phòng có tiếng vọng ra “Mời vào”

Tôi mở cửa, hướng người đàn ông đang uống cà phê, cất tiếng “Chào bác, bác Vincent”

Bác Vincent đặt cốc cà phê trên tay xuống bàn, nói bằng giọng trầm ấm “Là cháu à, Khanh, cháu ngồi đi, cháu tìm bác có việc gì vậy?”

Tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa phía đối diện “Cháu gặp một chút vấn đề, có thể cháu và Ảnh sẽ phải rời khỏi đây vài tuần, cháu đến để xin nghỉ học ạ”

Bác gật đầu “Chuyện đó thì cũng đơn giản thôi, nhưng có chuyện gì vậy? Tổ chức có vấn đề sao?”

Tôi lắc lắc đầu “Không ạ, chỉ là chút chuyện riêng của cháu thôi”

Bác Vincent vắt chéo tay, nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi tránh né ánh mắt của bác bằng cách lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Sau cùng, bác lên tiếng “Được rồi, bác biết rồi, cháu hãy chắc chắn đã giải quyết tốt vấn đề của cháu rồi hãy quay lại nhé”

Tâm trí tôi rung lên từng hồi chuông báo động – hình như bác ấy đã biết tất cả rồi. Mà cũng phải thôi, tôi cười khò, không có cái gì có thể lọt qua ánh mắt của bác ấy cả. Tôi cúi đầu, trả lời bằng giọng buồn buồn “Vâng, cháu sẽ cố gắng”

Tôi ngồi thêm ở đó được một lúc nữa thì tiếng chuông trường reo vang, báo hiệu giờ ra chơi. Tôi nhanh chóng đứng dậy, cúi người chào bác “Cháu không làm phiền bác nữa, cháu đi trước đây”

Bác vẫy tay “Tạm biệt, cố gắng nhé”

Tôi gật đầu “Tạm biệt bác”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Tôi phải giả vờ tàn nhẫn

Tôi nhẹ nhàng đóng cửa phòng hiệu trưởng lại, thờ dài một hơi rồi xoay lưng đi về phía nhà xe, nơi tôi vừa đỗ chiếc xe Koenigsegg Regera màu rượu vang được ba tặng vào sinh nhật tháng trước, là một chiếc xe tôi đã yêu thích từ lâu. Tôi vừa định bước vào nhà xe thì có tiếng gọi lớn phía sau lưng tôi “Chi Khanh, đợi tớ”

Tôi khựng lại, rồi nhanh chóng chạy vút đi. Tôi không muốn, thực sự không muốn chạm mặt hắn lúc này....

Nhưng với thể lực của một người vô cùng yếu ớt như tôi mà nói, chạy theo thật sự là một chuyện vô cùng dễ dàng. Đúng như vậy, không bao lâu sau thì cánh tay của tôi liền bị một bàn tay cứng như kềm sắt nắm lại, sau đó tôi bị kéo vào một vòm ngực vững chãi và ấm áp. Tôi mệt mỏi nhắm mắt, lần nghe giọng nói trầm ấm của người con trai đó truyền xuống từ đỉnh đầu của tôi “Tại sao cậu lại chạy??”

Tôi cố thoát khỏi vòng tay của hắn ta nhưng bị hắn ôm chặt lại. Tôi tức giận cất tiếng “Tờ nghĩ chúng ta nên cắt đứt tất cả mọi quan hệ, Trịnh Kiên à, chúng ta vốn không thuộc về nhau và chúng ta sẽ không bao giờ có thể có được kết quả . Vậy nên, buông tay đi Kiên, hãy cho tớ có thể tự nhiên, đừng gặng ép tớ”

Hắn càng ôm chặt hơn, vừa siết tay vừa lắc đầu lia lịa “Không, cho tớ một lý do, tớ cần một lý do. Cậu hôm nay là vì vẫn còn giận chuyện xảy ra vào tối hôm đó sao?? Vậy thì tớ sẽ nói cho cậu sự thật, tối hôm đó...”

Tôi dùng hết sức lực vùng ra khỏi tay hắn, hét lên “Cậu im đi, chuyện hôm đó tôi đã quên lâu rồi. Tôi hôm nay là vì cái gì không liên quan đến cậu. Cậu chỉ cần biết là cậu và tôi sau này sẽ không còn một chút quan hệ nào hết, trái tim tôi đã đau đớn lắm rồi, vì vậy đừng rạch thêm những vết thương ứa máu trên đó nữa, làm ơn...”

Tôi quay lưng chạy đi, nước mắt lăn dài trên má. Cái gì là đừng rạch lên đó những vết thương ứa máu chứ, trái tim tôi đã sớm bị tôi đâm nát bét chảy máu đầm đìa rồi. Trái tim của tôi thật đau, thật đau...

Tôi vội vã ngồi vào xe, ánh mắt lướt qua kính chiếu hậu rồi gắn chặt vào đó. Bóng lưng của hắn ta vẫn đứng nguyên chỗ cũ, một bóng lưng cao gầy và cô độc, ánh mắt nhìn về phía tôi tại sao lại cô đơn đến thế? Tại sao ánh mắt đó lại chứa nhiều đau đớn đến thế? Hãy chết tâm đi Kiên à, chỉ có như vậy anh mới có thể tránh được nỗi đau khi chúng ta đứng trên hai bờ chiến tuyến, nỗi đau đó để em gánh chịu một mình là được rồi, làm ơn....

Tôi nhún chân ga, nhanh chóng phóng xe ra khỏi trường như trốn chạy, trốn chạy nỗi đau trong trái tim...

Tôi lái xe phóng thẳng ra ngoại thành, nắm trên bãi cỏ trên bờ sông mà khóc đến hai mắt sưng húp rồi ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại trời đã bắt đầu nhá nhem tối. Tôi chậm chạp móc điện thoại từ trong túi ra kiểm tra lại. 89 cuộc gọi nhớ và 112 tin nhắn từ ba mẹ, Ánh, Hàn và cả hắn nữa...

Tôi không làm gì, chỉ bỏ điện thoại vào trong túi. Tôi nhanh chóng đứng dậy, chỉnh sửa lại quần áo đã bị đất cát làm lấm lem rồi khởi động xe trở về nhà. Ngay lúc này tôi không cần bất cứ thứ gì nữa cả, tôi chỉ muốn về nhà nơi có bố mẹ và Ánh, ở bên cạnh họ. Như vậy... là đủ lắm rồi...

Tôi bước vào nhà, nhìn quanh. Không có ai trong phòng khách nhưng có tiếng động ở dưới bếp, chắc là bố mẹ tôi đang ở đó...

Tôi đứng ôm tay dựa vào cánh cửa nhà bếp, ngắm nhìn đôi vợ chồng già đang loay hoay chuẩn bị một bàn cơm lớn cho tôi. Tôi đứng được một lúc thì mẹ ngăn đầu, nở với tôi một nụ cười đầy trìu mến “Về rồi hả con, chuẩn bị ăn cơm đi nào”

Bố tôi giờ giờ cái môi trong tay, cười ấm áp “Bố có làm súp con thích đấy, chuẩn bị ăn luôn cho nóng”

Thấy tôi vẫn đứng chần chờ, mãi không chịu đi, mẹ tôi tiếng lại, ôm tôi vào lòng, cất giọng mềm mại “Khô cho con, nào, muốn khóc thì hãy khóc cho thoải mái đi”

Đôi mắt tôi bỗng cay cay, nước mắt rơi không thể nào kiểm soát được. Tôi ôm chặt lấy mẹ bật khóc nức nở như một đứa trẻ bị ám ức muốn giải tỏa nỗi lòng. Bố tôi đứng cạnh, vừa lấy khăn giấy lau nước mắt cho tôi vừa cất giọng đầy từ ái “Khóc cho thoải mái đi, đừng kìm nén gì cả. Con hãy khóc cho đến khi con cảm thấy hết buồn, vậy mới tốt được. Hãy nhớ, khi trên thế gian này con không có một ai để chia sẻ, con vẫn luôn luôn có thể tìm đến bố mẹ để khóc một trận cho thoải mái, nhé?”

Tôi nấc lên từng cơn, vì vậy giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào và ngắt quãng “Vâng.vâng ạ”

Bố mẹ tôi mỉm cười “Vậy mới tốt, khóc xong thì đi ăn cơm nào, bố mẹ đói lắm rồi đấy”

Tôi đưa tay lau đi nước mắt, cười nhẹ “Vâng ạ”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Kí ức lần đầu tiên gặp mặt

Tôi khẽ dựa mình vào chiếc ghế xếp chất ở ban công khách sạn và tận hưởng ly nước trái cây ngọt lịm vừa mới được phục vụ mang lên với một tâm trạng lơ lửng. Nhẹ nhàng đứng dậy từ chiếc ghế xếp, tôi thắt chặt lại chiếc đai của cái áo choàng tắm màu trắng mà tôi mới vừa thay rồi mới chậm rãi đi ra ban công. Gác tay lên thành của ban công làm từ một loại gỗ thơm nào đó, tôi đưa mắt nhìn vô định ra đại dương mênh mông màu xanh lục bảo trước mặt. Tâm hồn tôi trở nên thanh thản khi tiếp xúc với đại dương, một phần vì sự mênh mông vô định của nó, một phần vì giọng nói của nó – giọng nói của đại dương hùng vĩ.

Nếu có một ngày bạn được đến biển để tìm kiếm sự nghỉ ngơi thì xin bạn đừng vội vàng mặc vào những bộ đồ tắm sắc sỡ và chạy ào xuống biển một cách không kiểm soát. Nó chỉ tổ làm bạn thêm mệt mỏi. Bạn nên ngồi xuống cạnh bờ biển, nhắm mắt lại và lắng nghe tiếng nói từ đại dương, lắng nghe tiếng sóng vỗ bờ, lắng nghe thủy triều lên xuống. Tin tôi đi, điều đó khiến trí óc của bạn trở nên thật nhẹ nhàng, phù hợp hơn với một chuyến đi nghỉ dưỡng của bạn.

Gió biển mằn mặn mang theo mùi muối lùa vào tóc tôi như vuốt ve. Sóng vỗ chậm rãi vào những thanh trụ nhà nghỉ rồi tung bọt trắng xóa. Vài chú cá con nhỏ bơi quanh những cây cột, chậm rì rì bơi qua dưới nơi tôi đang đứng. Mọi dây thần kinh của tôi được thả lỏng. Chỉ ở những nơi như thế này mới có thể khiến tôi thoải mái đến như vậy – Tôi ghét thành phố. Thật ồn ào...

Mọi người chắc đang rất thắc mắc rằng tôi đang ở đâu phải không? Bật mí một tí nhé, tôi đang ở một khách sạn lớn tên là COMO Cocoa Island, nằm ở đảo Makunufushi phía nam đảo san hô Male vịnh Maldives. Tôi đến đây từ ngày hôm qua, lập tức sau khi nhận được vé máy bay. Đi cùng tôi còn có Phi Anh, nhờ có vé mời mới nên chắc ngủ rồi!!

Tôi nhẹ nhàng đặt ly nước trên tay lên bàn rồi rút điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại quốc tế. Sau vài tiếng chuông nhạc chờ, mẹ tôi nhanh chóng nhắc máy “Alo, Chi Khanh hả con???”

“Vâng, mẹ đã đến nơi chưa???”

“Mẹ mới đáp máy bay hai tiếng trước, mẹ đang chuẩn bị đi gặp mọi người trong tổ chức đây, lâu rồi không thăm không biết mọi người sao rồi nhì, chắc ai cũng mừng lắm khi được nghe tin của con”

“Mẹ gửi lời hỏi thăm mọi người cho con nhé”

“Ok, dạo này Rome đẹp lắm, trời rất trong, con có muốn mẹ gửi vài tấm hình cho con không???”

“Vâng ạ, vậy thì tốt quá, mẹ nhớ chụp đẹp nha, con muốn ngắm sông Tiber, muốn ngắm đền Pantheon, mẹ nhất định phải chụp hết lại cho con nha”

“Được rồi, mẹ đi nha, bố con đang gọi”

“Dạ, bye bye mẹ”

“Bye bye con”

Tôi tắt máy. Bố mẹ tôi có chuyến đi Italy thăm anh trai tôi ngay sau khi máy bay tôi cất cánh. Mọi người bên đó giờ này hẳn vui vẻ lắm. Tôi rất cũng muốn về Italy, nhưng khổ nỗi, tôi không thể nào về được, vì trong lòng tôi vẫn tồn tại một bóng ma. Một bóng ma tinh thần mà tôi khó thể nào quên được. Tôi cười chua chát...

Tôi đi dọc dãy cầu bằng gỗ của khách sạn, vừa đi vừa nhớ về một số chuyện cũ ngày xưa. Tôi còn nhớ lắm lần đầu tiên tôi gặp Anh. Khi đó tôi cỡ chừng mười tuổi, là một cô bé khá được nuông chiều nên chẳng biết làm gì cả ngoài lập trình trên máy vi tính. Đó là một đêm trời mưa rất to, chớp giạt lên từng cơn ngoài cửa sổ. Trời đã rất khuya rồi nhưng vì thấy lâu dưới vẫn sáng đèn nên tôi vẫn cả gan ôm chiếc laptop nhỏ hình gấu Boo của tôi mò mẫm xuống phòng khách dù hai mắt đã díp lại để nhờ bố chỉ tôi giải mã một đoạn mã code khá khó. Tôi vừa ngáp vừa đi xuống cầu thang thì nghe thấy tiếng khóc lọt ra từ phòng khách. Tôi hiếu kì tiến gần đến xem thì thấy qua khe cửa một người phụ nữ trung niên đang ngồi khóc nức nở trên sa-lông. Cô ta mặc một bộ đồ kiểu lính đánh thuê màu xanh nhạt, trên eo đeo vài khẩu súng ngắn cùng dao găm, khuôn mặt lấm lem vết máu, tay áo cánh tay bị rách một đường dài như bị dao chém qua, từ đó thấm ra rất nhiều máu. Cô ta vừa ôm lấy vết thương, vừa lắp bắp “Anh Scarlet, chị Scarlet, chị Emma... chị Emma chết rồi”

Bố mẹ tôi lộ rõ vẻ kinh hoàng. Mẹ tôi hỏi “Có chuyện gì đã xảy ra vậy???”

Cô ta khóc nức lên “Cô ấy bị Olivia truy sát...”

Bố tôi tức giận vỗ mạnh bàn, cất giọng mắng “Khốn kiếp...”

Cô ta quỳ xuống, ôm lấy chân bố tôi, khóc nức nở “Anh Scarlet, nể tình chúng ta là bạn, anh làm ơn hãy giúp gia tộc em với..”

Bố tôi đỡ cô ta đứng dậy, nhỏ giọng “Được rồi, đứng lên đi, cô cần việc gì cứ nói”

Cô ta lau nước mắt, chạy nhanh ra xe, ôm vào trên tay một đứa bé trạc tuổi tôi được quấn trong một chiếc áo da đen dày, hình như đã bị đánh ngất. Cô ta nhẹ nhàng kéo lại chiếc áo khoác cho cô bé, rồi ngược nhìn bố tôi bằng đôi mắt thâm quầng mệt mỏi, van nài “Đây là Alida, con gái duy nhất của Emma, xin anh hãy bảo vệ nó, nó là nguồn hy vọng duy nhất của gia tộc tụi em, xin anh, xin anh hãy bảo vệ nó”

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Alida, hay nói chính xác hơn là Phi Ảnh, bạn thân của tôi.

Lưu ý: Tất cả đối thoại đều là nói bằng tiếng nước ngoài nhé

Chin: Vì là truyện tự sáng tác nên sau khi đăng sẽ có chỉnh sửa rất nhiều, mong mọi người hãy đọc truyện ở trang chính là Santruyen. com để được đọc truyện hay và hoàn mỹ nhất, xin cảm ơn!!!

Tái bút: Có một số trang sẽ không cập nhật những thay đổi, do đó mọi người có thể sẽ không theo kịp truyện, mong mọi người lưu ý!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Một người có thể chia sẻ

“Đây là Alida, con gái duy nhất của Emma, xin anh hãy bảo vệ nó, nó là nguồn hy vọng duy nhất của gia tộc tụi em, xin anh, xin anh hãy bảo vệ nó”

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Alida, hay nói chính xác hơn là Phi Ảnh, bạn thân của tôi.

Bố tôi vội vàng đỡ lấy đứa bé gái ấy, giao cho mẹ tôi, lo lắng nói “Em đi tìm Ex, kêu cậu ta chăm sóc con bé”

Mẹ tôi gật đầu, vội vàng ôm cô bé ra cửa. Mẹ mở cửa, vừa hay gặp tôi đang đứng đấy, mẹ nhíu mày “Con chưa ngủ sao??”

Tôi lắc lắc đầu “Chưa mẹ ạ”

Mẹ tôi tiếp tục bước đi “Vây cũng tốt, con phụ với Ex chăm sóc Alida cho mẹ nhé??”

Tôi đặt chiếc máy tính trên tay xuống, vội vàng chạy theo mẹ “Vâng, được ạ”

Chúng tôi băng dọc một hành lang rộng với ánh đèn ngủ màu vàng chiếu rọi ấm áp. Mẹ tôi dừng lại trước một căn phòng ở giữa hành lang, đưa tay lên gõ cửa nhẹ nhẹ. Trong phòng có tiếng nói ấm áp vọng ra “Ai vậy? Mời vào”

Mẹ tôi mở cửa, tiến vào phòng. Ngồi trên bàn làm việc là một thanh niên tóc vàng điển trai đang nghiên cứu một cuốn sách. Ngẩng mặt lên khỏi cuốn sách, anh ta hướng mẹ tôi, cười hỏi “Phu nhân, khuya thế này cô tìm cháu có việc gì vậy?”

Mẹ tôi đặt Alida lên chiếc giường trắng bên cạnh tường “Con bé này là con gái của một người bạn cô, cháu chăm sóc nó giùm cô nhé? Tiện thể giữ luôn bé White cho cô được không, cô và chú phải ra ngoài có chút việc”

Cậu ta gật đầu “Được rồi phu nhân, cô cứ an tâm”

Mẹ tôi gật đầu tỏ ý cảm ơn rồi quay ra ngoài cửa, vẫy chào tạm biệt tôi rồi khẽ khép cửa lại. Tôi mệt mỏi buông mình xuống Sopha. Anh Ex đi qua, khẽ xoa xoa đầu tôi “Mẹ em bảo em ở lại chăm sóc anh đấy”

Tôi bùi bùi “Anh mà cần phải chăm sóc, anh lo mà đi làm việc của anh đi, để em ngủ, em buồn ngủ lắm rồi”

Anh khẽ cốc đầu tôi “Ngủ vậy thì về phòng mà ngủ, đừng chiếm phòng của anh”

Tôi gật tay, lèm bèm “Ai nha, đồ keo kiệt...” rồi leo lên giường đắp chăn, nhanh chóng chẳng còn biết trời trăng gì cả. Tôi ngủ say....

Ánh sáng sớm nhẹ nhàng chiếu qua cửa sổ làm tôi tỉnh giấc. Tôi dụi mắt, ngán đầu dậy từ giữa đống chăn, mơ hồ nhìn quanh. Tôi đang ở đâu vậy kia??

Tôi ngồi dậy, ngán người một lúc lâu mới nhớ rằng tối qua mình ngủ lại ở phòng của anh Ex. Tôi leo xuống khỏi sofa, nhìn quanh. Không có anh Ex ở trong phòng, chắc hẳn anh ấy đi ăn sáng rồi. Tôi cẩn thận gấp chăn lại rồi chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, sau đó đi đến chiếc tủ lạnh mini ở góc phòng lấy ra một chai nước định uống thì bỗng nghe thấy trên giường có tiếng sột soạt. Ngoài tôi ra chắc hẳn chỉ có cô bé đó thôi, hình như tên là Alida thì phải? Có tiếng động chắc hẳn cô ấy tỉnh rồi. Tôi mở cửa tủ lấy thêm một chai nước nữa, đem đến bên giường.

Tôi đặt nhẹ chai nước lên chiếc tủ cạnh giường. Cô bé ấy chưa dậy nhưng có vẻ bị gặp một cơn ác mộng khủng khiếp. Cô liên tục la hét gì đó, mồ hôi vã ra như tắm. Tôi nhanh chóng chạy vào trong nhà tắm, vắt ướt một cái khăn sạch rồi nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán của cô, vừa lau vừa gọi điện thoại cho anh Ex, bảo anh lên xem thử. Tôi nhẹ nhàng kê tai lên sát môi cô ấy thì nghe cô bé ấy thét nhỏ, giọng đau đớn “Mẹ... mẹ... mẹ làm ơn, đừng đi, đừng bỏ con, đừng đi mẹ ơi, đừng đi mà, mẹ đi rồi con phải làm sao bây giờ?? Mẹ ơi...” rồi khóc nức nở. Tôi đau lòng lấy giấy lau đi nước mắt trên đôi gò má xanh xao của cô bé, nhẹ giọng an ủi “Không sao rồi, không sao rồi, không sao rồi...”

Anh Ex vội vã mở cửa phòng, nhanh chóng xem xét cho cô bé đó. Anh khẽ sờ trán cô rồi nhăn mặt “Sốt cao quá, hình như bị mê sảng rồi. White, em nhanh chóng mở hết rèm trong phòng ra, rồi vào phòng tắm chuẩn bị một chậu nước ấm lau người cho cô bé, anh đi lấy thuốc.”

Tôi gật đầu, nhanh chóng làm theo những lời anh dặn. Tôi lau khô người cho cô bé, thay cho cô bé một bộ pijama mới tinh màu vàng nhạt. Anh Ex quay trở lại, tiêm cho cô một mũi thuốc rồi kiên nhẫn quan sát, sau đó đo lại nhiệt độ thêm một lần nữa rồi thở phào, nhẹ nhàng chỉnh gối lại cho cô “Em ấy đã đỡ, em có rảnh không, ở lại chăm sóc em ấy nhé, anh có chút việc phải làm”

Tôi gật đầu. Nhìn lại cô bé đang nằm an tĩnh trên giường, tôi bỗng chợt nghĩ - Cô ấy thật là cô đơn và tội nghiệp, cô ấy có lẽ cần lắm một người chia sẻ. Tôi nắm chặt tay, tôi quyết định rồi. Tôi sẽ cố gắng trở thành một người bạn tốt của cô ấy, một người mà cô ấy có thể chia sẻ hết mọi điều.

Lưu ý: Tất cả đối thoại đều là nói bằng tiếng nước ngoài nhé

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chuẩn bị tinh thần bị hành nào!!!!

Thời gian trôi qua thật là nhanh, mới đó mà tôi và Ánh đã làm bạn với nhau được gần bảy năm rồi. Nhưng cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa thể nào quên được ánh mắt của cô ấy khi tỉnh dậy sau cơn bạo bệnh. Ánh mắt buồn, cô đơn và lạc lõng như khoáy sâu vào tim tôi. Từ lúc tôi được nhìn thấy ánh mắt đấy, tôi đã thầm hạ quyết tâm sẽ luôn cố gắng giữ cho Ánh được luôn luôn vui vẻ, vì ánh mắt khi đau đớn của cô ấy làm tim tôi đau nhói. Nhưng tôi đã không thể nào thực hiện được quyết tâm đó. Nỗi buồn, cô đơn và lạc lõng vẫn một lần nữa quay lại trên đôi mắt đẹp của Ánh, vào một thời điểm u tối ba năm trước....

Tôi ngồi trầm ngâm một cách thất thần, không để ý là có người đến. Ánh vỗ vai tôi, giọng thắc mắc “Nghĩ gì mà suy tư dữ vậy??”

Tôi ngán đầu. Ánh hôm nay diện một bộ đồ rất xinh xắn. Nhỏ mặc một chiếc váy satanhe đi biển màu xanh da trời tươi mát nhẹ nhàng bay phấp phới trong gió, đội một chiếc nón rom đơn giản. Nhỏ quơ quơ tay trước mặt tôi, ánh mắt khó hiểu “Nè, có nghe tao nói gì không đó”

Tôi giả vờ cắn tay nhỏ, cười khúc khích “Tất nhiên là nghe rồi, chị này không có điếc”

Nhỏ khoác tay vào tay tôi, mỉm cười “Vậy thì tốt. Sắp trưa rồi, đi ăn cơm với tao đi”

Tôi thả lỏng người, để mặc cho nhỏ lôi đi. Tôi vừa đi theo nhỏ, vừa hỏi nhẹ “Nè, sao không nghỉ ngơi thêm lát nữa, tối hôm qua thấy mệt phờ phạc dễ sợ”

Nhỏ cười cười, đứng lại, búi gọn lại tóc “Aizz, muốn lắm chứ nhưng đang ngủ ngon thì bị tụi Ryan gọi điện quấy rối, ngủ tiếp không được nên mới đi kiếm mệt đây”

Chúng tôi cùng nhau bước vào nhà hàng. Tôi nhẹ nhàng kéo một chiếc ghế ra cho nhỏ rồi ngồi xuống chiếc ghế phía đối diện, thắc mắc “Tụi nó nói chuyện gì vậy”

Ánh vầy vầy phục vụ, nói bằng giọng ngán ngấm “Aizz, không có việc gì, chỉ là tụi nó báo tụi nó sẽ đáp máy bay xuống đây chuyến 6 giờ tối. Tụi nó bảo gọi cho mày không được”

Tôi rút điện thoại từ trong túi áo khoác ra thì thấy điện thoại đen thui, không khởi động được. Tôi cười bẽn lẽn “Xin lỗi nha, tối qua mệt quá nên quên sạc

pin”

Nhỏ lườm tôi một cái tóe lửa, miệng hơi dẩu dẩu ra “Không sao đâu..hứ!!!”

Ngay lúc chúng tôi đang nói chuyện thì một nữ phục vụ khá xinh xắn trong chiếc áo trắng rộng truyền thống bước đến, cúi đầu nhẹ nhàng chào bằng tiếng anh rồi hỏi nhẹ “Hai chị dùng gì vậy ạ??”

Ảnh nhẹ nhàng nhận thực đơn từ tay nữ phục vụ, chọn vài món đơn giản rồi nhanh chóng quay lại nói chuyện với tôi “Nè, chuẩn bị tinh thần đi. Tụi Ryan lâu ngày không gặp cậu, tụi nó sẽ hành cậu chết luôn đó”

Tôi xoa trán, nói bằng giọng bất đắc dĩ “Aizzz, tao sẽ cố gắng chịu đựng a”

7h30 tối...

Tôi nằm sấp trên giường, nằm coi một chương trình địa phương. Sau khi ăn xong bữa trưa, tôi và Ảnh cùng đi tắm biển đến mãi 6 giờ mới chịu lên nên bây giờ tôi cảm thấy mệt lử. Tôi ôm lấy cái gối ôm, buồn bực lần qua lần lại trên giường. Aizzz, mỗi người quá...

Tôi khẽ nhắc điện thoại lên, gọi điện cho Ảnh. Tôi phải gọi đến cuộc thứ ba nó mới chịu bắt máy. Giọng nhỏ uể oải hòa lẫn trong tiếng nhạc giao hưởng du dương và tiếng nước chảy róc rách, nhỏ lơ lớ chẳng rõ tiếng “Alo, Khanh hả, có chuyện gì vậy??”

Tôi buồn chán hỏi “Mày đang ở đâu vậy??”

“Tao hả, tao đang đi massage, thoải mái quá nên ngủ quên mất”

Tôi biu môi, giọng oán phụ “Mày sướng quá ha”

Bên đầu dây bên kia vọng lại tiếng cười khúc khích “Mày nha, thích thì qua đây, còn nói nữa”

Tôi nói giọng buồn chán “Muốn lắm chó, nhưng tao lết ra khỏi cái giường không được”

Nhỏ cười hết sức vui vẻ “Cho đáng đời mày, ham chơi cho lắm vào. Không đi được thì ngủ sớm đi”

Tôi buồn rầu gật gật đầu “Ừ, bye bye, tao đi ngủ đây” rồi nhanh chóng tắt máy, bỏ vào nhà tắm tắm sơ một cái rồi chuẩn bị đi ngủ. Tôi vừa tắt tivi đi và bật đèn ngủ lên thì cửa bỗng có tiếng gõ mạnh và liên tục. Tôi cảnh giác, không biết ai tìm tôi vào giờ này nhỉ??

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Anh chị em của tôi

Tôi cảnh giác, chậm rãi mở cửa...

“Rằm...”

Tôi mém tí xúu nữa là ngã ngửa. Tôi xoa đầu, bắt lực nhìn mười con người, năm nam năm nữ mới vừa “Xâm nhập gia cư bất hợp pháp” kia...Aizzz

E hèm, tôi xin giới thiệu một chút cho các bạn biết nhé...

Hai đứa trẻ (nhìn vậy thôi chứ cũng mười bốn rồi ý) nhìn y chốc nhau với mái tóc bông bênh màu vàng uốn lộn công chúa với chiếc váy phồng màu lục nhạt đang quần quanh eo tôi liên tục gọi “Chị White, chị White” tên là Wendy và Jenny, hai chị em sinh đôi nhà Carlet, e hèm, cũng chính là nhà tôi....

Cô gái đứng ở góc phòng, với đôi mắt tím saphie buồn buồn cùng mái tóc nâu nhạt quần quần thả ngang vai đang mỉm cười với tôi, như tôi đã từng nhắc qua ở kì trước, tên Valerie, một cô gái nghiêm túc nhưng đôi lúc cũng khá tinh nghịch...

Nhìn qua một chút nữa, bạn có thể nhìn thấy một cô nàng cá tính với một bộ quần áo khá ngộ nghĩnh mà tạm thời tôi không thể dùng một từ ngữ nào chính xác mà có thể kể ra đây được đang lè lưỡi đối với tôi tên là Hannah, sở hữu một đôi mắt nâu hút hồn cùng một chiếc răng khểnh xinh xinh

Đứng ngay bên cạnh Hannah là đôi tình lữ “mặn nồng” chị Amor và anh Kai, chị Amor với chiếc váy trắng thiên sứ bông bênh, đôi mắt to tròn long lanh cùng nụ cười nhẹ nhàng đứng bên cạnh anh Kai (hoàng tử ấm áp trong lòng tôi đó) trong chiếc áo sơ mi trắng trong thật sự rất hợp đôi nha....Aizzz, không biết người ta đang có nỗi buồn chuyện tình cảm hay sao a..

Tôi bất lực xoa xoa trán, quay trở vào trong phòng thì nhận ra một tình cảnh còn bất lực hơn gấp ngàn ngàn lần...

Chiến giường Queen vĩ đại của tôi đã bị chiếm đóng một cách không thương tiếc bởi bốn chàng trai (có nên bảo là bốn thằng nhóc không nh?) có khuôn mặt soái ca. Aizz, thật là một con ác mộng đêm khuya mà...

Tôi bực mình, nhanh chóng lấy gối, vỗ thật mạnh lên đầu cả bốn người “Dậy, dậy nào, chiếm giường em vậy á hả??? Cút nhanh..”

Chàng trai nằm ngoài cùng mặc một chiếc áo sơ mi đỏ khê giường mất màu hổ phách, cười tinh quái “Này, White, lâu lâu cũng phải đặc cách cho anh chớ”

Tôi đánh mạnh vào đầu anh ta bằng cái gối cầm trên tay, hét to “Này, Avery, anh có thể bớt vô si đi được không hả, giường này là của em, của em đó, muốn ngủ thì đi thuê thêm phòng mà ngủ”

Ryan ngán đầu dậy. Cậu chàng mặc một chiếc áo thun đơn giản màu trắng, mắt có vẻ rom róm, già vò đáng thương “Chị White ơi, họ bảo hết phòng rồi nên mọi người mới phải tới đây tá túc đó chớ...”

Avery ngồi dậy bên cạnh, vỗ vỗ đầu Ryan, ra vẻ thương cảm “Em đừng trong mong gì vào con người máu lạnh vô tình này Ryan à, hi vọng nhiều thì thất vọng nhiều thôi”

Tôi điên máu, thực sự điên máu rồi, hừ hừ...

Hai anh chàng còn lại nhìn tôi đang điên máu với đôi mắt vô cùng vui vẻ. Cho đến khi tôi lườm hai người một cái tóe cả lửa thì hai người đó mới chịu dừng mắt lại nhưng cơ thể vẫn run lên từng chập vì nín cười. Anh chàng bên trái Ryan tên là Dylan, vừa cố nín cười đến đỏ cả mặt vừa giả ngây thơ vẩy vẩy tôi “Lâu quá rồi không gặp em. Em khỏe không???”

Tôi phát tay “Em vốn dĩ vẫn luôn luôn cảm thấy năng lượng tràn trề...nhưng mà từ khi mọi người bước vào đây...aizz...chắc em phải đi nhảy xuống biển tự vẫn đây”

Mọi người trong phòng cười vang vui vẻ, ngay cả một người lạnh lùng như Edward đang ngồi bên phải Dylan cũng phải bật cười. Tôi nhéo má Edward, ra vẻ ngạc nhiên “A, ra là em cũng biết cười à”

Cậu nhóc gạt tay tôi ra, khuôn mặt nháy mắt hồng lên...aizz, dễ thương chết tôi rồi....

Đề tôi nói cho mọi người nghe một bí mật nhé. Tất cả mọi người đều là anh chị em của tôi, nói cách khác đều là con nuôi của cha và mẹ tôi. Có người được ba mẹ tôi tìm thấy, cũng có người là con cái của những người đã mất trong tổ chức....Bật mí cho mọi người tí vậy thôi, đừng nói với ai nhé. Yêu mọi người nhiều lắm ý^^

Chín: Tất cả đoạn đối thoại đều được nói bằng tiếng nước ngoài

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cùng nhau ăn khuya

Tôi vẫn tiếp tục giỡn nhây “Nè nè, ơ chị vậy á hả, ơ chị vậy là chị giận đó nhe”

Cậu nhóc lườm tôi, bộ dáng trở về kiểu lạnh lùng như cũ. Cậu nghiêng răng ken két “Chị mà nói nữa là em xử chị đó”

Tôi giờ hai tay, lắc đầu liên tục. Tôi không thèm chấp với nhóc ta, quay xung quanh nhìn mọi người tươi cười hỏi “Mọi người ăn gì chưa? Đi ăn chút nhé, em hơi đói”

Mọi người nhanh chóng gạt đầu tán thành. Tôi chạy lại tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo Pood khá dễ thương rồi vào nhà tắm thay. Tôi nhẹ nhàng cột mái tóc nâu nhẹ của mình lên cao rồi cùng mọi người đi ra ngoài. Đi ngang qua phòng Ảnh, tôi chỉ mọi người hướng đi ra nhà ăn rồi dừng lại gõ cửa. Nhỏ nhanh chóng mở cửa, lườm tôi, nguyệt dài “Có chuyện gì mà tao mới về phòng cũng không tha vậy má???”

Tôi cười cười “Mọi người đến rồi, đang định đi ăn, mày đi không???”

Nhỏ xoa xoa cằm, nhìn tôi “Ơ mà ai trả tiền đó???”

Tôi bật cười, đánh cốc một phát lên đầu nó “Được rồi, hôm nay tao bao”

Nhỏ búng tay “Như vậy mới được chứ. Đợi chút nha, tao đi thay đồ”

Khi tôi đến nơi thì mọi người đã gọi món xong. Tôi kéo ghế cho Ảnh rồi cũng ngồi xuống. Ảnh cười híp mắt, tay giơ cao “Chào mọi người, lâu quá không gặp!! Hôm nay uống một trận nhé, không say không về”

Anh Avery nhìn khinh bỉ “Em có đủ tiền bao không đấy mà đòi hử”

Nhỏ phát phát tay “Aizzz, Avery lão già, đừng có lo, hôm nay người bao là White mà”

Mọi người lập tức quay qua nhìn tôi bằng một ánh nhìn đối kháng làm tôi lạnh cả sống lưng. Tôi hốt hoảng gạt đầu như bỏ tôi mà đảm bảo “Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay em bao”

Lập tức, người đầu tiên đứng dậy là Dylan, tiếp sau đó là Avery. Hai người đồng thanh hét lớn “Phục vụ, phục vụ đâu???”

Một cô gái với bộ đồng phục màu trắng hốt hoảng chạy ra. Dylan vỗ bàn, kêu lớn “Lấy cho anh tất cả các món ăn thượng hạng đắt tiền nhất ở đây. Rượu thì lấy 2 chai Chateau La Mission Haut Brion Pessac Leognan 1961 cho các cô gái cùng với 2 chai Domaine de la Romanee Conti 1997 cho các anh nữa nhé, cảm ơn em”

Ngay sau khi nhận ra không phải là rác rưởi, cô nhân viên lập tức sáng mắt, cầm bút ghi lia lịa rồi hớn hờ gạt đầu xoay người định đi thì bị Avery gọi ngược lại “Lấy cho anh thêm một chai Brady nữa nhé...” vừa nói vừa búng ngón tay lằng tũn làm cho cô phục vụ đỏ mặt, chạy như ma đuổi. Tôi lườm mọi người “Mọi người chơi xấu a...”

Ryan cười hi hi “Biết sao được a, lâu lâu chị mới mở hầu bao một lần mà”

Tôi lắc đầu ngán ngẩm...Aizzz, đúng là thật biết lợi dụng cơ hội

Mọi người cười nói vui vẻ âm ỉ cho tận đến lúc đồ ăn được dọn ra khắp bàn. Wendy và Jenny nhìn một vòng hết bàn ăn rồi làm âm ỉ lên vì không có món gan ngỗng ưa thích của tụi nó khiến chúng tôi phải đợi thêm vài phút nữa vì phải đợi chế biến. Kai vừa vui vẻ cười đùa với chúng tôi vừa rót vang vào những chiếc ly cao sóng sánh. Và đến khi món ăn cuối cùng được dọn ra, mọi người bắt đầu lao vào ăn uống một cách vô cùng vui vẻ. Nhắm nháp một ít Chateau La Mission Haut Brion Pessac Leognan 1961 sóng sánh trong chiếc ly pha lê chân cao, chậm rãi cảm nhận hương thoang thoang của socola tan dần trong cổ họng, tôi gạt đầu thích thú. Mọi người coi như cũng còn lương tâm, vẫn còn nhớ loại rượu vang mà tôi thích nhất...

Hammad ngồi cạnh tôi, chăm chú cắt miếng bít tết thành từng miếng nhỏ rồi trút vào đĩa của tôi, tuy quan tâm lắm nhưng vẫn cất giọng khá ư là hách dịch “Thịt dờ ợc, chị ăn đi này, đồ không biết cầm dao”

Tôi cười ngại ngùng. Cô em này của tôi thật là...Ủm...Nói sao nhỉ...Không biết thể hiện cảm xúc chẳng. Quả thật, trong tất cả các kỹ năng dành cho một thực nữ, tôi có một thiếu sót rất lớn. Đó là tôi không thể nào cầm dao được. Có lẽ bạn sẽ hỏi tôi rằng vì sao lại như thế. Những con ám ảnh vẫn luôn bám riết lấy tôi khiến tôi không thể nào thoát ra được, và trong những con ám ảnh đó, những con dao vẫn luôn là một trong những điều kinh khủng nhất. Vì vậy, mỗi khi rờ đến một con dao, thần kinh của tôi sẽ lâm vào trạng thái hoảng loạn. Bởi vì vậy bố mẹ và Ảnh cùng các anh chị em tôi không bao giờ cho phép tôi động đến bất kì một con dao nào. Mọi người luôn giúp tôi trong mọi việc cần đến dao.

Tôi cốc đầu cô nhỏ một cái rồi nhẹ nhàng ăn những miếng bít tết đã được cắt, vui vui về về nghe Avery, Dylan và Ryan kể chuyện rồi cười đến chảy nước mắt. Ảnh, sau khi uống hết nửa chai vang ngà ngà say còn lăm trờ hơn. Nhỏ thách nhau với Dylan chơi trò chơi phạt uống rượu. Thật ra tởu lượng của nhỏ kém lắm, cho nên chưa đến năm vòng nhỏ đã bị Dylan lừa cho say tí bí gục hẳn lên bàn. Nhìn nhỏ ngủ gục trên bàn, lũ yêu tinh chúng tôi dễ gì buông tha. Chúng tôi dùng son phấn bôi bôi trét trét lên mặt nhỏ rồi chụp hình lại, ai cũng cười đến là đê tiện. Haha, Ảnh à, mày thật là ĐẸP quá đi à!!!

Chin: Tất cả đối thoại đều được nói bằng tiếng nước ngoài

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Cảm giác thanh bình như một đứa trẻ

Tôi dựa vào lan can của chiếc cầu dẫn vào Resost, nụ cười giả tạo trên môi đã tắt đi từ lúc nào. Chuyển choáng say trong mùi thơm dễ chịu của cacao, tôi bỗng chợt thấy trái tim mình thật lạnh lẽo. Thì ra tình yêu có thể đầy dọa con người đến như vậy. Nếu lý trí có thể điều khiển được con tim thì sẽ hay

biết bao nhiêu nhĩ. Như vậy thì sẽ không còn những cuộc tình mù quáng và những con tim không bị tổn thương trong vòng luẩn quẩn của tình ái. Giống như trái tim tôi, một trái tim vốn cũng chẳng lạnh lạnh gì...

Nhấp thêm vào ngụm rượu, tôi nhìn vào bên trong nhà hàng. Mọi người thật vui vẻ cười đùa, thật vui vẻ mà đùa giỡn với nhau. Nếu như tôi là tôi của trước kia, chắc chắn tôi cũng sẽ cùng chung với mọi người cười đùa. Nhưng tôi hôm nay không thể như vậy. Nụ cười hiện hữu trên khuôn mặt tôi bây giờ chỉ là một nụ cười gượng gạo, không sức sống. Tôi không thể nào thoải mái vui đùa cùng mọi người được. Trong vài ngày đi du lịch này tôi phải tìm lại tâm trạng của mình mới được...

Tôi chống tay vào lan can, ngẩng đầu nhìn ngọn hải đăng đang xoay tròn tỏa ra ánh sáng trắng đẹp đẽ trong đêm tối. Tôi ngắm nhìn đến gần người cho đến khi sau lưng tôi vang lên một giọng nói nhàn nhạt “Chị đứng ngoài này không thấy lạnh sao??”

Tôi quay đầu. Edward đứng bên cạnh tôi, tay cũng chống vào lan can, mắt nhìn về nơi xa xăm, hỏi nhỏ “Chị đang có chuyện buồn sao???”

Tôi mỉm cười “Không có chuyện gì có thể lọt khỏi tầm mắt em nhĩ?”

“Chị nghĩ với lối diễn xuất gượng gạo đó, chị có thể lừa được mọi người sao???”

Tôi lắc đầu “Chị cũng nghĩ là không”

Tôi dẫn Edward ngồi xuống một chiếc ghế gỗ gần đó. Chúng tôi ngồi xuống, tôi nhìn em, hiếu kì hỏi “Em không thắc mắc đã có chuyện gì xảy ra sao???”

Edward cầm lấy đôi tay đã sớm lạnh ngắt của tôi, ủ ấm chúng trong đôi bàn tay ấm áp của em, cất giọng từ tốn “Chị không muốn nói thì em sẽ không bắt chị nói đâu”. Edward thối tay tôi vài cái, ngẩng đầu lên. Đôi mắt xanh của em nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của tôi, cất giọng trầm thì “Nhưng chị có thể khóc với em, nếu chị muốn. Em sẽ không cười đâu”

Khoe mắt tôi bỗng cay cay rồi nước mắt cũng rơi ra. Tôi giơ tay, cốc vào đầu thẳng nhóc một cái, mắng “Tên ngốc này” rồi ôm chặt em vào lòng, cất giọng cầu xin “Cho chị mượn bờ vai em một lúc nhé? Chẳng trai của chị?”

“Chị cứ tự nhiên”

Tôi không khóc to, vì tôi cũng chẳng còn sức nữa rồi. Nước mắt tự nhiên chảy dọc gò má rồi rơi xuống áo em làm ướt một mảng lớn. Edward thực sự không hỏi tôi chuyện gì cả mà chỉ lặng im vỗ nhẹ lên vai tôi. Thật ấm áp...

Không biết qua bao lâu, tôi ngẩng đầu lên, cười cười “Ngại quá, áo em ướt cả rồi này”

Edward lắc đầu “Không sao đâu, nhưng chị đã thấy đỡ chút nào chưa?”

Tôi cười nhẹ “Chị tốt lắm rồi, ngày mai đã có thể tự nhiên chơi với mọi người được rồi ông cụ non”

Edward cười nhẹ nhàng, giả bộ làm người lớn mà xoa xoa đầu tôi “Vậy thì tốt, mọi người lo lắng cho chị lắm đấy. Thiệp tình, không biết sao già đầu rồi mà còn phải để người ta phải bận tâm...Aizzz”

Tôi cười tươi, đứng dậy, đưa tay ra “Hai chị em mình vào trong nhé, ngoài này lạnh lắm”

Edward cầm lấy tay tôi, mỉm cười “Ok”

Sau khi uống no nê và mọi người đã đều say cả, chúng tôi trở về phòng. Nhóm con gái sẽ ở phòng của Anh, nhóm con trai sẽ ở phòng của tôi. Mọi người tụ tập trong phòng tôi nói chuyện thêm một lúc lâu đến tận hai ba giờ sáng mới chịu giải tán đi ngủ. Tôi tắm sơ qua rồi nhẹ nhàng chui mình vào trong chăn, được chị Amor nhẹ nhàng ôm vào lòng, vỗ cùng ấm áp. Tôi khẽ cựa mình, lắng nghe tiếng lè nhào của anh Avery say mềm đòi tắm biển vọng qua cửa sổ từ phòng bên cạnh, lòng bỗng có cảm giác thanh bình đến lạ. Cảm giác ngày xưa đã quay trở lại bên tôi, cảm giác thanh bình như một đứa trẻ.....

Chin: Không cần nhắc lại rồi nhĩ, tất cả đối thoại đều được nói bằng tiếng nước ngoài nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chúng tôi cùng nhau vui chơi...

Tôi được lay tỉnh một cách phũ phàng từ một giấc mơ vô cùng đẹp. Hannad ngồi bó gối ngay chân tôi, miệng ngậm một miếng sandwich lớn khiến miệng em có vẻ phồng phồng. Mái tóc cột lệch có lẽ sẽ khiến khuôn mặt em trông dễ thương hơn nếu không phải em đang làm một chuyện vô cùng thất đức - đánh thức giấc ngủ ngon ngàn vàng khó mua được của tôi trong thời gian gần đây một cách vô cùng phũ phàng. Hannad kéo kéo chân tôi, khều nhẹ lòng bàn chân của tôi làm tôi rùng mình, vừa khều vừa lẩm bầm “Đậy đi nào, đậy đi nào, không là chân chị sẽ có dấu bầm đó”

Tôi ngồi dậy trong đồng chấn, xoa xoa mái đầu rối bù, bực mình cầm chiếc gối trắng bên cạnh ném thẳng vào nó, rống “Cút ra ngoài cho chị ngủ, nhanh”

Nó bỏ miếng bánh ra, rống lại “Chị dậy nhanh, mọi người bảo em gọi chị dậy mới được ăn sáng, người gì đâu ngủ đến tận 8 giờ rồi mà còn chưa chịu dậy nữa”

Ai cha, 8 giờ...

Vội vội chiếc đồng hồ điện tử ở đầu giường, tôi vò đầu bắt lực. Đồng hồ rõ ràng hiện lên số 8 giờ 15. Rõ quái, tối hôm qua tôi nhớ rõ ràng là tôi đã đạt báo thức lúc 7 giờ rồi mà???

Tôi bò lên đầu giường, lật gối lên, nhanh chóng vớ lấy chiếc điện thoại. Quái quỷ, hết pin rồi...

Tôi nhanh chóng bò dậy, qua lại nói với Hannad “Em ra ngoài trước đi, chị ra liền đây”

Nhỏ nhìn tôi chằm chằm “Không phải đuổi em ra để ngủ thêm đó chứ???”

Tôi nổi điên ném cái gối của tôi va vào cửa làm bịch một cái, trong tai vẫn nghe rõ mồn một tiếng cười đáng ghét của con bé... Hừ...

Tôi làm vệ sinh cá nhân một cách nhanh chóng rồi mở cửa ra khỏi phòng, đi dọc theo hành lang để vào bếp. Lối kiến trúc màu trắng phối hợp với cây xanh giúp cho tôi cảm thấy thoải mái, vừa chạy vừa hát khe khẽ một bài nhạc Âu Mỹ khá thịnh hành...

Tôi nhanh nhẹn bước vào bếp, Vui vẻ chào buổi sáng mọi người rồi ngồi xuống chiếc ghế cuối bàn. Mọi người đã tập trung đông đủ, thấy tôi ngồi xuống thì mỉm cười chào buổi sáng với tôi rồi cuối xuống bắt đầu ăn. Wendy và Jenny ngồi đối diện tôi, cười híp mắt “Chào buổi sáng, chị White, trông chị sáng nay thật xinh đó”

Tôi bỏ ly nước lọc trên tay xuống, xoa đầu hai đứa “Có chuyện gì nữa đây???”

Wendy cười bên lên “Chị thật hiểu tội em đó”. Jenny ôm chặt lấy tay tôi, hưng phấn xin xỏ “Chị White, chị Alida, tí nữa hai chị và mọi người đi tắm biển nhớ biểu diễn Flyboard và Jetski cho tội em xem nghen”

Wendy gọi với lên đầu bàn “Anh Kai, anh Dylan, anh Ryan, Edward, anh Avery nhớ biểu diễn lướt sóng nha”

Mọi người nhao nhao tán dương, Kai búng tay “OK, hôm nay sẽ cho mọi người được mãn nhãn”

Mọi người nổi cười vui vẻ rồi ăn nốt số thức ăn còn lại. Mọi người không ai ăn quá no vì sợ khi đi tắm sẽ bị mệt nên bữa sáng kết thúc rất nhanh. Mọi người nhanh chóng túc về phòng để thay đồ tắm. Dylan kéo tôi lại, nói nhỏ vào tai tôi “Anh mới được thông báo, hội nghị ở Italy mới vừa xong, bố mẹ đang đáp máy bay qua đây đó”

Tôi kêu lên, chán nản “Sao em không thể nào chạy trốn được hai người đó nhỉ?? Aizz...”

Dylan xoa xoa đầu tôi, ra vẻ thông cảm rồi bỏ đi một nước, vừa đi còn vừa huýt sáo nữa chứ. Aizz, thật đúng là vui vẻ trên nỗi đau của người khác mà

Tôi đang đứng trên mặt biển với độ cao 6m.

Phải, đúng vậy, là 6m với một chiếc mũ bảo hộ trên đầu..

Tôi đang chơi một trò chơi khá phổ biến ở nước ngoài tên là Flyboard, là một trò chơi dạng thủy lực. Người chơi sẽ được đội một chiếc mũ bảo hộ và mang vào một đôi giày được gắn bộ phản lực bằng sức nước là có thể trình diễn nhiều động tác rất đẹp. Trong nhà thì tôi chơi giỏi môn này nhất vì tôi ngày xưa đã thường được bố tôi đưa ra biển và tập luyện rất nhiều lần. Tôi xoay tròn vài vòng trên không trung để làm quen rồi hỏi vọng xuống “Wendy, Jenny, muốn xem gì nào??”

Hai cô bé đang ngồi trên Jetski của Anh, bắt tay thành hình cái loa hét vọng lên “Gi cũng được nhưng phải đẹp đó”

Tôi ra dấu tay ra hiệu ok, cơ thể khẽ thả lỏng rồi biểu diễn một vài động tác xoay vòng đơn giản. Càng về sau các động tác càng đòi hỏi kỹ thuật cao hơn. Từ độ cao 6m, tôi chúi thẳng xuống mặt nước với một vận tốc khá lớn rồi từ dưới nước trồi lên lại một cách nhanh chóng, trình diễn động tác “cá heo” một cách hoàn mỹ. Tôi thoải mái nhào lộn trong không trung, như thao túng không gian rồi tà tà hạ độ cao xuống, đáp thẳng xuống biển. Mọi người trên thuyền khẽ giơ ngón cái lên với tôi, biểu lộ ý khen thưởng. Tôi cười híp mắt, vuốt nước biển trên mặt xuống rồi vui vẻ hỏi hai đứa nhóc “Muốn xem gì nữa nào”

Wendy chống cằm “Em muốn xem lướt sóng” Jenny đứng bên gật đầu lia lịa

Dylan vuốt tóc Jenny, mỉm cười “Gió quá nhẹ, không có sóng”

Mặt của hai đứa nhóc lập tức trở thành một đồng. Ánh vỗ tay một cái thật mạnh, tập trung lực chú ý của mọi người “Có ai có hứng thú đua Jetski không, lâu quá không đua, ngứa nghề quá”

Mặt hai đứa lập tức thay đổi, chúng nhao nhao “À quên à quên, còn chị Alida nữa mà, tụi em cũng muốn đua”

Ánh cười híp mắt, búng tay một cái rồi đi thuê Jetsky..

Chú thích:

(1) Jetsky là một trò chơi mô tô nước tích hợp phương tiện di chuyển khi ở trên biển. Xét về cấu tạo và hình thức thì nó khá giống Ca-nô ở nước ta

(2) Ý tưởng thiết kế Flyboard là từ mô tô nước (Jetski), sử dụng một động cơ phản lực mạnh mẽ hút nước qua một ống dài phía dưới và đẩy ra với áp suất lớn. Thiết bị này gồm 2 ống đẩy chính nối vào thiết bị giống như một miếng ván trượt tuyết gắn dưới chân người điều khiển. Trên tấm ván có 2 ống xả chính, tạo lực đẩy mạnh giúp người chơi bay lên không trung từ 6 đến 10m, hoặc nhào lộn nhiều lần rồi lao xuống nước. Từ đường ống chính có 2 đường ống phụ nhỏ hơn giúp người chơi giữ thăng bằng và điều chỉnh hướng bay.

Chơi Flyboard giống như chơi tổng thể các môn thể thao moto nước, lướt ván, lặn và nhào lộn. Và cũng như nhiều môn thể thao trên biển khác, Flyboard đòi hỏi người chơi phải có sức khỏe cùng kỹ thuật tốt mới có thể thực hiện các động tác nhào lộn trên không, dưới nước.

Chin: ^^ ahihi, nhắc lại hoài cũng chán, thôi thì nói thêm lần nữa vậy. Các đoạn đối thoại được nói bằng tiếng nước ngoài nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: ...Cùng nhau đua tài...

Mười hai chiếc Jetski được xếp thẳng hàng với nhau. Tôi kéo kéo tai Jenny và Wendy, nghi ngờ hỏi: “Hai đứa có đua được không đó??”

Wendy và Jenny ngước mắt lên nhìn tôi, khinh bỉ “Tụi em đua giỏi hơn chị đó”

Tôi cười xòa, gãi gãi đầu. Quả thật những môn đòi hỏi thể lực cao như thế này thì tôi không giỏi lắm

Ánh chỉ tay ra xa xa ngoài biển, nơi nhỏ đã cho người cầm một lá cờ màu đỏ nhạt, phấn khích nêu rõ luật “Mọi người đến cây cờ đỏ rồi vòng lại. Ai tới đây trước là chiến thắng nhé”

Ryan búng tay “Ok, đã hiểu rõ chị Alida”

Ánh vẫy vẫy tay “Mọi người nhanh chóng lên rồi chuẩn bị nào”

Tôi nhanh chóng ngồi vào vị trí, chờ đợi lệnh xuất phát. Thật lâu rồi không còn cảm nhận được kích thích như thế này a...

“Chuẩn bị...1...2...3....BẮT ĐẦU...”

Tôi rồ ga máy, nhanh chóng tăng tốc, chiếc Jetski trên mặt nước rẽ sóng băng băng. Ánh và con bé Hannad đang kim kẹp nhau phía trên, vừa đua vừa khích nhau ồm tồm, thật là...

Còn 1000m....còn 700m...tôi tăng tốc lên đến mức tối đa..

Còn 500m tôi cua ngược lại, vòng qua cây cờ...còn 300m....còn 100m...còn 50m, tôi bắt đầu thả tay ga..

Còn 10m...còn 5m, tôi thắng gấp, xoay chiếc Jetski một vòng tròn đẹp mắt....

Tôi khẽ vuốt nước đang vurun trên tóc thì có tiếng vỗ tay. Ánh Avery vỗ vỗ vai tôi rồi kéo tôi lên bờ, cười vui vẻ “Có tiến bộ đấy, thời gian nhanh lên nhiều nhưng không thoát khỏi vị trí đứng bét bảng nhĩ”

Tôi nhìn vào bảng thành tích do nhân viên khách sạn xếp lại, mặt phụng phịu. Xếp đầu tiên là nhóm bốn người Ảnh, Hannad, Avery, Edward rồi sau đó lần lượt đến anh Dylan, chị Amor và anh Kai, Ryan và Valerie, hai chị em sinh đôi Wendy và Jenny sau đó cuối cùng là tôi. Tôi phụng phịu mặt, ngồi xuống bên cạnh, nói bằng giọng hờn dỗi “Ai cũng biết em chơi yếu rồi bắt nạt em. Giận giận giận giận giận”

Valerie xoa xoa nhéo nhéo má tôi, phì cười “Chị đừng có tham nha, chị giỏi môn này cũng phải dở môn khác chứ, giỏi hết không phải là bức chết người ta à”

Tôi tự ái ngoảnh mặt, đột nhiên bỗng tôi bị một người nào đó đá cho một phát đau điên, Avery nói bằng giọng trêu tức “Định ngồi đây ăn vạ đến khi nào, trể rồi, đứng dậy đi ăn cơm”

Tôi bực mình lườm một cái rồi nhanh chóng cầm lấy tay anh ta cần cho một phát đau điên mới thỏa mãn chạy về hướng nhà hàng, vừa chạy còn vừa nghe Avery hét to đằng sau “Nhớ đó, con bé này, tí nữa bố mẹ đến anh kêu bố mẹ chính chết em”

Tôi vừa cười vừa hét lại “Anh cứ tự nhiên, em không sợ đâu”

Sau một ngày chơi đùa thỏa thích, mọi người cùng nhau ăn tối rồi mỗi người tản ra làm một việc. Chị Amor lôi kéo mấy đứa nhóc nhà tôi cùng lên du thuyền câu mực và rồi đi ngắm bãi biển phát sáng Blue Tears ở đảo Vaadhoo gần đó. Những người lớn hơn thì đi Bar. Riêng tôi với Ảnh thì được phân công đi đón bố mẹ tôi từ sân bay. Tôi nhắm mắt dưỡng thần ở ghế trước của một chiếc xe hơi thuê được ở khách sạn, chờ chuyến bay của bố mẹ tôi đáp xuống. Ảnh ngồi cạnh tôi, khề khề khề, hỏi nhẹ “Mày mệt hả”

Tôi vuốt mắt, giọng có vẻ khá uể oải “Không, chỉ là hơi buồn ngủ thôi, chiều nay chơi nhiều quá mà”

“Vậy mày ngủ đi, khi nào chuyến bay đáp tao sẽ gọi mày dậy”

Tôi ậm ừ một hồi ngả người xuống ghế rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi..

Tôi tựa tay lên vô-lăng xe, yên lặng nhìn Khanh đã chìm vào giấc ngủ say. Khanh vốn dĩ là một người vô ưu vô lo, vậy mà chỉ vì vụ việc năm đó mà trở thành một người luôn có những trở ngại lớn về tâm lý và thể chất. Đầu là lỗi tại tôi, không dưới một lần tôi muốn rời khỏi để không liên lụy đến nó nhưng nó luôn luôn không cho phép tôi bỏ đi. Mà có lẽ, trong thâm tâm của tôi vẫn chưa bao giờ muốn rời khỏi. Tôi mê luyến cái sự ấm áp mà gia đình nó mang lại cho tôi, sự ấm áp giống như khi mẹ tôi còn sống vậy. Liệu tôi như vậy có thể nói là quá ích kỉ không???

Bắt đầu từ lúc đó, tất cả những môn đòi hỏi sức khỏe cao đều luôn quá sức với nó. Cả tâm lý và thể chất cũng bị tổn thương một cách nặng nề, chỉ còn lại sự thông minh về trí não thuần túy, chỉ giúp đỡ được nó một số môn về thiên về đầu óc. Nó không còn có thể làm việc nặng chứ đừng nói gì đến là có võ nghệ phòng thân. Thân thể yếu ớt đến kì lạ luôn là một trở ngại lớn trong cuộc sống, tôi là người rõ ràng chuyện đó nhất, nhất là với thân phận nguy hiểm của chúng tôi, không có võ nghệ phòng thân thực sự là một nguy hiểm rất rất lớn. Nhưng khổ nỗi một điều là tôi nhưng không thể lúc nào cũng bên cạnh nó được. Điều nó cần là một người yêu thương cô ấy thật lòng, lúc nào cũng có thể bên cạnh quan tâm và chăm sóc cô ấy. Nhưng tôi tự hỏi Kiên có phù hợp với nhiệm vụ đó không??

Tôi biết, tôi luôn biết rất rõ ràng rằng Kiên là một người rất rất tốt, chỉ tiếc thay hẳn lại là con trai của bà ta. Hẳn ta liệu có thể hay không đem lại hạnh phúc cho Khanh hay chỉ đơn thuần là đau khổ?? Nếu hẳn ta có thể đem lại hạnh phúc cho Khanh, tôi sẽ mất nhắm mắt mở để anh ta lọt ra khỏi bàn tay trả thù của tôi. Còn nếu như anh ta đem lại cho Khanh sự đau khổ, dù chỉ một chút thôi, tôi thề, anh ta và mẹ của anh ta, không một ai có thể thoát khỏi sự trừng phạt, cho dù tôi có hi sinh cả tính mạng này cũng nhất định phải đòi được mạng của tất cả lũ người tâm lang cầu phước đó...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: ...Cùng nhau nhảy múa trên bãi biển, trải qua những giây phút tuyệt vời....

Tôi đang suy nghĩ đến thất thần thì cửa sổ xe bỗng có tiếng gõ nhẹ. Tôi ngồi thẳng dậy, định lên tiếng thì bác trai ra dấu hiệu im lặng với tôi rồi chỉ sang bên cạnh. Khanh đã sớm say giấc nồng, nhịp thở chậm rãi, thoải mái. Là bạn thân của nó, tôi biết rõ đã rất lâu rồi nó không có được một giấc ngủ thoải mái như vậy. Tôi khẽ cười ảo khóc, choàng lên cho nó rồi nhẹ nhàng mở cửa hông và cốp xe ra, cẩn thận giúp hai bác chất hành lý lên xe, hỏi nhỏ: “Bây giờ ở Italy có lạnh lắm không ạ?”

Bác trai khoác thêm cho bác gái một cái áo choàng dày xong mới yên lòng trả lời “Cũng không lạnh lắm con ạ, thời tiết khá thoải mái”

Bác nhẹ nhàng nhìn vào trong xe bằng một ánh mắt vô cùng ấm áp “Con bé ngủ thật ngon, rất lâu rồi bác không thấy nó ngủ yên bình như vậy”

Tôi khẽ gật đầu, giọng nói thoát ra khỏi miệng bỗng chốc chứa lo âu “Nhưng con lo lắm, liệu mối quan hệ giữa nó với Kiên có khiến nó đau khổ thêm không??”

Bác trai ôm lấy eo bác gái, hai người nhìn tôi rồi mỉm cười. Bác trai vỗ vai tôi “Thuận theo tự nhiên đi con, nếu nó hạnh phúc thì tốt, còn nếu như không thì nó còn chúng ta mà. Bảo bọc nó quá cẩn thận về mặt tình cảm đôi khi cũng không tốt”

Tôi rồi rầm suy nghĩ rồi gật đầu. Thôi vậy, cứ theo như lời bác trai nói, thuận theo tự nhiên thôi...

Khi tôi tỉnh dậy thì trời đã khuya lắm rồi. Tôi tìm kiếm khắp mọi nơi mà không thấy ai nên buồn thiu ngồi trong phòng gọi điện thoại cho Valerie (Không phải là không muốn gọi cho Anh, chỉ là Anh dễ quên điện thoại trong phòng rồi). Sau vài phút chuông điện thoại, Valerie nhẹ nhàng bắt máy “Alo”

Tôi hỏi ngay “Mọi người đang ở đâu vậy? Bỏ chị có một mình hà, chị khóc đó”

Bên đầu dây bên kia có tiếng cười lớn, rồi với giọng nín cười, Valerie nhẹ nhàng trả lời “Chị dậy rồi thì ra bờ biển đi, mọi người đang làm tiệc nướng ở đó đó” Rồi phũ phàng cúp máy.

Tôi bủn xỉn, nhanh chóng cột lại tóc rồi khóa cửa phòng, chạy thẳng ra bãi biển.

Tôi chạy khoảng 5’ là đến bờ biển. Chà, chưa đến nơi mà đã nghe thấy thơm phức nhỉ...

Mọi người đang làm thịt nướng và ăn dưới một cái trại vải rộng màu trắng, nói cười vui vẻ. Ryan thấy tôi đến, giơ xâu thịt nướng đang cầm trên tay lên, cười tươi “Chị đến rồi hả, mẹ làm thịt nướng ngon lắm đó, qua đây ăn đi”.

Tôi ton ton chạy đến chỗ mẹ tôi đang nướng thịt, ôm lấy eo của mẹ “Đi máy bay mệt lắm không mẹ??”

“Không mệt lắm” Mẹ tôi mỉm cười, đưa tôi một xâu thịt nướng nóng hổi thơm phức “Nè, mới nướng xong đó, ăn ngay mới ngon”

Tôi mỉm cười, nhận lấy xâu thịt vui vẻ đi đến chỗ bố tôi. Ông đang đàn một bản Guitar mang âm hưởng Latin khá hay cho mọi người hát theo. Thấy tôi ngồi xuống, ông khẽ cười “Dậy rồi hả heo con”

Tôi bủn xỉn, lườm ông một cái sắc lém...

Mọi người vui vẻ cười om sòm. Anh kéo kéo tay tôi, thì thầm “Bắt đầu thôi”

Tôi gật đầu. Nhẹ nhàng xin phép rồi kéo mấy chị em gái của tôi về phòng, nhanh chóng thay đồ, đợt này phải cho mọi người bất ngờ mới được..

Bố mẹ tôi và các anh em trai vẫn còn đang ngồi lại trong trại, ăn uống vui vẻ. Chúng tôi lén lút chạy đến địa điểm hò hẹn đã sắp xếp, đốt những đồng lửa nhỏ tạo thành một sân khấu rồi ra hiệu cho các nhạc công của Resort đã đến chuẩn bị...

Tiếng guitar nhẹ nhàng vang lên trên bãi biển vắng, trầm lắng, xa xăm. Hòa theo tiếng nhạc, chúng tôi bắt đầu bằng những động tác nhẹ nhàng, mềm dẻo. Rồi tiếng nhạc nhanh chóng nhanh hơn, mạnh hơn một cách dồn dập. Cùng với sự tham gia của trống Cajón tung búng làm cho vũ điệu Flamenco của chúng tôi càng ngày càng trở nên nóng bỏng và rực lửa. Với chiếc váy màu có tà màu đen và đỏ, chúng tôi như những ngọn lửa đốt cháy sân khấu, phối hợp với nhau một cách nóng bỏng và thu hút. Rồi vũ điệu lên đến cao trào, những tiếng vỗ tay như phá tan đến đêm tĩnh mịch, chúng tôi đứng xếp thành một vòng tròn, thả mình theo tiếng nhạc, trong ánh lửa bập bùng. Chị Amor nhẹ nhàng cời bông hồng trên tóc, ném về phía anh Kai, nghe nói đó là một hình thức thể hiện tình cảm của những cô gái Tây Ban Nha. Khi bông hồng rơi vào tay anh Kai, tôi thấy trên môi chị Amor vờn nụ cười, một nụ cười hạnh phúc.....

Tiếng nhạc chậm dần rồi ngừng hẳn, Chúng tôi cúi người xuống chào rồi quay đầu lại cảm ơn các nhạc công. Tôi nghe thấy tiếng vỗ tay của bố mẹ tôi, Ryan và Edward, tiếng huýt sáo của anh Avery, tiếng reu re của Dylan nhưng tâm trạng của tôi lúc này thật kì lạ. Trái tim tôi bỗng nặng trĩu. Tôi ước, chỉ là ước thôi, ước gì tôi và Kiên có được một tình yêu như anh Kai và chị Amor, yên bình và bất chấp tất cả. Ước gì có một ngày, tôi có thể trao trọn vẹn một bông hồng Flamenco cho anh ấy mà không gây tổn thương cho cả hai.....

Chú thích

(1) Trại: trại biển thường được các nhân viên ở các khu Resort dựng khi có yêu cầu thường dùng để ăn tối hoặc tắm nắng

Dưới đây là ảnh minh họa

(2) Cajón: là một nhạc cụ gỗ hình hộp có nguồn gốc từ Peru, được chơi bằng cách vỗ mặt trước hoặc mặt sau của trống bằng bàn tay, ngón tay, hoặc đôi khi các dụng cụ khác nhau như bàn chải, cần câu hoặc gậy.

Cajón hủ yếu được chơi trong âm nhạc Afro-Peru, cũng như các phong cách đương đại của flamenco và jazz hay trong số các thể loại khác.

(3) Flamenco: Flamenco là một thể nhạc và điệu nhảy xuất phát từ Andalusia Tây Ban Nha. Nhạc Flamenco có đặc điểm ở các đoạn rất nhanh nhưng chi tiết (điển hình là cách búng ngón tay phải tròn đều và nhanh khi chơi đàn guitar flamenco). Đặc điểm của điệu nhảy Flamenco là những tư thế riêng biệt, tiếng búng hay vỗ tay và tiếng giày gõ nhịp điệu trên sàn nhảy (thường là sàn gỗ).

Từ flamenco không biết có từ khi nào nhưng chỉ được sử dụng nhiều vào thế kỷ 19 và thường có liên hệ đến dân du mục châu Âu (gypsy).

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Trò khiêu khích rẻ tiền

Một tuần sau...

Tôi nhẹ nhàng gấp đồ lại, chuẩn bị valy rồi bỏ đồ vào trong, chuẩn bị rời khỏi đảo. Hai ngày qua chúng tôi đã chơi với nhau rất nhiều trò chơi. Chúng tôi lặn biển, mở tiệc, cùng nhau đi ngắm bãi biển Blue Tears ở đảo Vaadhoo hằng đêm phát sáng, cùng nhau quây thủ đêm ở Bar nên những ngày này với tôi trôi qua một cách vô cùng vui vẻ. Tôi xếp chiếc áo cuối cùng vào trong vali rồi khóa vali lại, kéo đến gần cửa rồi thay bộ áo tắm của khách sạn vào, chuẩn bị đi ngủ.

Cộc....cộc....cộc..

Cửa phòng tôi có tiếng gõ nhẹ. Tôi bỏ cái bàn chải xuống cạnh bồn rửa mặt, chạy ra mở cửa. Một cô nhân viên khách sạn đưa tôi một gói bưu phẩm nhỏ, nhẹ nhàng mỉm cười “Có người gửi cho chị bưu phẩm này ạ” rồi cúi người chào và đi mất. Tôi đóng cửa phòng, trong lòng đầy những câu hỏi. Ai lại gửi bưu phẩm cho tôi nhỉ? Theo thông tin trên bưu phẩm thì có vẻ bưu phẩm được gửi từ Mexico. Thật lạ, ở Mexico tôi có quen ai đâu?

Hoàn thành những kiểm tra cần thiết để chắc chắn trong bưu phẩm không có bom hoặc những thứ kinh khủng khác, tôi nhẹ nhàng mở gói ra. Rót xuống giường là một xấp ảnh và một tờ giấy A4. Tôi cầm xấp ảnh lên. Trong tấm ảnh là một chàng trai nhẹ nhàng lau kem đánh trên má cho một cô gái. Góc chụp khá đẹp, ánh nắng xuyên qua tàn lá làm nổi bật nụ cười thiên thần, đôi mắt đồng tiền như ẩn như hiện trên gò má của cô gái. Mái tóc dài màu nâu đỏ được búi gọn gàng lên trên đỉnh đầu được cố định bằng một dải ruy-băng màu lam nhạt làm nét mặt của cô gái ấy càng trở nên xinh xắn và tinh nghịch. Cô bé này, tôi có biết, là một cô bé con gái cưng của một ông trùm tổ chức lớn ở Mexico, hình như tên là Roxania Medi thì phải. Còn chàng trai? Tôi không cần thiết phải nhìn rõ mặt để có thể nhận ra cậu ta. Bóng lưng này đã vô tình ăn sâu vào tiềm thức của tôi từ rất lâu rồi. Đúng vậy, cậu con trai trong tấm ảnh không ai khác là Ryder Harold, hay nói chính xác hơn là Trịnh Kiên, người mà vài tuần trước tôi chạy trốn.

Tôi lật xem vài tấm hình sau. Có tấm hai người tay trong tay đi dạo trong khu vui chơi, có tấm hai người cùng nhau chơi trò tàu lượn siêu tốc ở Disney Land, có tấm hai người tươi cười cùng nhau đi trên một chiếc xe đạp màu trắng đi qua nhiều con phố....Trái tim vốn tưởng đã im lặng nay lại dậy sóng dữ dội. Tôi cười lạnh, thật không hồ danh Olivia, người đàn bà chỉ cần đạt được mục đích là bất chấp tất cả. Không ngờ bà lại coi trọng tôi đến như vậy. Tôi thật sự rất hân hạnh, bà biết không?

Tôi buông xấp hình xuống giường, không cần đọc cũng biết rõ nội dung trên tờ giấy A4 đó là gì. Đó chắc chắn là tờ giấy đính hôn ước của Kiên và Roxania, hay nói chính xác hơn, là lá liên hôn giữa gia tộc Harold và gia tộc Medi. Thật hay, suy tính cũng thật hay. Một buồn bán vũ khí, một phụ trách sản xuất. Thật là một sự kết hợp hoàn hảo, vô cùng hoàn hảo.

Tôi nằm gục xuống giường, trái tim đau nhói. Vốn tưởng cách xa là sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa, vốn tưởng phủ nhận đi thì trong tim sẽ không còn hình bóng của người đó. Sự thật chứng minh tôi thật quá dại khờ. Mọi người có thể nói tôi hèn nhát. Đúng vậy, tôi là một kẻ hèn nhát, hèn nhát đến mức không có đủ can đảm để theo đuổi tình yêu, hèn nhát đến mức chỉ biết rút đầu vào vỏ như một con ốc sên, hằng đêm khóc ướt gối mà vẫn không dám đối mặt, chỉ biết chạy trốn chạy trốn và chạy trốn. Chi Khanh à, may thật là đáng khinh bỉ, mỗi lần xảy ra chuyện gì đó, may chỉ có biết chạy trốn thôi.

Nhưng ngoài trốn chạy, tôi liệu có đủ can đảm để đối mặt chẳng? Câu trả lời là không, thật đáng giễu cợt....

Chuông điện thoại reo vang.....

Tôi nhắc máy, một giọng nói ma quỷ vang lên từ trong ống nghe “Cô thấy món quà của tôi như thế nào, cô hai nhà Scarlet?”

“Món quà khá là tuyệt đó, phu nhân Olivia”

Bên kia ống nghe có tiếng cười khê “Cô thông minh như vậy, chắc hẳn đã hiểu rõ ý của tôi rồi, đúng chứ?”

Tôi cười gằn “Bà đừng lo, tôi sẽ không bao giờ vì một người đàn ông, à hay nói chính xác hơn là con trai của bà mà ngừng lại đâu. Sẽ có một ngày, bà sẽ nhận được từ chính tay tôi, từ chính đôi tay của người bị bà hành hạ năm đó những hình phạt tra tấn tàn nhẫn nhất, độc ác nhất, những hình phạt mà năm đó tôi đã từng phải chịu, tôi sẽ từng cái, từng cái trả lên người của bà, bà hãy nhớ lấy.”

Tôi buông điện thoại xuống, định cúp đi nhưng lại đưa lên lại “Tôi nói với bà, chuyện của chúng tôi đã sớm cắt đứt rồi, bà cũng không cần nhọc công chia rẽ đâu, tôi với Ryder con trai bà đã chính thức chấm dứt mỗi người có một con đường riêng rồi, không cần thiết phải giờ trò khiêu khích rẻ tiền như thế ...”

Tôi cúp điện thoại, để nó rơi tự do ở trên giường. Thật là một trò khiêu khích rẻ tiền, rất rẻ tiền, nhưng nó cũng đã đủ để trái tim của tôi buốt nhói.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lại bỏ trốn

Một đêm này, trời qua thật khó khăn...

Tôi thức dậy vào sáng sớm với đôi mắt thâm quầng và sưng húp lên vì mất ngủ. Không mỉm cười, không vui vẻ, tôi im lặng thay đồ, làm vệ sinh cá nhân rồi kéo vali ra phòng khách ăn sáng cùng với mọi người. Món ăn sáng nay khá đơn giản, mỗi người chỉ có một chén súp nhỏ. Tôi nhẹ nhàng ăn từng muỗng súp, từng muỗng từng muỗng mà chẳng có tí vị gì mặc dù đây vốn là một món mà tôi rất thích ăn. Sự im lặng của tôi rõ ràng làm mọi người cảm thấy khác lạ. Kai xoa đầu tôi, khẽ hỏi “Em sao vậy, trông sắc mặt em không được tốt lắm, xanh quá, có phải bệnh rồi không??”

Tôi mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu “Em không sao đâu, mọi người đừng lo”

Uống ly sữa cuối cùng, tôi đứng dậy cùng mọi người chất hành lý ra xe rồi đi thẳng ra sân bay. Sân bay tầm tám giờ sáng khá đông đúc, nhộn nhịp, cũng như khá là ồn ào. Tôi chống má, ngồi trong phòng chờ với mọi người, nhìn bảng thông báo chuyến bay để đợi đến giờ chuyến bay của chúng tôi cất cánh.

Tôi bỗng thấy hoang mang. Nếu bây giờ quay về, liệu tôi có thể thực sự đổi mặt một cách hững hờ được với người đó không??? Tôi có thể mặt không đổi sắc đi lướt qua nhau như chưa có chuyện gì xảy ra giữa chúng tôi không???

Câu trả lời vẫn luôn rõ ràng mặc dù tôi cố gắng phủ nhận. Tôi thực sự không thể...

Tôi muốn trốn tránh, tôi muốn được hèn nhát đến tận cùng một lần, hèn nhát trốn tránh cho đến khi tôi đủ dũng khí để đối mặt....

Tiếng thông báo vang vọng cả sân bay “Chuyến bay AH 450 lộ trình Madives- Paris chuẩn bị khởi hành trong vòng mười phút nữa, xin nhắc lại, chuyến bay AH 450 lộ trình Madives- Paris chuẩn bị khởi hành trong vòng mười phút nữa”

Tôi nhìn quanh, thừa lúc mọi người còn đang nói chuyện với nhau, nhanh chóng trốn đi. Tôi vội vã chạy đến quầy vé, gõ nhẹ vào quầy.

Một cô tiếp viên xuất hiện, nhẹ nhàng hỏi “Chị cần gì ạ”

Tôi gấp gáp “Em cần một vé của chuyến bay AH 450, cần gấp”

Cô tiếp viên cúi người, kiểm tra lại vé của chuyến bay rồi báo với tôi “Còn hai vé ạ, một loại khoang VIP và một khoang thường, chị lấy loại nào ạ??”

“Em lấy vé thường, em quẹt thẻ”

Chạy vội ra máy bay, tôi vừa vật lộn với cái vali cồng kềnh vừa nhanh chóng soạn cho mẹ tôi một tin nhắn “Mẹ yêu, con không thể trở về trong thời gian này được. Con sẽ đi ra nước ngoài một thời gian. Mẹ an tâm, con biết cách tự bảo vệ chính mình mà, mọi người cứ đi trước đi nhé!! Yêu mẹ” rồi cúp điện thoại, gửi hành lý rồi nhanh chóng leo lên máy bay. Tiếp viên đi dọc các dãy ghế nhắc nhở mọi người ổn định, thắt dây an toàn trong khi máy bay đang cất cánh, càng lúc càng cao, càng lúc càng đưa tôi đi xa hơn...

Thật lâu rồi chưa đến Paris, thật hoài niệm quá đi.....!!!!!!

Thời tiết ở Paris vào tháng mười một lạnh cóng, nhiệt độ trung bình chỉ tầm khoảng 7 độ Celsius. Vốn là đi chơi biển nên không mang theo áo lông, tôi đành phải nhanh chóng mua thêm vài cái, chất đầy trong tủ đồ....

Nhìn ngắm những con đường nhỏ ven theo dòng sông Seine thơ mộng, vài chiếc lá phong vàng bay bay theo những giọt mưa lạnh lạnh dưới bầu trời tối đen vẩn vù mây, tôi khẽ rung mình, lạnh thật...

Khẽ kéo lại áo khoác, tôi đóng cánh cửa kính lại, cài lại then chắc chắn. Gió có vẻ nổi lên rồi, buồn thật. Hồi nãy rõ ràng có nắng lên, nhiệt độ có vẻ ấm hơn một chút nên tôi đang có ý định đi dạo vậy mà...

Khẽ chỉnh nhiệt độ của lò sưởi, cài lại chiếc áo bông dày cộm, tôi nghiêng người với lấy ly cà phê mocha được vẽ hình thiên nga trên mặt còn bốc khói nhẹ được đặt trên bàn. Khẽ nhấp môi, chờ đợi cà phê chảy dọc theo cuốn họng, mang theo hơi ẩm lan tỏa khắp cơ thể, tôi hơi ngả người ra sau, tựa người vào chiếc sofa trắng tinh. Chán thật.Đến Paris rồi mà cũng không được đi chơi, cả tuần qua chỉ có thể ngồi trong phòng đọc sách nghe nhạc giao hưởng thật sự là chán muốn chết.

Aizzz, thời tiết chán thật đấy, ước gì trời nắng lên một chút nhỉ??

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Avery cười ha hả, lẩn lộn trên chiếc ghế salon mãi mới có thể ngồi vững lại được. Avery khẽ quệt nước mắt, cười châm chọc “Cậu đã làm gì mà cô nàng cứ hai ba ngày lại cố gắng xâm nhập vào máy tính của cậu một lần vậy??”

Dương đánh trống lảng “Không có gì, à mà White nó gửi tin hiệu bình an về chưa??”

Avery khẽ nhắc điện thoại lên, xem qua một lượt, lắc đầu “Đã đến giờ rồi mà chưa thấy, chắc nó bận việc gì đó, đợi thêm chút nữa đi”

Dương khẽ đặt máy tính sang một bên, hơi cau mày “Không biết sao tớ lo quá, người cứ có vẻ bồn chồn.”

Avery cũng ngồi thẳng dậy “Tớ cũng thấy vậy nhưng nó lớn rồi chắc không sao đâu”

Dương xoa đầu, khẽ gật “Mong là vậy, tội nghiệp con bé, từ sau sự việc đó bị giam ở trong nhà, một năm nay mới được tự do thì xảy ra biết bao nhiêu là chuyện. . .Haizzz. . .”

Tôi tỉnh lại từ trong bóng tối, hai tay bị trói chặt, miệng bị băng keo bịt kín. Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, chẳng hề có chút nào hơi thở của con người. Vốn nghĩ trong tình huống như thế này, tôi nên hoảng sợ và khóc lóc sao??? Không hề nhé. Tôi lớn dần lên theo những lần bắt cóc rồi uy hiếp tính mạng. Lúc ấy thì cũng có sợ thật nhưng bây giờ thì hết rồi. Đã qua lâu lắm rồi cái thời tôi hoảng sợ và khóc lóc, lần cuối cùng hình như vào năm tôi sáu tuổi, khi ấy tôi bị bắt cóc lần thứ ba bởi một tay buôn người nổi tiếng. Tôi còn nhớ, sau khi cứu được tôi ra, tên buôn người đó đã bị cả nhà tôi xử lý vô cùng vô cùng thảm. . .Aizzz. . .

Quay trở về hiện tại. Tôi đã tỉnh được hơn nửa tiếng rồi mà chẳng thấy bóng một người nào vậy nè??? Không phải bỏ thuốc tôi rồi quăng vào góc nào đó rồi quên luôn chứ??

Tôi chậm rãi nhúc nhích hai bàn tay bị bó chặt, tìm cách mở sợi dây ra nhưng không hiệu quả. Chết tiệt, bó chặt thật đấy, ngón tay tôi muốn sưng phồng lên luôn rồi.

Tôi từ bỏ vùng vẫy, tựa đầu vào tường nhắm mắt. Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến vậy. Thiết bị định vị trên bông tai của tôi đã không thông báo chắc hẳn cũng một hai lần rồi. Mọi người hẳn cũng đã biết tôi bị bắt cóc, thôi thì cứ an tĩnh chờ người đến cứu thôi.

Dương bực mình đập bàn, hậm hực “Tớ nghĩ chắc xảy ra chuyện gì đó rồi..đã trễ mười hai tiếng rồi mà chẳng có tí thông báo nào hết. Tớ lo lắm”

Avery cũng cau mày. Anh khẽ nhắc máy tính lên, thao tác máy tính vài cái rồi xoay máy tính lại cho Dương coi, khẽ thông báo “Địa điểm thông báo cuối cùng được định vị là khách sạn XXX, quận 8, Paris. Cậu nghĩ có cần qua đó xem không??”

Dương xoa xoa cằm rồi gật đầu “Được, nhưng trước hết cậu gọi cho mấy đứa nhóc bên đó tòa đi xác minh xem”

Avery gật đầu “Cậu đi thay đồ đi, để tớ gọi cho bọn nó xem”

“Nhớ gọi thêm phi cơ nữa, máy bay dân dụng chậm lắm”

“Rồi”

Dương và Avery hốt hoảng chạy ra máy bay, thực sự có chuyện xảy ra rồi.

Avery đóng sập cửa phi cơ lại, thông báo “Camera khách sạn quay lại được con bé đã vào khách sạn, hơn nữa còn đi dọc hành lang để về phòng nhưng khi bọn nhỏ đến, phòng trống không. Cả camera cửa chính và cửa phụ đều không quay được nó đi ra ngoài. Trong phòng không có xô xát. Lúc 7h30 tối có một nhân viên đẩy một xe đồ ăn lớn từ cổng phụ khách sạn ra ngoài. Tôi nghĩ chắc chắn nó bị bắt cóc rồi.”

Dương lại chú ý đến một chi tiết khác “Không có xô xát???”

Avery gật đầu “Đúng vậy, tôi cũng rất khó hiểu. Đừng tưởng nó yếu ớt như vậy, thực sự trực giác của nó còn nhạy hơn chúng ta nữa. Hơn nữa, trên người nó lúc nào cũng mang vũ khí, tại sao lại không phản kháng???”

Dương gật đầu đồng tình “Tài bắn súng của nó rất tốt, hơn nữa cũng rất hiểu rõ bản thân, sẽ không đánh xáp lá cà, nếu đối thủ quá mạnh thì nó ít nhất cũng phải bắn được một hai phát đạn chứ. Thế quái nào lại bị bắt đi vô thanh vô tức như vậy?? Không phải vì người quen làm chứ”

Avery sầm mặt “Nói về người quen, chỉ có hai người có khả năng: Ryder Harold _ Trịnh Kiên, con trai của Olivia Harold, người con bé yêu và...”

Dương cướp lời “Harvey Rowan, BẠN thân của chúng ta... người đã từng trực tiếp đẩy Khanh vào tay Olivia, khiến con bé chịu bao đau khổ.”

Dương nắm chặt tay khiến móng tay bấm sâu vào thịt, mắt vẫn lên tờ máu “Một trong hai người đó, không kể ai, nếu chúng dám động vào một sợi lông của Khanh, chúng sẽ biết được Dương này có thể độc ác đến mức nào”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Dương...

Avery cười ha hả, lăn lộn trên chiếc ghế salon mãi mới có thể ngồi vững lại được. Avery khẽ quệt nước mắt, cười châm chọc “Cậu đã làm gì mà cô nàng cứ hai ba ngày lại cố gắng xâm nhập vào máy tính của cậu một lần vậy??”

Dương đánh trống lảng “Không có gì, à mà White nó gửi tin hiệu bình an về chưa??”

Avery khẽ nhắc điện thoại lên, xem qua một lượt, lắc đầu “Đã đến giờ rồi mà chưa thấy, chắc nó bận việc gì đó, đợi thêm chút nữa đi”

Dương khẽ đặt máy tính sang một bên, hơi cau mày “Không biết sao tớ lo quá, người cứ có vẻ bồn chồn.”

Avery cũng ngồi thẳng dậy “Tớ cũng thấy vậy nhưng nó lớn rồi chắc không sao đâu”

Dương xoa đầu, khẽ gật “Mong là vậy, tội nghiệp con bé, từ sau sự việc đó bị giam ở trong nhà, một năm nay mới được tự do thì xảy ra biết bao nhiêu là chuyện...Haizzz...”

Tôi tỉnh lại từ trong bóng tối, hai tay bị trói chặt, miệng bị băng keo bịt kín. Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, chẳng hề có chút nào hơi thở của con người. Vốn nghĩ trong tình huống như thế này, tôi nên hoảng sợ và khóc lóc sao??? Không hề nhé. Tôi lớn dần lên theo những lần bắt cóc rồi uy hiếp tính mạng. Lúc ấy thì cũng có sợ thật nhưng bây giờ thì hết rồi. Đã qua lâu lắm rồi cái thời tôi hoảng sợ và khóc lóc, lần cuối cùng hình như vào năm tôi sáu tuổi, khi ấy tôi bị bắt cóc lần thứ ba bởi một tay buôn người nổi tiếng. Tôi còn nhớ, sau khi cứu được tôi ra, tên buôn người đó đã bị cả nhà tôi xử lý vô cùng vô cùng thảm...Aizzz....

Quay trở về hiện tại. Tôi đã tỉnh được hơn nửa tiếng rồi mà chẳng thấy bóng một người nào vậy nè??? Không phải bỏ thuốc tôi rồi quăng vào góc nào đó rồi quên luôn chứ??

Tôi chậm rãi nhúc nhích hai bàn tay bị bó chặt, tìm cách mở sợi dây ra nhưng không hiệu quả. Chết tiệt, bó chặt thật đấy, ngón tay tôi muốn sưng phồng lên luôn rồi.

Tôi từ bỏ vùng vẫy, tựa đầu vào tường nhắm mắt. Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến vậy. Thiết bị định vị trên bông tai của tôi đã không thông báo chắc hẳn cũng một hai lần rồi. Mọi người hẳn cũng đã biết tôi bị bắt cóc, thôi thì cứ an tĩnh chờ người đến cứu thôi.

Dương bực mình đập bàn, hậm hực “Tôi nghĩ chắc xảy ra chuyện gì đó rồi...đã trễ mười hai tiếng rồi mà chẳng có tí thông báo nào hết. Tớ lo lắm”

Avery cũng cau mày. Anh khẽ nhắc máy tính lên, thao tác máy tính vài cái rồi xoay máy tính lại cho Dương coi, khẽ thông báo “Địa điểm thông báo cuối cùng được định vị là khách sạn XXX, quận 8, Paris. Cậu nghĩ có cần qua đó xem không??”

Dương xoa xoa cằm rồi gật đầu “Được, nhưng trước hết cậu gọi cho máy đưa nhóc bên đó tòa đi xác minh xem”

Avery gật đầu “Cậu đi thay đồ đi, để tớ gọi cho bọn nó xem”

“Nhớ gọi thêm phi cơ nữa, máy bay dân dụng chậm lắm”

“Rồi”

Dương và Avery hốt hoảng chạy ra máy bay, thực sự có chuyện xảy ra rồi.

Avery đóng sập cửa phi cơ lại, thông báo “Camera khách sạn quay lại được con bé đã vào khách sạn, hơn nữa còn đi dọc hành lang để về phòng nhưng khi bọn nhỏ đến, phòng trống không. Cả camera cửa chính và cửa phụ đều không quay được nó đi ra ngoài. Trong phòng không có xô xát. Lúc 7h30 tối có một nhân viên đẩy một xe đồ ăn lớn từ cổng phụ khách sạn ra ngoài. Tớ nghĩ chắc chắn nó bị bắt cóc rồi.”

Dương lại chú ý đến một chi tiết khác “Không có xô xát???”

Avery gật đầu “Đúng vậy, tớ cũng rất khó hiểu. Đừng tưởng nó yếu ớt như vậy, thực sự trực giác của nó còn nhạy hơn chúng ta nữa. Hơn nữa, trên người nó lúc nào cũng mang vũ khí, tại sao lại không phản kháng??”

Dương gật đầu đồng tình “Tài bắn súng của nó rất tốt, hơn nữa cũng rất hiểu rõ bản thân, sẽ không đánh xáp lá cà, nếu đối thủ quá mạnh thì nó ít nhất cũng phải bắn được một hai phát đạn chứ. Thế quái nào lại bị bắt đi vô thanh vô tức như vậy?? Không phải vì người quen làm chứ”

Avery sầm mặt “Nói về người quen, chỉ có hai người có khả năng: Ryder Harold _ Trịnh Kiên, con trai của Olivia Harold, người con bé yêu và...”

Dương cướp lời “Harvey Rowan, BẠN thân của chúng ta... người đã từng trực tiếp đẩy Khanh vào tay Olivia, khiến con bé chịu bao đau khổ.”

Dương nắm chặt tay khiến móng tay bấm sâu vào thịt, mắt vẫn lên tơ máu “Một trong hai người đó, không kể ai, nếu chúng dám động vào một sợi lông của Khanh, chúng sẽ biết được Dương này có thể độc ác đến mức nào”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Bắt cóc 2

Chết tiệt....

Khó chịu quá....Khó chịu quá ...

Hắn đã làm gì tôi thế này, thật quá sơ suất rồi.

Dương đập bàn “Sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tìm thấy con bé??”

Chị Amor mới từ Ý bay sang không kiên nhẫn, khẽ xoa tay “Mạng lưới của chị đã tỏa đi khắp nơi rồi, em kiên nhẫn thêm chút kiên nhẫn thêm chút”

Rồi chị quay sang, khẽ hỏi Ảnh “Alida, bên em đã có tin tức gì chưa??”

Ảnh khẽ lắc đầu, khuôn mặt lo lắng “Chưa ạ, em đã cho điều động rất nhiều người nhưng vẫn chưa có tí tin tức nào hết”

Dương khẽ đứng dậy “Em ra ngoài tìm kiếm chung với mọi người, ngồi không như thế này em bất an lắm” rồi đẩy cửa ra ngoài. Chị Amor khẽ liếc mắt, Ryan và Dylan vội vã chạy theo. Đề cha này ra ngoài một mình bây giờ dễ xảy ra chuyện lắm.

Tôi bước ra khỏi máy bay, bước vội đến bên cạnh chiếc xe được thuộc hạ chuẩn bị sẵn, nhanh chóng phóng đi. Đôi môi không thể nào ngăn được nụ cười. Chi Khanh, rốt cuộc anh cũng tìm thấy em rồi. Lần này anh sẽ bắt em giải thích rõ ràng cho anh mọi thứ, lý do em bỏ đi và lý do em tuyệt tình như vậy.

Tôi mơ màng tỉnh giấc, toàn thân đau nhức đến run rẩy. Những ngón tay tím máu tím bầm khẽ run lên từng cơn vì lạnh. Tôi khẽ chống vai, cố gắng ngồi

thăng dậy để quan sát xung quanh. Có lẽ tôi đang nằm trong một chiếc xe chở cá đông lạnh vì xung quanh chất khá nhiều thùng xốp màu trắng và có mùi tanh của cá thoang thoảng. Tôi đói, đói vô cùng vì hai ngày nay chưa được miếng nào vào bụng, chỉ uống được tí nước có thuốc mê tới ngày hôm qua. Tôi dùng cảm cố gắng kéo chiếc áo lông lên sát cổ để tránh lạnh nhưng không thể, chỉ có thể kiệt sức mà nằm lại dưới sàn. Lạnh quá....

Tôi dùng xe trước cổng khách sạn, khẽ hé cửa sổ rồi châm một điếu thuốc để hút. Tôi đã tìm kiếm cô ấy rất khó khăn, đi theo từ Madives đến đây nhưng bây giờ vẫn không có một chút dấu vết nào để đối mặt với cô ấy. Khi gặp được cô ấy, tôi nên phản ứng như thế nào bây giờ?? Mừng rỡ..hay tức giận?? Có lẽ là nên mừng rỡ đi, tôi cười giễu, vì tôi đã là gì của người ta đâu??

Tôi khẽ lắc đầu, gạt tàn thuốc vào khay rồi khởi động xe. Thôi vậy, đã biết được nơi cô ấy đang ở thì tôi nay kiếm chỗ ngủ chuẩn bị tinh thần rồi sáng mai đến cũng được.

Tôi nhún ga, chạy về phía trước để kiểm chỗ quay đầu xe thì bỗng một chiếc Cadila màu xám bạc bản hạn chế trông khá quen phóng qua. Hình như tôi biết người đi chiếc xe đó, là Rowan, thuộc hạ thân tín của mẹ tôi. Mà quái lạ, sao giờ này cậu ta lại ở đây nhỉ, đáng ra cậu ta nên ở Mexico với mẹ tôi chứ?? Thôi kệ, dù gì cũng không có việc gì làm, tôi cứ đi theo cậu ta vậy, tôi rủ cậu ta đi uống rượu.

Tôi được hai người đàn ông lực lưỡng kéo ra khỏi xe, quăng vào một chiếc xe khác một cách không thương tiếc. Muốn đi đến đâu chứ, chẳng lẽ muốn chở thẳng tôi về tổng bộ của Amol ở Mexico luôn sao???

Tôi được tháo băng keo ra khỏi miệng, chúng nhét vào miệng tôi một miếng bánh mì nhỏ bằng bàn tay khiến tôi nghẹn ứ, mém tắc thở, sau đó đổ một chai nước (mà chắc chắn có thuốc mê) vào họng tôi khiến tôi ho sặc sụa. Tôi dần lịm đi, ngã thẳng trên băng ghế sau. Trước khi nhắm mắt, tôi chỉ lơ mơ nhận ra được mình đang nằm trên một chiếc xe cảnh sát khu vực nhỏ rồi ngủ mất.

Chin: Nam chính của chúng ta đã trở lại sau một thời gian dài chìm lìm, chào mừng anh đã trở lại....vỗ tay

Chin: Trung thu, đăng chương mới để các thím đỡ ngóng trông. Trung thu vui vẻ ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Nữ Hoàng Trái Tim Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.